LYNN PAINTER

*Bir yanlış numara sizi **Bay Doğru**'ya götürebilir.*

BAY YANLIŞ NUMARA

LYNN PAINTER

*Bir yanlış numara sizi **Bay Doğru**'ya götürebilir.*

BAY YANLIŞ NUMARA

LYNN PAINTER

OLIVIA

Her şey, evimi yaktıktan sonraki gece başladı.

Abimin mutfağındaki süslü granit tezgâhta oturmuş, Stella[1] şişelerini birer birer deviriyor, çubuk krakerleri çiğnemeden yutuyordum. Ve hayır, bir alkol sorunum yoktu. Bir *hayat* sorunum vardı. Mesela, hayatım berbattı ve uyandığımda geleceğimi planlama şansım olsaydı, komaya girmiş gibi uyumak isterdim.

Bayağı yalvarmamın ardından, Jack, en iyi davranışlarımı sergilemem ve oda arkadaşının yoluna çıkmamam şartıyla bir ay boyunca onunla kalmama izin vermişti. Bu süre, bir iş ve kendi evimi bulmam için yeterliydi *Bana sorarsanız,* abim, bir oda arkadaşıyla yaşamayacak kadar olgun bir yaştaydı *ama ben kimi yargılayabilirdim ki?*

Abim bana sarıldıktan sonra bir anahtar verdi. Ardından, *Billie's*'teki 50 sentlik tavuk kanadı gecesine gitti, bu yüzden evde yalnızdım. Telefonum çaldığı sırada, abimin *Alexa* hoparlöründen dinlediğim Adele şarkısına bağıra bağıra eşlik ediyordum. Tanımadığım bir numara mesaj atmıştı:

Pekâlâ, üstünde ne var, söyle bakalım.

Sapık bir yanlış numara mı? Burnumu silip yanıt yazdım: *Annenin gelinliği ve en sevdiği tangası.*

[1] Stella Artois, bira markası. -ç.n.

Yanlış Numara cevap atana kadar en fazla beş saniye geçmişti: *Hm, ne?*

Yanıt yazdım: Cidden, bebeğim, bunu seksi bulacağını düşündüm.

Yanlış Numara: "Bebeğim" mi? Cidden ne oluyor lan?

Bir herifin mesaj yoluyla sarsıldığı düşüncesi, ufak bir kahkaha atmama neden oldu. Annesinin iç çamaşırına değil de "bebeğim" dediğim yere takılması çok garipti. Ama aynı zamanda, modası geçmiş "üstünde ne var" klişesini kullanmıştı. Böyle bir adam hakkında gerçekten kim ne diyebilir ki?

Yanıt yazdım: *Daha az anneci bir şey mi tercih edersin?*

Yanlış Numara: Ah, hayır. Kulağa cidden seksi geliyor. Kargo şortum, çoraplı sandaletlerim ve babanın sporcu iç çamaşırıyla uyar mı sana?

Bu, tam da hayatımın çöktüğünü hissettiğim ve ağlama krizine girdiğim bir anda beni gülümsetmişti.

Ben: Şu anda ilgimi çok çektin. Lütfen düzüşürken kulağıma baba esprileri fısıldayacağını söyle.

Yanlış Numara: Evet, bebeğim, şakalar ve hava durumu anekdotları tamamen hazır. Ve bu arada, düzüşmek en seksi kelimedir.

Ben: Katılıyorum.

Yanlış Numara: Yanlış numaraya mesaj attım, değil mi?

Ben: Evet, yanlış numaraya mesaj attın. Hıçkırdım, bira nihayet etkisini göstermeye başlamıştı. Adama bir fırsat vermeye karar verdim. *Ama peşini bırakma, dostum. O düzüşmeyi gerçekleştir. :)*

Yanlış Numara: Bu şimdiye kadar gerçekleştirdiğim en tuhaf mesajlaşma oldu.

Ben: Benim de. İyi şanslar ve iyi geceler.

Yanlış Numara: Hm, sanırım teşekkürler. Sana da iyi geceler.

Stella beni yormaya başladığında, duş almaya karar verdim -güle güle dumanlı saçlar- ve yatmaya gittim. Kıyafet bulmak için spor çantamı karıştırdım ama sonra hatırladım ki... Ah, yangın. Sahip olduğum tek şey, spor salonu dolabımın altındaki kıyafetler ve çamaşır günümde arka koltuğumun döşeme tahtalarına düşen, birbiriyle uyumsuz giysilerdi. Bir tane *Kurabiye Canavarı* pijama üstü buldum ama altıma giyebileceğim tek bir şeyin olmadığını fark ettim; pijama altı yok, kot pantolon yok, şort yok. Sahip olduğum tek şey, şu anda kıçımı kaplayan, kokuşmuş spor şortumdu.

Pantolon sahibi olmamak, benim en dip noktam değil miydi?

Şükürler olsun, temiz iç çamaşırım vardı. Arkasında "Eat The Rich" yazan, neon sarısı bir boxerım vardı ve hem bunların hayatımdaki zorunlu varlığı hem de spor sütyenlerimden falan yoksun oluşum yüzünden, pilates ya da yoga esnasında -ya da hemen hemen böyle durumlarda- kıçımın hemen üzerinde duran büyük, belirgin göğüslerimi zapt etmem mümkün olmuyordu.

Otuz dakika boyunca duş aldım, yağmur gibi akan suyun altında, Jack'in oda arkadaşının pahalı *AF* kremi ile sarhoş oldum. Kaygan plastik şişeyi yanlışlıkla elimden düşürdüm. Şişenin pompası koptu, pahalı kremin çoğu duşun her yerine yayıldı. Diz çöküp elimden geldiğince dökülen kremi şişeye geri koymaya çalıştım, sonra şişeyi dikkatli bir şekilde duş rafına koydum ve bunu kimsenin fark etmemesini umdum.

Spoiler: Her zaman fark ederler.

İki saat geçmesine rağmen hâlâ uyanıktım. Abimin çalışma odasındaki gıcırtılı, eski şişme yatağında uzanmış, şişmiş gözlerle tavanı izliyor ve Şikago'dan kaçmadan önce yaşadığım tüm o korkunç şeyleri tekrar tekrar gözümün önünde canlandırıyordum.

İşten çıkarılma. Aldatılma. Ayrılık. Yangın.

Sonra dedim ki, "Boş ver! Lanet olsun."

Yataktan kalkıp, pırıl pırıl olan mutfağa gittim. Gülümseyen, bıyıklı güneş logolu bir şişe tekilayı açtım. Kendime, dünyanın en büyük "iyi geceler" sıcak içkisini yaptım. Sabah başım ağrıyabilirdi fakat en azından biraz uyuyacaktım.

"Livvie, ben annen. Bugün geleceğini sanıyordum."

Gözlerimi açtım -yani sadece bir tanesi açılmıştı- ve annemin bana seslendiği telefona baktım. 8.30 mu? Evine 8.30'dan önce gitmemi mi bekliyordu? Tanrım, annem bir tür sadist, köpeklere işkence eden seri katil gibi biriydi.

Neden telefonu açmıştım ki?

"Gelecektim. Yani, geliyorum. Alarmım çalmak üzereydi."

"Pekâlâ, bugün iş arayacağını sanıyordum."

Adele'in şarkıları hâlâ dairenin içinde -ya da en azından kaldığım odada- çalıyordu. "Alexa, müziği kapat," diye bağırdım.

"Kiminle konuşuyorsun sen?" diye sordu annem.

"Kimseyle." Müzik hâlâ çalıyordu.

"Alexa, Adele'i kapat!"

"Orada arkadaşların mı var?"

"Ah, Tanrım. Hayır."

Sonunda diğer gözüm de açıldı ve yataktan doğruldum. Müzik aniden durduğunda, başıma büyük bir ağrı saplandı. "Jack'in müzik seti ile konuşuyordum."

Annem "neden benim kızım böyle kaçık" mesajı veren iç çekişlerinden birini yaptı. "Ee, iş aramıyor musun?"

Biri beni öldürsün lütfen. Kurumuş pis ağzımla, "Arıyorum. İnternet, öğle vakti aramaya başlamamın uygun olduğunu söylüyor. Yemin ederim, anne."

"Ne dediğini bile anlamıyorum. Geliyor musun gelmiyor musun?"

Burnumdan derin bir nefes aldım, kıyafet sorunlarım aklıma geldi. Şortumu yıkayana kadar boku yemiştim. Bu yüzden, "Gelmiyorum. Daha sonra gelirim. Şu an önceliğim iş. Bu yüzden, bazı iş bulma uygulamalarını yükledikten sonra uğrayacağım," dedim.

Ayrıca bir pantolon bulduktan sonra.

"Abin orada mı?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Orada olup olmadığını nasıl bilemezsin?"

"Çünkü hâlâ yataktayım ve kapı kapalı."

"Neden kapı kapalıyken uyuyorsun? Eğer açık bırakmazsan o boş oda gerçekten havasız kalacak."

"Ah. Tanrım." İç çekip şakağımı ovuşturdum. "Bir dakika içinde yataktan çıkacağım ve diğer cinsiyetten olan evladını görürsem seni aramasını söyleyeceğim. Tamam mı?"

"Ah, beni aramasına gerek yok. Sadece, abinin orada olup olmadığını merak ettim."

"Kapatmak zorundayım."

"Parayı henüz yatırmadın mı?"

Dudaklarımı aralayıp gözlerimi kapattım. *Annemi kendi hâline bırakın.* Yirmi beş yaşında, burnunuzdan soluyarak şehre geldiğinizde ve kelimenin tam anlamıyla beş kuruşsuz kaldığınızda, anne babanızdan bir yüzlük istemek zorunda kalmanızdan daha kötü olan tek şey, bunu dile getirmek isteyen bir anneye sahip olmanızdı.

"Dün gece saat sekizde bana para verdiğinde banka zaten kapalıydı. Ve ayrıca şimdi yeni uyandım. Yani..."

"Pekâlâ, parayı hemen yatırdığından emin ol."

"Yatıracağım, anne."

"Ne olabileceğini herkesten daha iyi sen biliyorsun..."

"Biliyorum, anne." Geçen yıl tüm paramın her kuruşunu, dolabımdaki bir zarfta tuttuğum için yaşadığım talihsiz olaydan bahsediyordu. Anlaşılan, kredi birliği dairemden ne kadar uzakta olursa olsun ya da bankacılık uygulamaları ne kadar kötü çalışıyor olursa olsun -yangın gibi bir gerçek olasılık varken- parayı dolapta saklamak iyi bir fikir değildi.

Ders alınmıştı.

"Tamam, kibirli olma. Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

Tekrar iç çektim. Gece boyunca her yuvarlandığımda daha da sönen şişme yataktan kalktım. "Biliyorum ve üzgünüm. Sadece birkaç gündür zor zamanlar geçiriyorum."

"Biliyorum, tatlım. Bir an önce bankaya git, tamam mı?"

"Tamam." Kapıya gidip açtım. "Seni seviyorum. Görüşürüz."

Telefonu masanın üstüne fırlattım. Salondaki doğal ışık göz bebeklerime hücum ederken gözlerimi kıstım.

Tanrım, akşamdan kalmak... Hâlâ araba kullanamayacak kadar alkollü olduğumu vücuduma bildiren denge eğimi devam ediyordu. Kahve içmeye fena hâlde ihtiyacım olduğu için Keurig'e[2] doğru tökezledim.

"Günaydın, gün ışığı."

Aman. Tanrım.

Jack'in en iyi arkadaşı Colin Beck, mutfağa gidişimi izlerken, yüzüm anında kızardı. Sanki evren beni hâlihazırda altüst etmemiş gibi, o oradaydı. Kahvaltı barının yanında kollarını kavuşturmuş, dikiliyor ve alayla tek kaşını kaldırmış; utanç yürüyüşümü izliyordu. Ben iç çamaşırlarım ve Winnie the Pooh desenli aptalca tişörtle gezinirken, o "ben senden iyiyim" sırıtışını ve o ukala, güzel bakışlarını sunuyordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. O, *daha da* mı çekici olmuştu?

Mankafa.

Onu son gördüğümde, yurttan atıldığım ve dönemin son ayını ailemle geçirmek zorunda kaldığım, üniversitenin birinci senesiydi. Bir pazar günü, Jack onu spagetti yemeye eve getirmişti ve Colin, anlattığım hikâyenin (Kurtardığım bir sokak köpeğinin, yurtta kalan birkaç öğrenciyi hırpalaması ve yangın söndürme sisteminin açılmasıyla yurt çapında büyük bir sel baskının meydana gelmesi...) şimdiye kadar duyduğu en komik şey olduğunu söylemişti.

[2] Keurig, kahve makinesi markası. -ç.n.

Koşudan yeni gelmiş gibi görünüyordu bugün. Islak tişörtü, süper belli olan her yerini sarmıştı ve sağ kolunda bir tür kabileye benzeyen dövme vardı.

Böyle kim olduğunu sanıyordu, The Rock mı?

Colin, çıkık kemikleri ve sıkı çenesiyle o aşina olduğumuz film yıldızlarının yüzlerinden birine sahipti fakat mavi gözlerinde, güzelliğini dengeleyen bir kıvılcım vardı. Haşin gözler. Bu surata on dört yaşındayken kısa bir süreliğine âşık olmuştum. Fakat on beş yaşında, benden "küçük ucube" diye bahsettiği bir sohbete kulak misafiri olduktan sonra, sert bir U dönüşü neticesinde, sevgim nefrete dönmüştü ve asla geri adım atmamıştım.

"Burada ne işin var?" Colin'in yanından geçip, kahve makinesinin durduğu düz tezgâha doğru yürüdüm ve makineyi çalıştırdım. Soğuk hava, kıçımın aptalca görünen boxerımın içinde tamamen açıkta kaldığını bana hatırlattı. Fakat bunu unutmaya çalıştım çünkü Colin'in beni korkutma yeteneğine sahip olduğunu düşünmesine izin verirsem kahrolurdum. Mutfak dolaplarında kahve ararken, Kurabiye Canavarı pijamamı boxerın üstüne çekmemek için kendimi zorladım. Kendi kendime *o sadece bir kız* derken, "Kansas ya da Montana'ya taşındığını sanıyordum," cümlesi çıktı ağzımdan.

Colin boğazını temizledi. "Buzdolabının yanındaki dolapta."

Ona baktım. "Ne?"

"Kahve."

Her şeyi bilen *biriydi.* Bana, her şeyi bilen ve her zaman haklı olan bir doğu yakası gangsterini hatırlatmıştı. Bu yüzden yalan söyledim: "Şey, kahve aramıyordum."

Colin tek kaşını kaldırıp kahvaltı barına yaslandı. "Kahve aramıyordun."

"Hayır." Alt dudağımı ısırdım. "Aslında, ben, şey, çay arıyordum."

"Ah. Tabii." Bana, çaydan nefret ettiğimi bildiğini söyleyen bir bakış fırlattı. "Kahveyle aynı dolapta. Buzdolabının yanında."

Tanrım, bu nasıl olabilir? Cidden, üzerimde iç çamaşırlarım varken Colin Beck'le mi konuşuyordum?

"Teşekkürler." Dolaba doğru yürürken gözlerimi devirmemeye çalıştım, kahveyi o kadar çok istiyordum ki ağlayabilirdim. Dolapta bir tür çay vardı -Earl Grey- ve tek bildiğim, bir kahve fincanı çıkarıp makineye götürürken bundan nefret edeceğimdi. "Jack nerede?"

"Hım. İşe gitti," dediğinde, Colin'in bakışlarını üzerimde hissettim.

"Ah." *Peki, sen neden buradasın?*

"Senin bir ay kalacağını söyledi." Bronzlaşmış kollarını tezgâha yaslayıp -Tanrı aşkına, nasıl da seksi kolları vardı- akıllı saatini karıştırmaya başladı. "Öyle mi?"

"Evet." Tezgâhtan bir kupa alıp lavaboda suyla doldurdum ve kahve makinesinin neredeyse boş olan rezervuar kapağını çıkardım. "Bu arada, abim senin burada olduğunu biliyor mu?"

Bu sorum, bakışlarını saatinden çekip yukarı bakmasına sebep oldu. "Ne?"

Kahve makinesini çalıştırdım. "Gelmeni bekliyor muydu?"

Boğazından, öksürükle kahkaha arası, karışık bir ses çıkardı. "Vay canına, onun ev arkadaşı olduğumu bilmiyorsun, değil mi?"

Ah, Tanrım. Ciddi olamazdı, değil mi? Yüzünü inceledim, benimle uğraştığını umdum çaresizce, öyle olmadığını bilsem de. Fakat ben, yüzündeki ifadeyi çözmeye çalışırken, o, ellerini bana doğru salladı, "Tanrım, Liv, suya dikkat et," diye bağırdı.

"Lanet olsun." Rezervuarı tamamen unutmuştum. Tezgâhın her tarafı su oldu. Kâğıt havlu kapıp silmeye çalıştım ama kağıt havlu yeterince emici değildi ve bu yüzden suyun tezgâhtan yere dökülmesine engel olamıyordu.

Hem de o kibirli pislik, yüzünde eğlendiğine dair bir sırıtışla beni izlerken.

"Benim pasaklılığımı izlemek dışında yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

Omuz silkip, dünya umurunda değilmiş gibi tezgâha yaslandı. "Pek sayılmaz. Bu arada, bugünlerde saçlarına yaptığın şey hoşuma gitti."

"Öyle mi? Beğendin mi?" Dişlerimi vahşi bir şekilde ortaya çıkaran bir gülümseme sundum ona. "Ben, 'Colin'le yaşama saç stili' diyorum buna. Bir çöp tenekesi yangını gibi görünüyor ve hissettiriyor."

"Yangından bahsetmişken, merak ediyorum, Marshall. Tüm apartmanı yakmayı nasıl başardın?" Başını eğip devam etti: "Yani, sen her zaman bir felaket tellalıydın ama aşk mektuplarını tahta bir döşemede yakmak senin için bile ileri bir durumdu."

Yutkunmaya çalıştım fakat boğazım düğümlendi.

O ahmak, benim bir aptal olduğumu düşündüğü için değil; hep böyle düşünürdü zaten. Benim talihsizliklerim, Colin için suçlu bir zevkti, izlediğinizi itiraf etmek istemediğiniz ama karşınıza çıktığı her an aşırı eğlendiğiniz, felaketler tellalı bir reality show gibiydi.

Ben onun için *Sister Wives*'tım.[3]

Ancak *sadece* iki gün önce gerçekleşen bir şeyin ufak ayrıntılarını bilmesi -sekiz saat uzaklıktaki bir şehirde-, Jack'ten duyduğu anlamına geliyordu. Ve abim ona açıkça, *kız kardeşim yangından dolayı geldi* gibi, kabul edilmez, belirsiz bir şey söylemişti.

Abim onunla korkunç detayları paylaşmıştı.

Aldatan erkek arkadaş, yerde şarap ve mektup yakma töreni, yoğun bir yangın alarmı... Ah, dostum, ah! Colin muhtemelen her şeyi biliyordu. Jack'in, başıma gelen son trajedilerle onu eğlendirdiğini düşününce kusmak istedim.

Benim hatam değildi, cümlesini bağırarak söylemek için can atıyordum. Gazetedeki haberi okuyan, internet linkine tıklayan veya muhabirin sırıtışını izleyen ve alaycı bir şekilde "aşk mektupları" kelimelerini telaffuz eden herkese bunu haykırmak istedim.

[3] Sister Wives, 17 sezonluk bir reality show. -ç.n.

Çünkü benim hatam değildi.

Evet, Eli'nin şiirlerini ben yakmıştım. Balkonda arka arkaya sigara içerken ve beni aldatan herifin kağıtlarını ateşe verirken tehlikeli bir şekilde sarhoş olmuştum. Fakat mektupları metal bir kovanın içinde yakmıştım. Her ihtimale karşı kovanın yanında dev bir su bardağı vardı, ben aptal biri değildim. Aldatan Elijah'ımın şeytan çıkarma ayinine karşı hazırlıklıydım.

Fakat bir sıçanın ortaya çıkmasına hazır değildim.

O çirkin, küçük sıçan çukurdan fırlayıp ortaya çıktığı sırada, yalnız olmanın o kadar da korkunç olmayabileceğini düşünerek, sessizce küçük şenlik ateşime bakıyordum. Nefes alışverişim, sıçanı varlığım konusunda uyarmış ve korkutmuştu. Onu, üzerine kovayı koyduğum masaya çarpıp kovayı *yere* düşürmesine ve ortalığı dağıtmasına yetecek kadar korkutmuştum.

Çok güzel bir hasırla kaplı olan yer.

"Bak," dedim, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak, "Durup, ne kadar berbat olduğumu düşündüğün konusunda tartışmayı çok isterdim fakat yapacak işlerim var. Lütfen arkanı döner misin?"

"Neden?"

İç çektim, ortadan kaybolmak istiyordum. "Çünkü kendime geldikçe, seninle altım çıplak bir şekilde konuşmaktan daha fazla rahatsız oluyorum."

Gözlerini kıstı. "Utanacağını hiç düşünmemiştim."

Karşımda başka biri olsaydı, çok utandığımı rahatlıkla kabul ederdim, hatta gülerdim de. (Ki bu, hatalarım, sakarlığım ve genel beceriksizliğim için genellikle utanılacak bir şeydi.) Fakat karşımdaki Colin olduğu için, "Ah, evet. Bu doğru," dedim.

Yüzüm alev alırken ve o gülünç boxerın içinde kıçımın iyi görünmesi için dua ederken bile başım dik bir şekilde, onun yanından geçip mutfaktan çıktım. Derme çatma odamın kapısını çarpana kadar, bildiğim neredeyse tüm müstehcen kelimeleri fısıldayarak haykırdım.

OLIVIA

Gün pek iyi geçmedi.

Çalışma odasında kendime bir barikat kurup, yeterli niteliklere sahip olmadığım on iş ilanına başvurdum. Teknik yazarlık için, nitelikli olduğum ancak beni heyecanlandırmayan birkaç açık pozisyon ve aranan özelliklerin neredeyse hepsine sahip olduğum -ama tam olarak değil- bir dizi başka metin yazarı iş başvurusu vardı.

Bu süreçte izinsiz kullandığım yazıcıya kâğıt sıkıştırdım ve beyaz halının üzerine mürekkep tozu dökmeyi başardığım için güne harika bir başlangıç yaptım. (Önemli not: Suyla temizleme fikri korkunçtu ve halıdaki leke iyice yayıldı.)

Daha sonra, üniversiteden kalan giysilerimin bazılarını almak için ailemin evine gittim. On yıllık iç karartıcı kıyafetlerimi karıştırırken, annem, yangınla ilgili haberlerin bağlantılarını sakladığı sanal not defterini gösterdi bana. Bilirsiniz, yıllar sonra bunu hatırlayabileyim diye.

Sonra annem bana lazanya yedirirken, babam da yetişkin davranışları ve bankaların önemi hakkında ders verdi.

Mide ekşimesi, yemek artıkları ve üstümde -biraz para kazanana kadar yeniden giymek zorunda kalacağım- *Kennedy Bando Takımı* tişörtünden çok daha büyük bir paçavrayla evden ayrıldım.

En yakın plazma bağış servisinin ne kadar uzakta olduğunu merak ettim.

Jack'in apartmanına geri geldiğimde, henüz yukarı çıkmak istemiyordum. Gün o kadar berbat geçmişti ki, Colin'le uğraşmaya pek hazır değildim. Ya da abimle.

Ve onlara beyaz halıdan bahsettiğimde yüzlerindeki oluşacak tatsız ifadeye de hazır değildim.

Bu yüzden çatıya çıktım.

Asansöre bindiğimde, çatıdaki terasa giden düğmeyi keşfettim, beni yanıltmadı. Aşağıdaki şehrin gülünç bir manzarası vardı. Etraf, saksılarından taşıp sarkan parlak petunyalarla ve şık şezlonglarla çevriliydi.

Bacaklarımı altıma sıkıştırıp oturdum ve yaz havasını derin bir nefesle içime çektim.

Ahhhhhh. Eli'nin kafeye gelip de beni sevmediğini söylediği günden beri ilk kez nefes alıyormuşum gibi hissetmiştim.

Bu cidden iki gün önce mi gerçekleşmişti?

Telefonum titredi, ekrana baktığımda şunu gördüm: *Üstünde ne var?*

Yine yanlış numara dostum mu? Nasıl âciz. Cevap yazdım: *Haha. Bu arada, dün gece bu senin işine yaradı mı gerçekten?*

Çatının diğer tarafında, yaktıkları ateşin karşısında oturan bir çift, güldü. Şehrin o bölgesindeki sıçan nüfusunun nasıl olduğunu merak ettim.

Yanlış Numara: Soğuk bir duştan sonra hayalî görüntün aklıma sızdı, denemedim bile. Eve gidip uyudum.

Ben: Ah, zavallı bebeğim. Dünyanın en sevimsiz etkileme girişimini mahvettiğim için çok üzgünüm.

Yanlış Numara: Etkilemek istemediğimi biliyorsun. Kadın kıyafetleriyle ilgili bir anket yapıyor olabilirdim.

Ben: Eminim öyledir.

Yanlış Numara: Her neyse, kadın kıyafetleri üzerine bir anket yapıyorum. Şu an üstünde olan kıyafetleri tarif edebilir misin?

Spor şortuma bir göz attım.

Ben: Valentino elbisesi, Ferragamo ayakkabılar ve şimdiye kadar görebileceğin en güzel ufak, tüylü bir şapka. Bu, kraliçeye ait olabilir.

Yanlış Numara: Demek üstünde pijama var.

Ben: Aynen öyle.

Yanlış Numara: Anti-sosyal seçim mi yoksa kötü şans mı?

Ben: Kendi seçimim. Ama bayağı şanssızımdır.

Yanlış Numara: O kadar da kötü olamaz.

Ben: Ah, hiçbir fikrin yok.

Yanlış Numara: Üç örnek, lütfen.

Gülümsedim. Beni tanımayan biriyle konuşmak, delicesine özgür hissettiriyordu.

Ben: Üniversitede, ayak tırnaklarımı keserken gözüme tırnak kaçtı ve bir ay boyunca göz bandı takmak zorunda kaldım.

Yanlış Numara: Etkileyici. İkincisi?

Ben: Bir keresinde, devrilmiş bir tuvaletin içinde sıkışıp kalmıştım.

Yanlış Numara: Aman Tanrım.

Ben: Müzik festivalindeydik ve şiddetli rüzgâr vardı. Zımbırtı patladı, kapı tarafından yuvarlandı. Hâlâ kabuslar görüyorum.

Yanlış Numara: Üçüncüye geçmek istiyorum fakat tuvalette ne kadar süre sıkışıp kaldığını bilmek zorundayım.

Ben: Yirmi dakikaydı ama günler geçmiş gibiydi. Sarhoş arkadaşlarım, kapıyı kıracak kadar zorlamışlardı.

Yanlış Numara: Varsayıyorum ki senin de...

Ben: Üstüm başım mahvolmuştu.

Yanlış Numara: Şu an yalnızım ve AMAN TANRIM diye haykırıyorum.

Ben: Olması gerektiği gibi. Eğlencene daha renk katmak için; hikâye, bir yangın hortumundan fışkıran galonlarca tazyikli suyla ıslanmamla sona eriyor.

Yanlış Numara: Tanrım. Kesinlikle ikincisini geçemezsin.

Ben: Ah seni aptal, küçük cahil. İkincisi sadece bir ısınma turuydu.

Yanlış Numara: O hâlde üçüncüyü gönder.

Bir dakika durup düşündüm. Yani, onunla paylaşabileceğim yüzlerce utanç verici talihsiz anım vardı. Arabayı sürerken direksiyonun düşmesi ya da boş bir havuza düşüp dirseğimi kırdığım an gibi. Benim hayatım böyleydi. Ama ben onu tanımadığım ve o da beni tanımadığı için en hassas olanını paylaştım.

Ben: Erkek arkadaşımı -şimdi eski olan- şaşırtıcı derecede güzel olan iş arkadaşımla tanıştırmakla kalmadım, aynı zamanda, arkadaşımın dairesinde saatlerce vakit geçirmelerini gerektiren bir projede beraber çalışmaları için erkek arkadaşımı teşvik ettim.

Yanlış Numara: Offf.

Ben: Di mi? Saf bir aptallık olduğundan, muhtemelen bu durum "kötü şans" olarak nitelendirilmez.

Yanlış Numara: Seni tanımıyorum, bu yüzden, öfkeli bir psikopat olabilirsin. ANCAK. Eğer öyle değilsen, ikisine de bu kadar güvenmen seni inanılmaz havalı yapıyor bence.

Eli ile olanları henüz kimseye söylememiştim. Bu yüzden, birinin bunu söylemesi, iyi hissettirmişti.

Ben: Öyle diyorsun ama hiç bu kadar da aptal olur musun?

Yanlış Numara: Yorum yok.

Homurdandım. *Gördün mü?*

Yanlış Numara: Bunu düzeltmem için sana aptal anlarımdan birini anlatmama ne dersin?

Ben: Durumun aptalca olmadığını söylediğini sanıyordum.

Yanlış Numara: Sus.

Ben: Lütfen devam et.

Yanlış Numara: Üniversitedeyken kız arkadaşıma yüzüksüz evlenme teklifi ettim.

Ben: Bu aptalca değil.

Yanlış Numara: Kız arkadaşım kabul etmedi ve "beni biraz tanısaydın, yüzük istediğimi bilirdin," dedi.

Ben: Offf.

Yanlış Numara: Değil mi?

Ben: ÜNİVERSİTEDE evlilik teklifi edecek kadar birlikte yaşadığımı hayal edemiyorum. Mezuniyete kadar her hafta sonu sarhoş oluyordum.

Yanlış Numara: Belki de ben de öyle yapmalıydım.

Ben: Tahminimce, bunu aşmışsındır?

Yanlış Numara: Bunu neden tahmin ediyorsun?

Ben: Çünkü rastgele birilerine "üstünde ne var" diye mesajlar gönderiyorsun.

Yanlış Numara: Bunu aştım fakat sen yanlış bir numara olmasaydın, rastgele biri olmazdın. Tanıdığım birine "üstünde ne var" mesajı gönderiyordum, hatırladın mı?

Ben: Ah, evet. Tabii.

Bacaklarımı öne doğru uzatıp yıldızlara baktım. Muhteşem bir geceydi ve gerçekten eğleniyordum.

Yanlış bir numarayla konuşuyordum.

Tanrım, ne acınası bir hâldeydim.

Ben: Bak, Yanlış Numara, lanet olası zevkli birine benziyorsun fakat bir internet arkadaşıyla ilgilenmiyorum. Catfish[4] ve 90-Day Fiance'yi[5] biliyorum ve bu, keyif alabileceğim bir şey değil.

Yanlış Numara: Benim de değil.

Ben: O zaman... sana iyi akşamlar.

Yanlış Numara: Yani bu kadar mı? Ya hiç ya da catfish mi?

Ben: Korkarım öyle.

Yanlış Numara: Kayıtlara geçsin, burası internet ortamı değil.

Ben: Hmm. Bu doğru ama yine de aynı şey.

Yanlış Numara: Bunu bir tür... eğlenceli bulmuyor musun?

Ben: Aslında buluyorum.

Yanlış Numara: Ama...?

---

[4] Catfish, insanları kandırmak amacıyla sosyal paylaşım sitelerinde sahte profil oluşturan kimse. -ç.n.

[5] 90-Day Fiance, toplam 9 sezon süren, çiftlerin katıldığı bir televizyon programı. -ç.n.

Ben: Ama... ilk cevabıma bağlı kalıyorum. Bu tür şeyler her zaman tuhaf bir şeye dönüşür.

Yanlış Numara: Muhtemelen haklısın. Özellikle senin kötü şansınla.

Ben: Evet.

Yanlış Numara: Eh, iyi geceler o zaman, Bayan Yanlış Arama.

Ben: Sana da iyi geceler, Bay Yanlış Numara.

Telefonumu bir kenara bıraktım. Sanki bir şeyden uyanıyormuşum gibi hissediyordum, karanlık bir bodrumda bir ay geçirmiş ve dışarıya yeni çıkıyormuş gibi. Ay ışığında uzanıp ellerimi başımın arkasına koyarken, uzun zaman sonra kendimi gerçekten rahatlamış hissettim.

Düşünmek bile garipti ama sanki Yanlış Numara'ya içimi dökmüştüm. Kendimi *daha hafif* hissediyordum. Aslında eve geri dönmeme yetecek kadar hafiftim.

Cidden, Jack ve Colin'in benim ezik olduğumu düşünmesi, kimin umurundaydı? Neden en başta bunun beni rahatsız etmesine izin vermiştim? Abimi seviyordum fakat gerçek şu ki onların dairesi, gelecek ay da kalabileceğim bir yerdi sadece.

Gerçekten keyif alabileceğim güzel bir daireydi, kahretsin. Bir şey ödeme zorunluluğu olmayan bir *Airbnb*[6] gibi.

Jack'e mesaj attım: *Evde misiniz?*

Jack: *Old Market'teyiz.*[7] *Neden sordun?*

Evvet! Yalnızım. Ben: *Sadece merak ettim. İyi eğlenceler.*

Arabama gidip, lise kıyafetleriyle dolu çöp torbasını aldım ve yukarı çıktım. Bir gece önce duygusal açıdan o kadar zedelenmiştim ki gevşeyip burayı keşfetme şansım olmamıştı. Asansöre binerken mırıldandım; Eli, onu ruh eşiyle tanıştırdığım için bana teşekkür ettiğinden beri ilk kez *aldatılmış bir ezik* gibi değil de *inanılmaz derecede havalı bir kız* gibi hissediyordum.

---

[6] Airbnb, ev ya da oda kiralama hizmeti veren, bir ailenin yanında kısa süreliğine konaklama imkânı da sunan bir internet sitesi. -ed.n.

[7] Old Market, Omaha şehir merkezinde bulunan, çok sayıda restoran, sanat galerisi ve lüks mağazaya ev sahipliği yapan bir semt. (Nebraska, ABD) -ed.n.

İçeri girerken, anahtarımı kapının yanındaki masaya bıraktım ve çöp torbasını çalışma odasına sürükledim. İçindeki her şeyi yere döktüm, aradığımı bulana kadar yığını karıştırdım. Lisede her gece giyip uyuduğum tüylü yumuşak eşofman altım ve boya lekeli *CAT* marka kapüşonlum.

Haziran ayında olmamızın bir önemi yoktu, daire buz gibiydi. Bu yüzden, kıyafetler battaniye görevi görüyordu. Kıyafetlerin yumuşaklığına gömüldüm. Ayaklarıma, birbirine uymayan bir çift çorap geçirdim ve saçımı atkuyruğu yaptım.

Ahhhh, çok daha iyiydi. Telefonumun Bluetooth ayarlarında iki hızlı ayar yaptım, mutfağa gittim.

"Alexa, *Hit It Mix*'i çal."

Rihanna'nın *Cake* şarkısı çalmaya başladı. Gösterişli dairede zıplayıp, sesini açtım. Şarkı listesini Eli'ye şaka olsun diye hazırlamıştım. Onu rahatsız edecek kötü şarkılarla doldurmuştum ama görünüşe göre rahatsız edici olmaktan çok, iyimser, süper-cinsel şarkıların derlemesine âşık olmuştum.

Ve şimdi o, dünyanın en büyük piç kurusu olduğuna göre, çalma listesi benimdi.

Şehre bakan pencerelere doğru yürümeden önce, şık mutfak zemininde birkaç tur atıp etrafımda döndüm. Dairenin o kısmına vurulmuştum. Orada, o devasa boydan boya pencerelerin önünde durabilir ve saatlerce etrafı izleyebilirdim.

"Bir bira ister misin?"

"Tanrım." Elimi kalbimin üstüne koyup arkamı döndüm, Colin, yatak odasının kapısında duruyordu. Ağzının bir kenarı yukarı kıvrılmıştı, sırıtıyordu. Siyah bir gömlek ve bir kot pantolon giymişti, hâlâ *Ivy League* tarzı olan saçları mükemmeldi. "Evde başka birinin olduğunu bilmiyordum," dedim.

Tavandaki hoparlörü işaret etti. "Ben biraz tahmin ettim."

"Tabii, abimle beraber olduğunu sanıyordum." Çalan şarkıda, Chris Brown, Rihanna'ya tam olarak ne yapmak istediğini açık bir şekilde söylemeye başladığı sırada, aptal bir ilkokul çocuğu gibi yanaklarımın ısındığını hissettim. *Aşağı geldiğimde, özel bir parti olacak.*

"Alexa, müziği kapat!" diye bağırdım resmen.

Colin'in gözlerinin içi gülüyordu, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ee, bira ister misin?"

Cana yakın olmasına alışkın olmadığım için, "Teklif mi ediyorsun yoksa sadece yokluyor musun?"

"Teklif ediyorum." Buna hakkı olduğunun farkındaymış gibi bir yüz ifadesi takındı. "Çamaşır odasında bir bira dolabımız var," dedi.

"Hmm." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Evet, isterim. Teşekkürler."

Colin, banyonun yanındaki kapıya doğru yürüdü. Geri geldiğinde, sütyensizliğim daha az belli olacak şekilde kapüşonlumu düzelttim. Bir bira getireceğini sanıyordum ama onun yerine, "Sanırım içkini kendin seçmelisin. Abin bir sürü tuhaf içki seviyor," diye seslendi.

"Ah." Ufak çamaşır odasına gittim. Colin, buzdolabının üstüne eğilmiş, bana -vay canına- en iyi kıçı sunuyordu. Demek istediğim, sanki her zaman *squat* ve *lunge* yapıyormuş gibi görünüyordu. Bu, belki de onun tek sporuydu. Belki de Colin gittiği her yerde lunge yapıyordu.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Hoşuna giden bir şey var mı?"

Yüce Tanrım. Boğazımı temizledim, işaret edip, "Bu, *Michelob*[8] Ultra'nın yanındaki, bir *Vanilla Bean Blonde* mı?" demeyi başardım.

"Evet." Colin doğruldu, birayı bana uzattı ve kendine bir *Boulevard* kaptı. O, arkamdan gelirken, ben çamaşır odasından çıktım, şişe açacağının yerini bildiğim mutfağa doğru yürüdüm. "Bira için teşekkürler."

"Ne demek." Kahvaltı barının diğer tarafına gitti, bir çekmeceyi açıp, açacağı eline aldı. Bana doğru uzatıp, "Bu arada, sana bir özür borçluyum," dedi.

Bu, dikkatimi çekmişti. Açacağı elime aldım. "Ne için?" diye sordum.

---

[8] Michelob, bira markası. -ç.n.

"Bu sabah yangınla ilgili söylediklerim için. Tam bir pisliktim, bu konu beni gerçekten ilgilendirmez," dedi. Bakışları ciddiydi.

Kapağı açıp şişeyi ağzıma doğru kaldırdım. "Ve?"

Yüzünden bir öfke parıltısı geçtikten sonra, "*Ve* derken, ne demek istiyorsun? Özrümü kabul etmiyor musun?" dedi.

"Sadece, anlamadım." Birasını açtığı sırada ellerinin ne kadar hoş olduğunu fark ettim. *Garip bir gözlem, Liv.* Birasından bir yudum alırken hareket eden boğazını izledim. "Benden özür dilemekten memnun musun?" dedim.

"Az önce söylediğim bu değil miydi?"

"Eh, evet ama daha önce binlerce kez bana karşı uyuzdun ve hiç özür dilemedin." Sonunda ben de biramdan bir yudum aldım. Şişenin üzerinden, Colin'in kafası karışmış yüz ifadesine baktım.

"Özür dilemiştim," derken sesi öfkeliydi.

"Dilemedin."

"Eh, eğer dilemediysem, bunun nedeni her zaman eğlenceli olmasıydı." Sanki tüm hayatımızı uzlaştırmaya çalışıyormuş gibi bakışları yüzümde gezindi. "Hep birbirimizle uğraşırdık. Bu bizim işimiz, değil mi?"

Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Onun "*Haha, Liv bir moron!*" tavrı, bizim şakacı kelime oyunumuz muydu sadece? Nedense beni sinirlendiren asıl şey, ondan hoşlanmadığımı bilmemesiydi; yani bunu *bilmesi* gerekmiyor muydu?

Yine de bu durumu salmaya karar verdim çünkü önümüzdeki bir ay boyunca ev arkadaşı olacaktık. Güzel rol yaparsam, bu süreç daha yumuşak geçerdi. *Güzel* derken -benim için- uzak durmaktan bahsediyordum. Uyum sağlamanın tek yolu Colin'den uzak durmaktı.

"Öyle tabii." Bar taburesinden inip tabureyi yerine geri ittim. "Bira için tekrar teşekkürler. Yarın yapacak milyon işim var, bu yüzden tamamen ayık olsam da muhtemelen odama yerleşmeye başlamalıyım. Hayatının bir kısmını mahvedince uykusuzluk çekmek çok garip."

Colin sırıttı, gözlerinin içi gerçekten gülümsüyordu. "Eminim öyledir."

Omuz silkip, amaçsızca etrafta dolaştım, "Eminim, yakında duman kokusu vücudumu terk ettiğinde, bebek gibi uyumaya başlayacağım."

Ufak bir kahkaha attı. "İnsan sadece umut edebilir."

"O zaman iyi geceler, Colin."

"Hey, sen yatmadan önce yazıcıdan çabucak bir şey alabilir miyim?" dediği sırada, uzaklaşmaya başlamıştım. "Sadece üç sayfalık bir belge çıkartmam gerekiyor..."

"Olmaz!" Arkama döndüm, sesimin bu kadar panikli çıkmasına kızmıştım. "Yani, yarın yapsan? Gerçekten çok yorgunum."

Colin'in kaşları çatıldı. "Az önce uykusuzluk çektiğini söylemiştin."

Alt dudağımı dişledim. "Odada çok işim var ve ben..." dedim.

"Ne oldu?" Kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini şüpheyle kısarken, suçlu olduğumu bilen bir dedektif gibiydi.

Saçımı daha sıkı topladım. "Hiçbir şey olmadı. Yani, sadece..."

"Dökül, Marshall."

İç geçirdim. "Peki. Yazıcınızı bu sabah kullanırken bozdum. Yanlış bir şey yapmadım ama bozuldu işte. Düzeltebileceğimden eminim."

"Bakabilir miyim?"

Bir kenara yığılmış eski çöp kıyafetlerimi görmesini istemiyordum ama burası onun eviydi. "Tabii."

Odaya doğru giderken onu takip ettim. İçeri girer girmez çöp torbasına ve devasa giysi yığınına baktığını gördüm. Utanç vericiydi ama bu dağınıklık, halıdaki lekeyi kapatıyordu en azından. "Aklından ne geçtiğini biliyorum," dedim.

"Mümkün değil."

"Ailemin evine gittim ve annem beni bir çanta dolusu kıyafetle eve gönderdi. Bavulu yoktu, bu yüzden onları sağlam bir poşete koymak zorunda kaldım."

"Tam olarak bunu düşünüyordum."

"Hadi oradan."

Colin sadece göz kırptı. O, göz kırptı ve benim midem altüst oldu.

Eğilip, kapağı açık olan yazıcının içine baktı. "Buna ne oldu böyle?"

"Kapağını düz uçlu bir tornavidayla açmak zorunda kaldım. Endişelenme. Önce Google'da baktım."

Colin gözlerini kısarak yazıcıya baktı. "Ah, eğer Google'da arattıysan..."

"Ne yaptığımı biliyordum."

Bana, deliymişim gibi baktıktan sonra kırık kapağı gösterdi. "Cidden, bununla ne yaptığını biliyor muydun?"

Sadece omuz silktim.

Yazıcının içini karıştırmaya başladı ve buruşuk iki kâğıt parçası çıkardı. Birkaç dakika sonra yazıcıyı çalıştırdı ve makineyi tekrar eski hâline getirdi. Olduğu yerde doğrulup, "İşte bu kadar," dedi.

Gözlerimi devirdim, bu da onu gülümsetti. Derinden gelen sesiyle mırıldanırken o vahşi gözleri parlıyordu, "Başka bir şeyin düzeltilmesi gerekiyor mu, Liv?"

Benimle flört etmediğini biliyordum -elbette, bundan emindim- ama yine de beni etkilemişti. "Sanırım bu kadar," derken biraz nefes nefese kalmıştım.

"Pekâlâ, iyi geceler," demeden önce gözleri bir an gözlerime takılıp kaldı, sanki ikimiz de sessiz bir flörtün kıvılcımını kabul ediyormuş gibiydik.

Yutkundum ve kendimi şişme yatağa attım. "Peki, iyi geceler."

OLIVIA

"Dostum." Jack, bir taburede oturmuş, kahvaltılık burritoya benzer bir şey yiyordu ve telefonunu karıştırıyordu. "Neden uyanıksın?"

"Koşuya gidiyorum." Ayağımı diğer tabureye yaslayıp ayakkabının bağcıklarını bağladım. Jack'in uğradığı şok, sürpriz değildi, ben de kendime şoke olmuştum. Genelde alarmım çaldıktan sonra yirmi dakika kadar daha uyur, zorla hazırlanır ve arabada makyaj yapardım. Sabahın erken saatlerinde uyanmak benim için yepyeni bir şeydi. "Tanrım, bu şey iğrenç kokuyor."

"Ne zamandan beri koşuyorsun?" Sanki *başkanlığa* aday olacağımı söylemişim gibi bana baktı. "Ulusal fiziksel uygunluk testini her yaptıklarında annemi aradın, seni spor salonundan alması için."

"O zamanlar sekiz yaşındaydım." Diğer ayakkabıya geçtim. "Sen de eskiden annemden, *bir cilt rahatsızlığın olduğunu ve yüzerken bir tişört giymen gerektiğini* söylemesini isterdin, Bay Graham'a. Benim *inatletik* özelliklerle büyümem gibi senin de *böyle* büyüdüğünü varsayıyorum."

"Sanırım *inatletik* diye bir kelime yok."

"Yüz ifadenin de bir kelime olduğunu sanmıyorum." Abimle bir araya gelince çocukluğumuza geri dönüyorduk. Bağcıklarla işim bittiğinde doğruldum ve kulaklıklarımı taktım. Gözlerimi

devirmemek için kendimi zor tuttum. Bana sormadan, her şeyi Colin'e anlattığı için ona hâlâ sinirliydim, bu yüzden "*Bay haha ben her zaman komiğimdir*" yüz ifadesi, beni daha da kızdırmıştı.

Ama bana güzel evini açtığı için duygularımı sindirmek zorunda kaldım.

Abim, portakal suyundan büyük bir yudum aldı. Sonra eliyle ağzını silip, "Sabahın altı buçuğunda, hava hâlâ aydınlanmamışken koşuya gitmeye emin misin? Biraz tehlikeli gibi."

"Merak etme, spor sütyenimin içinde topuz var. Bana bir şey olmaz."

"Tabii kötü adamlar, *Under Armour*'undan[9] onu çıkarman için sana kesinlikle zaman verecek."

"Her neyse, Jack. Birinin benimle uğraşmasına *meydan okuyorum*." Bugün, egzersiz yapacak, iyi beslenecek, bir planlayıcı kullanacak, bir iş bulacak, yeni ve iyileştirilmiş Olivia'nın ilk günüydü. Elime para geçer geçmez, iyi niyetli bir yetişkin gibi cilt bakım rutinleri bile uygulayacaktım.

"Bu arada, annem dikkat etmemizi istedi." Jack arkasına yaslanıp sırıttı. "Geri döndüğünden beri, yangından dolayı senin biraz'huysuz' olduğunu ve kavga etmeye yer aradığını söyledi."

"Annemizin ne kadar yanıldığını tartışacak vaktim yok." *Annem, Emily Gilmore'un orta sınıf, gerçek hayattaki versiyonu gibiydi.*

"Annem, Eli konusunda haklı mı?"

Tam gideceğim anda, bu söylediği şey beni durdurdu. "Bilmiyorum ki, onun hakkında ne dedi?" diye sorduğumda, etkilenmemiş gibi davranıyordum.

Bu arada onun ismini her duyduğumda kalbim hâlâ acıyordu. Onun *o* olduğunu sanmıştım.

"Seni terk ettiğini ya da aldattığını düşünüyor." Çatalının alt tarafıyla tabağındaki omletleri sıyırdı. "Onun aşk mektuplarını yakmanın tek nedeninin bu olduğunu söyledi."

---

[9] Under Armour, spor kıyafetleri markası. -ç.n.

Sakin görünmeye çalıştım fakat kahretsin, annem nokta atışı performans sergilemişti. Eli, ikisini de yapmıştı. Yine de gerçeği bilmelerini istemiyordum. Şikago'da yaşadığım iki yıl boyunca -ki bir yıl boyunca Eli ile yaşadım- ailem sonunda kendi ayaklarım üzerinde durduğumu anlamıştı. Windy City'de bir dairem, bira yapmayı ve koşmayı seven bir erkek arkadaşım ve ilk 500'e giren zengin bir şirkette teknik yazar olarak bir işim vardı.

Görünüşe göre Livvie sonunda bir yetişkin olmuştu.

Fakat bilmedikleri şeyler vardı: Faturaları zar zor ödeyebildiğim sıkıcı bir işte acemi seviyedeydim; dairenin sahibi, Eli'nin amcasıydı ve bu yüzden bizden minimum kira alıyordu; son olarak, Eli ve ben hafta boyunca birbirimizi nadiren görüyorduk çünkü Eli, iş için sık sık seyahat ederdi.

Terfi edip, şehirden ayrılmasına gerek olmadan çalışmaya başlayınca iki şey fark etmişti:

A- Beni artık sevmiyordu, hatta *hiç sevip sevmediğini* bile bilmiyordu.

B- İş arkadaşımı her şeyden daha çok seviyordu.

"Aslında ben onu terk ettim çünkü aşk mektupları iğrençti. Adam, 'aşkın' ve 'taşkın' kelimeleriyle kafiye yapmış, bu saçmalığa inanabiliyor musun?" Kulaklığımı takıp başımı salladım. "Anneme bunu söyleme, çünkü onu severdi. Gidiyorum ben."

Evden çıktım, asansörle aşağı inerken beş saniye boyunca gerinme hareketleri yaptım. Şikago'da, ayda birkaç kez *barre* derslerine katılıyordum. Bu yüzden oldukça formda ve iyiydim.

Ne var ki... Öyle değildi.

Durup ellerimi başımın üstüne koymadan önce iki blok -iki- koşmuştum. Nefes nefese kalmış, gözümün önünde yıldızlar dönmeye başlamıştı. Bir maratonu yeni tamamlamış gibi nefesim kesilmişti. Durduğum yerde bir Starbucks olduğunu fark ettim.

Evetttt.

Kapıyı itip içeri girerken saçlarımı geriye savurdum. Yoğun kahve kokusu, üzerime gelirken, leziz kremalı *ekstra frappi*min tadına

bakmış kadar oldum. Bunun, Yeni Olivia'nın planında yer almadığını bilsem de bir fincan kahve beni raydan çıkaracak değildi.

Mekân, sabah erkenden kalkan ve hâlihazırda takım elbiselerini giymiş, başarılı olmaya hazır, aşırı hırslı iş insanlarıyla doluydu. Şu an benimle bir ilişkileri yoktu ama yakın gelecekte olacaktı. Kasadaki sıraya doğru yürüdüm. İsmi Teddy olan biri hakkında tartışan kurumsal giyimli iki adamın arkasında beklerken, başarılarının büyüsünü biraz olsun içime çekmeye çalıştım.

Fakat sipariş sırası bana gelene kadar, aklıma bir şey dank etti. Aman Tanrım! Yüz dolardan daha az param vardı. Bir işim yoktu ve bu da kahve alamayacak kadar beş parasız olduğum anlamına geliyordu.

Ya da buna *yetişkin olmak* denirdi ama bu tamamen başka bir şeydi.

"Ah, Tanrım. Cüzdanımı unutmuşum." Yalan değildi, aslında şu anda cüzdanım yanımda değildi ama genellikle telefonumdaki uygulamadan ödeme yapardım. Bu yüzden teknik olarak paranın sorun olmaması gerekiyordu. Bir aptal gibi üstümü yoklarken, yüzüm alev alevdi. Gülümseyen baristaya, "Çok üzgünüm. Almadığımı fark etmemişim..."

Kız, "Anladım," dedi ve göz kırptı. "İsminiz nedir?"

"Şey, Olivia," dedim. "Aman Tanrım, çok teşekkür ederim," derken biraz duygulandım.

İçeceğimi beklemek üzere diğer sıraya ilerledim. Bu yeni hayat için daha heyecanlı hissediyordum çünkü bir kez olsun şansım yaver gitmişti. Bu, kozmik bir işaret olmalıydı, değil mi? İsmimi seslendiklerinde içeceğimi aldım, pipeti içine koyup kozmik ikram içeceğimden büyük bir yudum aldım.

Çok, çok iyiydi.

Telefonum titredi, şortumun bel kısmından -koşarken telefonumu koyabileceğim tek yerdi- çıkarıp ekrana baktığımda, dün gece arkadaşlığımızı sonlandırdığımızı sandığım isimsiz dostumdan gelen mesajı gördüm.

Bay Yanlış Numara: İşimiz bitti sanıyordum, Yanlış Arama.

"Ne?" yazmaya başladığım sırada, mesajının üstündeki metni gördüm.

Ah. Sanırım ona bir dizi harf ve sembolden oluşan kısa bir mesaj göndermiştim.

Ben: Üzgünüm. Cebimdeyken olmuş.

Bay Yanlış Numara: Eminim öyledir.

Kıkırdadım, başımı kaldırıp baktım. At kuyruklu barista, tek kaşını kaldırdı. Ama etrafta başka kimse bana bakmıyor gibiydi. *Yemin ederim*, diye mesaj attım.

Bay Yanlış Numara: İyi, peki. Şaka yapmayacağız, değil mi?

Ben: Hayır.

Bay Yanlış Numara: İyi günler, Yanlış Arama.

Ben: Sana da, Yanlış Numara.

Bay Yanlış Numara: kkljfhjdfshghgdhgh

Gülümsedim, telefonumu tekrar şortumun içine soktum ve dışarı çıkarken *Walkin' on Sunshine*'ı mırıldanmaya başladım, eve gidip daha fazla iş başvurusu yapacağım için heyecanlıydım. Bu sabah, olasılıklarla doluydu ve bir saniyemi bile boşa harcamayacaktım. Dışarı çıkacağım sırada, kapı diğer taraftan açıldı ve kahretsin, yengem Dana oradaydı.

Çocuklarla beraber.

"Çocuklar!" Neredeyse kapıdan fırladım, Kyle'ı alıp etrafında döndürdüm. "Burada olduğunuza inanamıyorum!"

Ufaklığı daha da sıkıp kokladım, dört yaşına yeni basmış olmasına ve artık eskisi gibi küçük olmamasına rağmen hâlâ bebek gibi kokuyordu. Dana, karşımda gülümsüyordu, buna şaşırmadım çünkü abimin sevimli eşi her zaman gülümserdi. Kucağında, tombul yanakları ve güneş gibi sarı saçlarıyla *Baby Gap* reklam panosundan fırlamış gibi görünen Brady'yi tutuyordu.

"Will geri döndüğünü söylemişti," dedi Dana, Brady'yi kucağının diğer tarafına alırken. "Ama seni hemen rahatsız etmeyeceğimi söyledim ona."

"Ah, saçmalama, Dana," dedim. Kyle kıkırdayıp pipetime ulaşmak için ağzını öne doğru uzattı. "Beni sürekli rahatsız etmeni isterim. Eve geri dönmenin tek iyi yanı, her zaman bu bebeklerle takılmak."

Dana güldü. "Bana bunu iki kez söylemene gerek yok. Bugün çocuklara bakmak ister misin?"

İş aramam gerektiğini biliyordum ama iki küçük oğlan bunu yapmama engel olmazdı, değil mi? "Evet, lütfen."

Dana mükemmel kaşlarını çattı. "Şaka yapıyordum, Liv."

"Şaka yapma." Brady'ye gülümsemek için yüzümü ona yaklaştırdım, yeğenlerimin her zaman verdikleri o aşırı tatlı hissi aldım. "Lütfen şaka yapma. Şaka yapmana izin yok."

"Sen ciddi misin?"

Kyle kahvemden uzun bir yudum alırken, omuz silkip homurdandım, bu da onu güldürdü. "Bugün iş aramaya gidecektim ama birkaç saat bekleyebilir. Bakım ve beslenmeyle ilgili taktikleri söylersen bana, Liv halalarıyla öğle yemeğine kadar takılabilirler."

"Aman Tanrım, bu harika olur." Brady'yi yere bırakıp elini tutarken, Dana'nın yüzü aydınlandı. "Bu sabah yapmam gereken bir milyon işim var ve bana aşırı zorluk çıkaracaklarını biliyorum."

"Bak, gördün mü? İkimizin de yararına olur." Çenemle bebek çantasını işaret ettim. "Bunda yeterince bez var mı?"

"Var."

"Pekâlâ, o zaman, ver bakalım."

Çantayı verdikten sonra bana sımsıkı sarıldı ve ayrıldık. Dana, arabasına doğru giderken neredeyse mutluluktan sekiyordu, biz de daireye doğru yürürken sekiyorduk.

Bu bezli ufaklıkların etrafında olmak bile her şeyi daha iyi bir hâle getiriyordu. Bir saat boyunca dışarıda *nesi var* oynadık. (Gerçi, *nesi var* diye haykıran Brady'nin ne yaptığımıza dair bir fikri yoktu.) Asansörde üç kez aşağı inip yukarı çıktık ve kapılar her açılıp kapandığında *görüşürüz* diye bağırdık. Rastgele seçilen hedefleri vurmaya çalışırken, balkondan baloncuklar üfleyerek tam kırk beş dakika zaman harcadık.

Mükemmeldi.

Şişme yatağımı salona sürükledim, kanepeyi ve yan çevrilmiş sehpayı kullanarak kendimize bir kale yaptık. Kalemizin içinde patlamış mısır yiyip *Moana* filminin şarkılarını söylemeye o kadar dalmıştık ki kapının sesini duymamıştım, ta ki yüzümden birkaç santim uzaklıktaki muhteşem takım elbise ayakkabısını görene kadar.

"Hm, merhaba?" Başımı bir kaplumbağa gibi kaleden çıkardım ve bakışlarımı yukarı kaldırdım.

Gerçekten de Colin orada durmuş, karşılaştığı manzarayı çözmeye çalışıyormuş gibi başını hafifçe yana eğmiş, bana bakıyordu. Yüzüm kızararak dışarı çıktım ve ayağa kalkınca yutkundum. Colin, üstümdeki *Kennedy Homecoming* tişörtüme bakıyordu.

Evet, son sınıf ruh haftasından[10] bir tişört giyiyorum, yersen. Kâküllerimi gözümün önünden ittim, nasıl ağız dalışı yapacağımı düşünürken durdum. Çünkü bu, ev arkadaşım Colin'di ama farklı görünüyordu.

Bu Colin, ekose bir kravat takmış ve -her zaman bodur *toynaklarımın* erkek ayakkabılarına uygun olmasını istememe neden olan- o muhteşem deri ayakkabılarıyla beraber şık, kusursuz bir mavi takım elbise giymişti. *Bu* Colin'in üzerinde kolalı, beyaz bir gömlek vardı ve düzgün burnunun üzerinde mükemmel bir şekilde duran benekli gözlüğü vardı.

Ev arkadaşım Colin ukala bir şekilde çekiciyken, zeki iş insanı Colin apaçık bir şekilde ilgi uyandırıcıydı.

Ellerini pantolonun cebine soktu. "Kalende yalnız olmadığını keşfetmek beni nasıl rahatlattı, anlatamam."

"Ha ha." Kyle sürünerek dışarı çıkarken, Brady de onu takip etti. Brady'yi kucağıma aldım. Colin'e, "Sen ne yapıyorsun burada?" diye sordum.

---

[10] *İng.* Senior Spirit Week, ABD'de, son sınıf öğrencilerinin, okudukları okulun ruhunu yansıtmak için her gün çeşitli temalarda kıyafetler giydiği, balo haftası. -ed.n.

Bir kaşı havaya kalktı. "Kendi evimde mi? Kendi evimde ne yaptığımı mı soruyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Ne demek istediğimi anladın. İşte olman gerekmiyor mu?"

Kyle, Colin'e doğru gitti. "Saatin gerçekten havalı. Çok pahalı mı?"

Colin'in ağzı tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Komik olan şey, bu hareketi midemi 360 derece döndürmüştü. "Evet. Çok pahalı."

"Keşke benim de olsa." Kyle, çok iyi becerdiği, üzgün görünen ama baş belası bir sevimlilikle somurttu ve "Bu acayip iyi bir parça olurdu."

Colin'in bakışları yüzüme çevrildi. "Bunu sana Olivia halan mı öğretti?"

Ben, "Hayır," derken, Kyle aynı anda, "Liv hala, bunun *güzel* demek olduğunu söyledi," dedi.

Colin güldü, o sırada telefonum titredi. Dana'ydı, otoparka arabayı park ettiğini söylüyordu. Çocuklara baktım. "Anneniz gelmiş. O bizi pataklayıp oyunu kazanmadan önce hemen tüm eşyalarınızı çantaya geri koymak için yarışmalıyız. Üç, iki, bir, hadi!"

Kyle çalışma odasına koştu, Brady de kahkaha atarak her şeyden habersiz, onu takip etti. Gözlerimi devirdim. Colin, mutfağa gidip dondurucudan bir kap çıkarırken, oyuncakları toplamaya başladım. "Will'in çocukları mı?"

"Evet. Kyle ve Brady." Çantaya bir şeyler sıkıştırırken fermuarın asla tam kapanmayacağından emindim. "Bu arada, üzgünüm, öğle yemeği için eve geldiğini bilmiyordum, yoksa çocukları eve getirmeden önce sana sorardım."

Tamamen palavraydı ama nazik bir hareketti en azından.

"Endişelenme. Çok kalmayacağım, öğle yemeğimi unutmuşum. Eve yürümenin kafamı biraz dağıtacağını düşündüm."

Mükemmel görüntüsüne baktım, kafasının neden dolu olduğunu merak ettim. "İşe yaradı mı bari?"

"Hm." Çenesini sıktı, tezgâhtan anahtarlarını aldı. "Pek değil."

Yanaklarım daha da kızardı, *Özür dilerim, tamam mı!* diye bağırmak geldi içimden ama kendimi tuttum. "Umarım günün daha iyi geçer," dedim.

Gözlerini kıstı. "Hayır, bunu ummuyorsun."

İçimden Colin'e gülümsemek geldi. "Olabilir, Beck. Asla bilemezsin," dedim.

Beş dakika sonra, her şey gelip geçen bir fırtınaymış gibi, evde yalnız kalmıştım ve ortalık sessizdi. İş başvurularına, olması gerekenden daha geç başlamıştım ama sorun olmazdı. Kulağa eğlenceli gelen her şeyin sorumluluğunu üstlenmek benim için ne kadar abartılı olursa olsun, bu farklı bir şeydi.

Hâlâ Yeni Olivia olma yolunda dimdik duruyordum.

Haftanın geri kalanında, bu teoriyi gerçekten test etmiştim.

Beni heyecanlandıran beş -evet, beş- iş görüşmesine gittim. Eli, şehri terk ettiğimi fark etmeden önce bir işim olacakmış gibi hissetmiştim. Annem, kaydettiğim ilerleme hakkında saatlerce beni sorguya çekmeye fırsat bulamadan, paralı bir çalışan olacaktım.

Kahretsin, muhtemelen aralarından benim seçim yapabileceğim birden fazla iş teklifi olmalıydı, değil mi?

Yanlış.

Çünkü her görüşmede çenem düştü.

İlk görüşmede, yangından bahsettim, yanlışlıkla. Neden taşındığımı sorduklarında, ağzım bana ihanet etmiş ve önceden hazırladığım genellemeler yerine, gerçekleri dile getirmişti.

Benimle görüşen Bay Holtings, okuma gözlüğünün üzerinden bana bakıp, "Yangın mı?" diye sormuştu.

Nedense açıklama yapmaya çalışmak beni güldürmüştü. Olanları anlatmaya başladığım sırada, kendimi gülmekten alıkoyamamıştım.

"Bir şey, hm, bir yangın çıktı ve evim yandı."

Eheh hehe eheh.

Ne yazık ki ağzımdan çıkan her cümlede, kelimelerin tuhaflığını ve gülmemin beni ne kadar delirttiğini duyabiliyordum. Tabii ki bu, beni gittikçe daha komik hâle getirdi ve tüm kontrolümü kaybettim.

"Benim hatam değildi. Dikkatliydim."

Eheh hehe eheh.

"Ama o sıçan bir anda ortaya çıktı, eheh hehe eheh ve kovayı devirdi."

Gülmekten akan gözyaşlarımı silmek için durdum.

Evet. Fazlasıyla psikopatça, değil mi?

Bir sonraki görüşmede yanlışlıkla *The Tribune*'den[11] bahsettim ve sonra orada çalışmadığımı söylemeye çalıştım.

"Bekle." Çok hoş, nazik kadın gözlerini kıstı ve "Şikago Tribune'de mi çalıştın? Nasıl oldu da bunu özgeçmişine koymadın?" dedi.

"Ah, ben, şey gerçekten orada çalışmadım." Gülümsedim, beynim kısa devre yaptı. "Şaka yapıyordum," cümlesi çıktı ağzımdan.

Not: Büyük bir gazetede staj yapacaksanız, iş arkadaşınızla *asla* vibratörler hakkında konuşmayın. Konuyu açan kişi, söz konusu iş arkadaşınız da olsa ve siz kibar davranmaya çalışsanız bile. Görünüşe göre, yemekhanedeki biri kulak misafiri olur ve insan kaynaklarına gider. *Purple Thunder*'ın sahibi kim olursa olsun, *ikinizi* de işten kovar.

Neyse, konuyu dağıtıyorum.

Her şeye rağmen, konuşma yeteneğimle kendimi öldürüyordum. Eğer bir iş bulabilirsem, herhangi bir patronu mutlu edeceğimi biliyordum. Çünkü ben iyi bir yazarım. Hemen hemen her şeyi ustaca kâğıda aktarabilirim.

Fakat önce, yüz yüze görüşmeleri bir şekilde halletmem gerekiyordu.

---

[11] The Tribune, yerel bir gazete. -ç.n.

Sonraki iki görüşme, şimdiye kadar yaptığım en kötü görüşme olmasa da rastgele garipliklerle doluydu fakat geri dönüş almamam için yeterliydi. İlkinde, görüşmecinin suyunu her tarafına döktüm ve diğerinde, bir sandalyeye takılıp refleks olarak yarı yüksek sesle *siktir* diye homurdandım.

Bu tahlisiz olaylar sırasında meydana gelen tek iyi şey, mesaj arkadaşımla günlük iletişimimdi. Yanlışlıkla gönderdiğim Starbucks mesajımdan sonraki gece komik bir popo mesajı göndermişti ve o zamandan beri her gece mesajlaşıyorduk. Önemli bir şey yoktu, sadece anlamsız ve aptalca konuşmalar yapıyorduk.

Bir önceki gece de istisna değildi.

Ben: Sence inek sağan ilk insan ne düşünüyordu?

Bay Yanlış Numara: Ne dedin?

Ben: Ay. Bunun olduğundan şüpheliyim. Ama bu şeyin ne işe yaradığını merak ettiğim gibi o da süper meraklı biri miydi? Yoksa emziren bir buzağı gördü ve SIRA BENDE mi dedi?

Anonim en iyi arkadaşımın, gömleksiz bir şekilde yatak başlığına yaslanmış, gülümseyerek mesaj attığını hayal ettim. Başından beri onun kaslı biri olduğunu düşünmek saf bir hayaldi, biliyordum.

Bay Yanlış Numara: Belki de iki adamın, bir ineğin meme ucuna dokunmaya cesaret ettiği ve sonra sütün fışkırdığını keşfettikleri bir kanka meselesiydi.

Ben: Meme Ucuna Dokun. İşte bu da grubun adı.

Bay Yanlış Numara: Haha.

Ben: İnek memesini sorgularken umarım seni bölmüyorumdur?

Bay Yanlış Numara: Hayır. Sadece yatakta uzanıyorum, tamamen uyanığım.

Ben: Lütfen şu an iğrençlik yapma.

Bay Yanlış Numara: Ne? Ben iğrenç değilim. Yatakta çıplak yatıyorum, Robin Thicke'i dinlerken birtakım becerilerimi geliştiriyorum.

Başımı salladım, şişme yatağımın üstünde yuvarlandım.

Ben: Mide bulantısına sebep olan o pislik seviyesindeyiz.

Bay Yanlış Numara: Sorun ne? Hareket özgürlüğü mü, yoksa çıplaklık mı? Yoksa aptallaşmak mı?

Ben: Hepsinin birleşimi. Birinin ne yazabilceğine dair tüm tatsız fikirleri akla getiriyor. Aptallaşırken.

*Bay Yanlış Numara: Kendimi *dizginleyeceğim*.*

Ben: Orada ne yaptığını görüyorum.

Bay Yanlış Numara: Meme ucu sorusunun gündemimizde olmasının bir nedeni var mı bu arada?

Ben: Uyuyamıyorum, bu yüzden bazen koyunları saymak yerine beynimin sürekli çalkalanmasına neden olan tuhaf soruları düşünmeye başlıyorum.

Bay Yanlış Numara: Merak ettiğin şeyler saçma sapan şeyler.

Ben: Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi.

Yalnız bugün, son görüşmemde kara bulutlar dağıldı ve işler gerçekten iyiye gitti. The Times'ın editörü Glenda, süper arkadaş canlısıydı, doğrudan bağlantı kurduk. Normal bir yetişkin gibi davranıyordum, o da gerçekten komikti ve bundan daha iyisi olamazdı.

Ancak.

"Ebeveynlik köşe yazarı için aradığımız nitelik, bölüme gerçekten ses katabilecek biri olması. Ebeveynlik konularını ele alabilen fakat yine de okurları çok farklı bakış açılarıyla güldürebilecek veya ağlatabilecek bir yazar," demişti.

Gülümseyip başımı sallamıştım fakat kafam karışmıştı. Ebeveynlik mi? Gerçek anlamıyla mı? Bir eğlence blog yazarı olmak için başvurmuştum, ebeveynlik köşe yazarı olmak için değildi. Ebeveynlik pozisyonu için ilanı görmüştüm ama bunun için başvuru yapmamıştım çünkü -flaş haber- ebeveyn değildim. Mesela, bir insanı vajinadan pırtlatmak ve hayatta kalmasında tek sorumlu kişi olma fikri bana tam anlamıyla kâbus gibi geliyordu.

Hayal edebiliyor musunuz?

Hayvanat bahçesinde aylak aylak gezerken, kesin dengemi kaybedip çocuğu timsah bataklığına düşürürdüm ya da belki kendim takılıp düşerdim çünkü sakarlık benim işimdi. Küçücük insanımı sakarlıkla, kazara yok etmenin bir yolu olsaydı, kesinlikle bunu gerçekleştirirdim.

Glenda, "ohbabybaby.com'daki bazı yazılarını okudum, aradığımız şey tam olarak bu. Bir yandan ebeveyn konularına değinirken bir yandan şakacı olmak, tam ilgilendiğimiz bir yazı dili," demişti.

Harika.

"Kardashian çocuğunun gardırobuyla ilgili yazdığın makalen beni güldürmüştü."

Gülümsemiştim, bu benim de favorilerimden biriydi.

Ohbabybaby yazı işini, sıkıcı teknik yazı yazma işime ek olarak kabul etmiştim çünkü -yani- Şikago'da yaşamak masraflıydı. Sitenin hedef kitlesi ebeveynlerdi ama aslında bir ebeveynlik sitesi olduğu söylenemezdi. Hangi hamile ünlüler en iyi görünüme sahip, kimlerin çocukları en iyi gardıroba sahip, en komik Pinterest başarısızlıkları ve elbette, bebeklerinin cinsiyetini ortaya çıkarma gibi yazılar yazmıştım.

Bu yüzden mi ebeveynlik işine başvurduğumu düşünmüştü? Özgeçmişim okunmuş ve sonra ohbabybaby yazılarımdan dolayı direkt Glenda'ya mı yönlendirilmiştim? Bir şeyler söylemek için ağzımı açtığım sırada, Glenda, "Bu arada, çocukların kaç yaşında?" diye sormuştu.

Yutkundum. Gözlerimi kırpıştırdım. Sağ kaşımı kaşıdıktan sonra sonra, "İki yaşında. Hm. İki ve dört yaşındalar," demiştim.

Glenda'nın yüzü aydınlanmıştı. "Benimkiler de iki ve beş yaşında! Erkek mi kız mı?"

Koltuk altlarımın anında terlediğini hissetmiştim, o an yeğenlerim gözümün önüne gelmişti. "İkisi de erkek."

"Benimkilerin ikisi de kız." Bana tatlı bir şekilde bakınca kendimden nefret etmiştim. Yalancı, çocuğu varmış gibi davranan zavallı bir kadındım. Glenda'nın nezaketini hak etmiyordum. "Herkes, bana şimdiden lise dönemleri için önlem almamı söylüyor."

Omuz silkmiştim ve yeğenlerimi tekrar hayal etmiştim. Her nasılsa, gerçek insanları, yalan söylediğim gibi hayal edersem yalan söylemenin zararı daha az olurdu sanki, değil mi? Kyle ve Brady'yi kafamın içinde canlandırmıştım. "Benimkiler şimdiden beni mahvediyor. O yıllara yetişebilecek miyim, bilmiyorum. Paw Patrol'ün bir bölümünü daha izlemek zorunda kalırsam..."

"Değil mi?" Glenda da başını sallamıştı. "Yani, ne tür bir kasaba bütün sorunlarını çözmek için genç bir çocuğa yaslanır ki?"

"Belediye başkanının evcil hayvan niyetine tavuk beslediği saçma bir kasaba. Demek istediğim, yalnız başına tüm kırmızı bayrakları göndermeliydi."

Görüşme bitmeden birkaç dakika daha çocuklarımız hakkında -lütfen biri beni öldürsün- konuşmuştuk. Glenda, elimi sıkmış ve iletişime geçeceğini söylemişti. Asansöre binip lobiye inerken gerçekten ağlamak istemiştim.

Çünkü o işi istiyordum.

Anne değildim ve annelik hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama bu işi o kadar çok istiyordum ki. Sadece işsiz kaldığım için. Glenda ile çalışmak istiyordum. Dudak uçuklatan, alaycı ama tatlı ebeveynlik yazıları yazmak istiyordum. Yaratıcı tarafım karıncalanıyordu çünkü bu pozisyonun üstesinden gelebileceğimi biliyordum.

Keşke çocuklarım olsaydı.

Üniversitedeki ilk yılımda, mezunlar gününde giydiğim ucuz siyah topuklu ayakkabılarımla sendeleyerek eve geri dönmüştüm. Eve doğru yürürken biraz pozitif olmaya çalıştım: Hayatımda hâlâ heyecan verici şeyler oluyordu, değil mi?

Şehir merkezinde yaşıyordum, ki bu en sevdiğim şeydi. Ayrıca, havalıydı da. Acayip iyi bir apartman dairesinde, abimle birlikte olsa da ve saldan yapılmış bir yatakta uyumak zorunda olsam bile.

İşler gerçekten daha kötü olabilirdi.

Tanrım, ailemle yaşıyor olabilirdim.

Hâlâ erken kalkıyor ve her gün koşuyordum. Bu, benim için çok büyük bir şeydi. Her ne kadar bir köpek gibi nefes nefese kalsam da, her üç blokta bir yürümek için durmak zorunda kalsam da bir haftasını geride bıraktığım yeni hayatımı bir şekilde düzene sokmaya çalışıyordum.

Şerefe!

Colin'in evden gitmesi işe yaramıştı. İş için Boston'a gitmişti, evde olsaydı muhtemelen koşmayı bırakırdım çünkü hiçbir şekilde bana koşuda eşlik etmesini istemezdim. Ama o ortada yokken, strese girmeden koşabiliyordum.

Ayrıca her gün onun odasına gizlice girip onun o süslü, yumuşak yatağının üzerinde uyuyordum, uzun zamandır bu kadar güzel dinlenmemiştim. Yatağını izin almadan kullanmanın biraz ürkütücü olduğunu, belki de "kötü" olduğunu biliyordum ama o şişme yatak sırtımı mahvediyordu. Colin'in yatağında yatarken yorganı açmadan uyumaya inanılmaz dikkat ediyordum.

Hiçbir şeyden haberdar değildi, değil mi?

Telefonum titredi. İkinci yılımdaki *DECA* kongresinde giydiğim eteğimin cebinden telefonumu çıkardım.

Bay Yanlış Numara: Zaman öldürmek için vaktim var ve sıkıldım. Kafamı oyalayacak bir şey söyle.

Başımı kaldırıp caddenin sağ tarafına doğru ilerledim, trafiğe dalmadan ya da yayalar tarafından ezilmeden önce mesaj yazabilmek için kapalı bir mağazanın yanında durdum.

Ben: Meşgulüm. Bu hazineyi anında bulabileceğimi mi sanıyorsun?

Bay Yanlış Numara: Tam olarak düşündüğüm şey bu.

Bu yanıtı, beni gülümsetti. Çünkü birbirimize tamamen yabancı olmamıza rağmen beni anladığını hissetmem tuhaftı.

Tamam yazmadan önce güneş gözlüklerimi çıkardım.

Ben: Hiç BELİRLİ BİR ŞEY yapmamış zeki bir kişinin, hevesli ve araştırmacıysa, BELİRLİ BİR ŞEY hakkında iyi tavsiyelerde bulunabileceğini düşünüyor musun?

Bay Yanlış Numara: Her şeyden önce, bu kişi sıkıcıdır. İkincisi, bir arkadaş arıyorsun, değil mi?

Ben: Evet.

Bay Yanlış Numara: Tamam. Pekâlâ. Sanırım duruma göre değişir. Ameliyattan bahsediyorsan, Tanrım, hayır, olmaz. Ama eğer biraz soyut bir şeyden bahsediyorsan, randevuya çıkmak gibi, o zaman evet, bence doğru kişinin bunu başarması mümkün.

Ebeveynlik soyut bir meseleydi, değil mi?

Ben: Teşekkür ederim. Tamam, şimdi sana gerçekten istediğini vereceğim.

Bay Yanlış Numara: Ah, bebeğim.

Ben: Iyk.

Bay Yanlış Numara: Bekliyorum.

Ben: Bir kavgada, aynı anda kaç tane 5. sınıf çocuğunu yenebilirsin? Silah kullanmaya izin yok.

Bay Yanlış Numara: Ya ellerim tescilli birer silahsa?

Ben: Bana masal anlatma, maço.

Bay Yanlış Numara: Hmm. On iki derim.

Ben: Şaka yapıyor olmalısın.

Bay Yanlış Numara: Daha fazlası mı olur diyorsun?

Ben: Cevabın, daha önce hiç küçük çocuklarla takılmadığını söylüyor. Altıdan fazla olmaz derdim çünkü sadece iki elin var. Bu, el başına üç çocuk demektir.

Bay Yanlış Numara: Ama bacakları unutuyorsun.

Ben: Bacaklar onları durdurabilir ama yenemez. Galibiyet, ellerinden gelecektir.

Bay Yanlış Numara: Belli ki bacak antrenmanını atlıyorsun.

Ben: Şimdi gitmeliyim. Resmen kaldırımda duruyorum ve bir ergen gibi mesajlaşıyorum.

Bay Yanlış Numara: Vay canına. Daha önce sormadım, değil mi? Ergen yaşta değilsin, değil mi???

Ben: Sakin ol, dostum. 25 yaşındayım. Sen.... Bir bebek değilsin, değil mi?

Bay Yanlış Numara: 29 yaşındayım, yani güvendesin.

Ben: Yani aslında seks mesajlaşması falan yapmıyoruz. Teknik olarak yaşımız küçük olsa da fark etmezdi.

Bay Yanlış Numara: ...penis fotoğrafı gönderiyorum..

Ben: Seni hemen engellerim. Tabii... özel bir hüner sunarsan. O zaman seni yine engellerim ama yavaş yavaş.

Bay Yanlış Numara: Uslu duracağım.

Ben: Tanrıya şükür. Çünkü seni engellemek zorunda kalmaktan hoşlanmam. Garip, değil mi?

Bay Yanlış Numara: Aynen. Ve tamamen tuhaf.

Ben: Tamam, pekâlâ, görüşürüz, Bay Yanlış Numara.

Bay Yanlış Numara: Görüşürüz, Bayan Yanlış Arama. Ve bu arada, kesinlikle yavaş engellenmeyi seçerdim.

"Dayan, yoksa düşersin."

"Tamam." Kyle kollarını boynuma dolayıp sıktı. "Hadi, eşek!" diye bağırdı.

O, sanki gerçek bir eşekmişim gibi sırtıma binerken, ben de dairenin parke zemininde emeklemeye başladım. Brady ise -abim Will, onun önünde diz çöküp küçük ayakkabılarını giydirmeye çalışırken- dalgın bir şekilde televizyona bakıyordu.

Kanepede oturan Jack, beni izlerken gülümseyerek, "Bunu yapmasına neden izin veriyorsun?" diye sordu. "Büyüdü artık o."

Kyle kıkırdarken daha hızlı emekledim. "İşte bu yüzden. Onun favorisi Liv halası ve bunun asla değişmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Havalı olmanın ne demek olduğunu anlayacağı yaşa geldiğinde, Jack amcası öne geçecek."

"Çocuklara hiç bakmıyorsun ki." Will, Brady'yi yerden alıp kucaklarken, Jack'e omzunun üzerinden bir bakış attı. "Bir kere bile. Liv ise burada yaşamadığı zamanlarda bile onlarla ilgilendi."

Jack gözlerini devirdi. "Sanki bekârken iki küçük çocuğa bakıcılık yapmışsın gibi," dedi Will'e.

Yere yığılıp Kyle'i düşürdüm, gıdıklayıp deli gibi kahkaha attırdım.

Will, yüzünde acı bir gülümsemeyle, "Doğru. Şimdi bile hoşuma gitmiyor ama onlar kendi çocuklarım," dedi.

Kyle'ın yeniden üstüme çıkma girişimini engellemek için elimi ona uzatarak yerden doğruldum. "Siz beyler, delisiniz. İmkânım olsa çocukları aylarca yanıma alırdım."

"Sen burada kalırken olmaz." Jack, elindeki *Lone Star* şişesiyle beni işaret etti. "Bu özel bir istisna çünkü Colin şehir dışında. Tek seferlik bir şey."

Will ve ben birbirimize baktık çünkü Will ve Dana'nın yaklaşan randevu gecesi için çocuklara bakmayı çoktan kabul etmiştim.

"Colin'den bahsetmişken," dedim, Will, Kyle'i kapıya doğru sürüklerken. "Geçimini sağlamak için ne iş yapıyor? Geçen hafta onu gördüğümde, o... Bilmiyorum, ciddi görünüyordu. İş insanı gibi. Onun satıcı gibi bir şey olduğunu sanıyordum."

"Üzerine kahveyi o zaman mı döktün?"

"Bunu sana söyledi mi?" Tanrım. Bir sabah mutfakta Colin'in karşısında dururken, yanlışlıkla üstüne kahve dökmüştüm ve *elbette* gidip Jack'e söylemişti. O gün zar zor uyanmıştım. Saçlarım dağınıkken, abimin iyi giyimli ev arkadaşıyla bilerek konuşmamıştım ve önceki günden kalan göz kalemim her yere bulaşmıştı. Sonra kahve fincanını düşürmüştüm, dondurma külahını tutamayan aptal bir çocuk gibi. Koşuya gideceğim için çabucak özür dileyip evden çıkmıştım ama belli ki o, beni ispiyonlamıştı.

"Onu, üstünü değiştirmek için odasına giderken gördüm." Jack sırıttı. "Liv Kasırgası tekrar atağa geçti."

Kapının yanında duran Will sırıttı, ona el hareketi çektim.

Numaradan, öfkeli bir şekilde çocuklarını gösterip, "Çocuklar, Livvie," dedi.

"Of şu saçmalıklarını kes de onlara kötü alışkanlıklarımı öğretmeyeyim." Gözlerimi devirip ayağa kalktım. "Eee? Colin ne iş yapıyor?"

"Ah. Evet." Jack başını eğip gülümsedi. "Kıdemli kurumsal finansal analist. Sadece unvanının ayrıntılarını biliyorum çünkü kartvizitlerini şehrin her yerine dağıtarak ona şaka yapmıştım."

"Tam bir çocuksun." Bir keresinde bir arkadaşım, Jack'in, Joey Fatone'un -Sync'deki adam- gerçek hayattaki hâli olduğunu söylemişti. Tam üstüne basmıştı. Anında sinirlenen, bir denizci gibi küfreden ve tanıdığım herkesten daha çok kahkaha atan, yetişkin bir çocuktu.

Çocuklar gitmeden önce onları öpmek için kapıya doğru yürüdüm, omzumun üzerinden Jack'e bakıp, "Bunda ciddi misin? Finansçı mı?" diye sordum.

İşinde iyi olduğunu tahmin ediyordum -işi her ne ise- fakat Colin'in gayrimenkulde ya da ona eşit derecede düzgün bir işte çalıştığını hayal etmiştim.

Spor araba satıcısı gibi.

"Şaşırdın mı?" Jack uzanıp birasını sehpaya bıraktı. "Adam matematikte uzman ve ACT'sinde[12] mükemmel bir puan almıştı."

"Kapa çeneni." Yani Colin aptal izlenimi vermiyordu ama aynı zamanda çalışkan gibi de durmuyordu. Kemik yapısı, bu tür bir ekonomik saygınlık için fazla iyiydi. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Çünkü onun hakkında her zaman en kötüsünü düşünürdün."

"Hayır, düşünmezdim."

"Ah, hadi ama. Seni hiçbir zaman takmadı ve sen de buna katlanamadın, onun şeytan olduğuna karar verdin."

"Şunu kabul etmelisin ki o, Lucifer'in kurnazca aşırı öz güvenine sahip."

"Hayır." Will, bez çantasını omzuna astı. "Bu, sadece zengin çocuğun aşırı öz güveni," dedi. "Zenginliğin içinde büyümekten kaynaklanan bir kibir."

---

[12] ACT, eğitim ve işyeri başarısı elde etmek için girilen sınav. -ç.n.

"Muhtemelen." Annem, Colin'e her zaman gerçek bir prens-miş gibi davranırdı çünkü anneme göre ailesindeki herkes soylu bir avukattı. Büyükannesi, büyükbabası, anne ve babası, teyzeleri, amcaları; hepsi şehrin en eski ve en prestijli hukuk firması Beck & Beck'te çalışmıştı.

"Saçmalık." Jack ayağa kalktı, Kyle'ın oyuncak Paw Patrol köpeğini yanımıza getirdi. "Ailesi zengin olabilir ama ne Colin ne de kız kardeşi, diğerleri gibi kendini beğenmiş biri değil."

"Bir dakika... Colin'in bir kız kardeşi mi var?"

Bundan nasıl haberim yoktu? Lisedeyken, Jack'in bana *Colin'in babasının* avukat asistanıyla bir ilişkisi olduğu ve sonra da *Colin'in annesine* kızdığı için sinirlendiği hakkında dramatik bir hikâye anlattığını hatırladım. Jack'in söylediğine göre adam kendini o kadar haklı görüyormuş ki biri ona karşı çıkmaya cüret ettiğinde kendini kaybediyormuş.

Bu hikâye, o zamanlar beni büyülemişti çünkü gerçek hayatta öğrendiğim çoğu şeyden çok annemin en sevdiği dizi olan *General Hospital*'e benziyordu. Jack sürekli Colin'in babasının tam bir pislik olduğunu söylerdi ama kız kardeşi hakkında hiçbir şey hatırlamıyordum. Onu bu hikâyede yalnız hayal etmiştim. "Âdeta 'hak sahibi tek çocuk' imajı veriyor."

"Gördün mü? En kötüsünü düşünüyorsun."

"Her neyse. Gel buraya, Kyle." Yere diz çöktüm, yüzümü Kyle'ın ensesine gömüp üfledim, yine kahkaha attırdım. Sonra onu kollarımla sarıp kucakladım, böylece Will'in arabasına taşımam gerekecekti. Henüz onu bırakmaya hazır değildim.

Sonra aniden, artık kilometrelerce uzakta yaşamadığım için minnet duydum.

Abim ve çocuklar gittikten sonra cebimdeki telefonun titrediğini hissettim. Apartmanın içine girip asansöre binerken telefonu görmezden geldim çünkü işlerimi bitirene kadar Bay Yanlış Numara ile iletişime geçmeyeceğime dair kendime yasak getirdim. Hâlâ duş almam gerekiyordu. (Abartılacak bir iş değildi ama

kesinlikle almam gerekiyordu.) Başarısız geçen görüşmelerim için teşekkür mailleri göndermem ve yarın için başvurmam gereken on iş pozisyonun daha listesini oluşturmam gerekiyordu.

Bunlardan sonra anonim arkadaşımla yazışmaya devam edebilirdim.

Görünüşe göre biri *yavaşça* engellenmeye ihtiyaç duyacaktı.

Tanrım. O flörtöz mesajı düşünmemem gerekiyordu.

Bam! Oldu.

Evvveeet.

Sonunda tüm işlerimi halletmiştim, böylece gidip biraz Bay Yanlış Numara ile uğraşıp eğlenecektim. Sandalyeden kalktım ve acınası bir heyecanla kendimi şişme yatağa bırakmadan önce sırtımı büktüm. Telefonumu elime alıp mesaj kutusunu açtım.

Ve evet, ondan bir mesaj gelmişti. Otuz dakika önce.

Bay Yanlış Numara: Hadi gel, oynayalım.

Yatakta uzanıp telefonun ekranına gülümsedim, midemde kelebekler uçuştu.

Ben: Ne oynamak istersin?

Bay Yanlış Numara: Hanımefendiden ne hileli bir soru.

Adamın tam bir trol olduğunu biliyordum ama yine de flörtöz hissetmiştim.

Ben: 20 soruya ne dersin?

Bay Yanlış Numara: Anonim kalmak istediğimizi sanıyordum.

Ben: Öyle tabii. Belki... Sevdiğimiz şeyler hakkında 20 soru.

Bay Yanlış Numara: Cinsel açıdan mı?

"Vay canına." Telefona baktım, nasıl cevap vereceğimden emin değildim.

Ben: Bu biraz çizgiyi aşıyormuş gibi değil mi?

Bay Yanlış Numara: Evet ama kulağa eğlenceli de geliyor.

Ben: Tamam, peki, objektif kalalım.

Bay Yanlış Numara: Bu ne anlama geliyor?

Ben: Bilmiyorum. Yakınlaşmadan seks hakkında konuşmak gibi.

Bay Yanlış Numara: Yani biz yaşlı ve evli bir çift gibi miyiz?

Ben: Hayır, verileri tartışan bilim insanları gibiyiz.

Bay Yanlış Numara: Örnek bir soru talep ediyorum.

Ben: Kabul edildi.

Gülümseyerek ve bir şeyler düşünmeye çalışarak boşluğa baktım.

Ben: Örnek soru: En sevdiğin pozisyon hangisi? Örnek cevap: Misyoner.

Bay Yanlış Numara: Lütfen bana örnek cevabın senin gerçek, sıkıcı SEKS cevabın olmadığını söyle."

Ben: Oyun resmen başlayana kadar buna yanıt veremem.

Bay Yanlış Numara: Hadi başlayalım.

Ben: Bekle. Eğer gerçekten tuhaf bir herifsen, senin gibi olan başka insanlarla tanışmak için sohbet odaları gerektiren şeylerle ilgileniyorsan ya da özel bir seks odan varsa, saygıyla bu oyundan çekiliyorum. Yargılamak yok ama senle ben farklı seviyelerdeyiz.

Bay Yanlış Numara: Peki ya mini bir seks dolabı?

Ben: Mini Seks Dolabı. İşte bundan grup ismi olur.

Bay Yanlış Numara: Birinci soru: En sevdiğin pozisyon hangisi?

Ben: Üstte olmayı seviyorum.

Bay Yanlış Numara: İkinci soru: Klasik üstte mi yoksa ters kovboy kızı gibi mi?

Bu sorusu beni kelimenin tam anlamıyla yüksek sesle güldürdü. Yatakta sırtüstü yuvarlandım.

Ben: Pekâlâ, bu da ne? Bir kere, cinsel pozisyonları kim adlandırıyor? Liseliler mi? Bu pozisyonda bir fötr şapka gerekli değilse bu isimler çok aptalca olmalı. Yoksa tamamen uyumlu bir isim.

İkincisi, herhangi bir kadın, ters kovboy kızın favorisi olduğunu söylüyorsa yalan söylüyordur. Açı tamamen yanlış ve kim, ereksiyon hâlindeki bir penis için yamuk dizlere ihtiyaç duyar?

Bay Yanlış Numara: Vay canına. Bana gerçekten nasıl hissettiğini söylüyorsun.

Ben: Şimdi sıra sende. Soru bir: Favori pozisyonun hangisi?

Bay Yanlış Numara: Misyoner / arkadan kombinasyonunu seviyorum.

Ben: Bir karışım yapabileceğimizi bilmiyordum. Misyonerin sıkıcı olduğunu söylemenmiş miydin?

Bay Yanlış Numara: Hayır, senin için sıkıcı olduğunu söyledim. Yine de bunda gerçekten iyiyim.

Gözlerimi devirdim ve telefonu kapattım. Benim sorunum neydi? Neden bir yabancıyla konuşurken kıkır kıkır gülüyordum? MTV'de yayınlanan *Catfish*'in her bölümünü izlemiştim; gerçekleri biliyordum.

Fakat yine de anonim arkadaşıma vurulmuştum.

Bu tuhaf mesajlaşma bağlantısında beni cezbeden tek şey, Yanlış Numara'nın sonsuza kadar anonim kalmasını istememdi. Onunla tanışmayı ya da gerçek hayatta buluşmayı hiç istemiyordum. Bunu bu kadar harika yapan her şey mahvolurdu.

Bu yüzden biraz oynamaya devam edebilirdim.

Kapıyı açıp, su almak için mutfağa gittim. Biraz sakinleşmem gerekiyordu, yoksa bir tür sorumsuz üniversiteli kız gibi, bir yabancıya meme fotoğrafları gönderecektim. Buzdolabına doğru gittim. Tam o sırada Colin odasından çıktı.

Ah, yüce Tanrım.

Üstü çıplak ve kaslıydı, altında yalnızca uyluklarındaki kasları gösteren bir siyah boxer vardı. Gözlerimi çabucak yüzüne çevirirken, sıcaklığın göğsüme tırmandığını ve yanaklarımı yaktığını hissettim.

Aşağı bakma, aşağı bakma, aşağı bakma.

"Hey." Aniden kuruyan ağzımla kelimeleri bir araya getirmeye çalıştım. "Geri döndüğünü bilmiyordum."

"Bir saat önce geldim." Boxerıyla kendinden tamamen emin bir hâlde yürüdü. Her zamankinden biraz daha az alaycı görünüyordu. Bir şekilde bana yarım ağızla gülümserken daha sempatikti. "Herkesin susadığı bir gece sanırım."

Vay canına. Susamak.

Ve fazla çıplak.

Boğazımı temizleyip iki şişe su aldım. "Kesinlikle."

Suların birini ona uzattım, aldı. "Teşekkürler," derken sesi biraz cızırtılıydı.

Sanırım *ah, Tanrım, iyi geceler* ya da aynı anlama gelecek bir şey demeyi başarmıştım.

Telefonuma geri döndüğümde, Yanlış Numara'nın mesajını okudum ve biraz güldüm.

Bay Yanlış Numara: Uzun ve yavaş mı, yoksa hızlı ve öfkeli mi?

Etkili bir seks konuşması yapmam gerektiğini düşündüm ama sonra, düşünmeden yanıtlarken buldum kendimi.

Ben: Hızlı ve öfkeli. Her zaman.

Bay Yanlış Numara: Ateşli yağların insanı değilsin. Peki, seçecek olsan, hangi tantrik ilişki şekillerini seçerdin?

Vay canına. Dudağımı ısırdım, bir yabancıyla tüm bu karşılıklı seks konuşmasında ne halt ettiğimi merak ediyordum. Yanıt verdim.

Ben: Sırt çizme, omuz ısırma, çılgınca duvara karşı sevişmeye beş yüz dolar alırım, Alex.

Bay Yanlış Numara: Zeki olduğunu biliyordum, Yanlış Arama. Tatlı rüyalar, o zaman?

Uzandım. Yatağın ne zaman bu kadar ısındığını merak ettim.

Ben: Sanki şimdi uyuyacağım, seni ahmak. İyi geceler.

OLIVIA

Köşe yazısını yüksek sesle tekrar okudum.

Erkek çocuk sahibi olmanın büyülü yanı, sevimlilik ve agresiflik arasında geçirdikleri boğuşmaya rağmen, bir şekilde onlara tapmayı başarmanızdır. Bir an sizi büyülerler, saçınızın gerçek bir prenses saçı gibi görünmesi hakkında şiirler dizerler ve bir an sonra burunlarını buruşturup nefesinizin ayak gibi koktuğunu söylerler. Bir an size sımsıkı sarılırlar sonra kakalarının ne kadar büyük olduğunu göstermek için sizi tuvalete sürüklerler.

Sanırım bu, erkeklerin "yatağın içinde osurup onları yorganın içine hapsetmesi" olgusunu eşlerine açıklıyor. Sevimli küçük çocuklar büyüyüp yetişkin erkek oluyor ve onları erken geliştikleri için öldürmeyecek kadar seven, anneleri gibi eşler bulmayı başarıyorlar.

Eşimin bu kadar şanslı olacağına inanmıyorum.

Yazıyı kaydedip e-postaya ekledim. Gergin ama heyecanlıydım. O sabah Glenda'dan bir ebeveynlik köşe yazısı taslağı yazmamı isteyen bir e-posta görerek uyanmıştım. Görünüşe göre

benimle beraber bir kişi daha aday olarak kalmıştı ve Glenda, benim seçmelere katılıp bu eşitliği bozabileceğimi umuyordu.

Baskıdan bahset.

"Batı balık yan gider," diye mırıldandım. "Gönder" tuşuna basıp, nerede olduğumu bilmiyormuş gibi çalışma odasındaki yaşam alanıma baktım. O sabah telefonumda o e-postayı görür görmez yataktan kalkmış, doğruca masanın başına geçmiştim. Saat 12.25'ti, daha yeni uyanmış gibi hissediyordum.

Odanın kapısını açtım, ev sessizdi. Ahşap zeminde çoraplarımla fırıl fırıl dönerek salona girdim.

Dostum, bu çocukların *inanılmaz* bir evi vardı.

Bir ev arkadaşı olsa bile Jack'in bunu nasıl karşılayabildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Colin'e gelirsek; daire tam onu yansıtıyordu, özellikle de artık finansçı olduğunu bildiğim için. Muhtemelen büyük paralar kazanıyordu. O her zaman havalıydı. Lise yıllarında, *Çılgın Aptal Aşk*'ın yeniden gösterimini gördüğümde, Colin'in Jacob Palmer'ın[13] kayıp ikizi falan olduğuna ikna olmuştum. Aynı tavır, aynı kusursuz tarz, aynı kendini beğenmişlik.

Midem guruldadı, mutfağa gittim. Hâlâ markete uğrayamamıştım, bu yüzden ne yersem yiyeyim, daha sonra aynısından alıp yerine koymak zorunda kalacaktım. Yerlerini hatırlamak için dolaba birkaç kez göz atmak yetti. Ah, evet, çalacak iyi bir şey yoktu. Kilerdeki her şey, ya konservede sebzeydi -süper sağlıklıydı- ya da Colin'in veya abimin olan ve süreleri dolmuş dolma turşusundan ve salamdan oluşuyordu.

Dondurucuyu açtığımda pes edip bir paket *ramen* almak için benzin istasyonuna koşmak üzereydim. BİNGO. Bir kilo kıyma vardı. Kilerde, onunla mükemmel uyum sağlayacak birkaç konserve domates olduğunu da görmüştüm.

[13] Çılgın Aptal Aşık (*Crazy, Stupid, Love*), 2011 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi. Filmde Jacob Palmer karakterini Ryan Gosling canlandırmıştır. -ed.n.

Dolapları açıp kapatmaya başladım, umutsuzca arıyordum çünkü akşam yemeği olarak büyükannemin harika spagetti ve köftesini yapmak için birkaç ana ürüne ihtiyacım vardı. Doğru malzemeleri veya bu yemeklerle uzaktan yakından alakası olan bir şeyler bulabilirsem, güzel bir şeyler yapabilir ve abimle Colin'i akşam yemeğine bekleyebilirdim. Ayrıca, açlıktan ölmemek için gün boyu köfte yiyebilirdim.

Çift taraflı kazanç.

"Evet." Galeta bulmuştum ve buzdolabında da bir yumurta vardı. Gayet iyiye gidiyordum. Doğranmış sarımsak, soğan tozu... Evet, bunlar işe yarardı. Makarna için markete gitmem gerekiyordu, zaten birkaç şey daha almam da lazımdı. Fazla param yoktu, her iş görüşmesinden önce "*tester*" kozmetik ürünlerini kullanmak için alışveriş merkezine gidip duramazdım.

Yakın zamanda kendi rimelimi almazsam, *Estee Lauder*'deki kadın, polisleri arayacaktı.

Bir fırın tepsisi bulup köfteleri yuvarlamaya başladım. Onları avuçlarımın içinde şekillendirmeye başladığım an, içimi kemiren düşünceler beni sardı. "Glenda beni arayıp işi teklif ederse ve *hayır* demek zorunda kalırsam..." gibi hoş olmayan, yetişkinlere özel düşüncelerdi.

Hayır demek *zorundaydım.*

Çünkü bu işi ne kadar çok istesem ve çalışmaya ihtiyacım olsa da Glenda'ya her gün yalan söylemek zorunda kalacağımı bilerek o işe başlayamazdım. Şehre geldiğimden beri bir suçlu gibi yalan söylüyordum, nedenini sadece Tanrı bilir ama bu, genellikle bana uygun değildi ve bu durumun hemen sonlanması gerekiyordu.

Ayrıca Omaha, herkesin birbirinin kuzenini tanıdığı o küçük şehirlerden biriydi. Yani, bir insanın yalnız ve çocuksuz karmaşasının, ebeveynlikten anlamasına engel olmadığı gerçeğine odaklanmadan o köşe yazısını yazabilmemin hiçbir yolu yoktu.

Hayır, Glenda'nın gerçeği öğrenmesi *hiç* uzun sürmezdi.

Sosu hazırlarken köfteleri fırına atıp, kendimi olumsuzluklar yerine yemeğe odaklanmaya zorladım. Paketleri açıp, bir servete mal olduğu bariz olan parlak gümüş tencereye her şeyi dökmeye başladım. Demek istediğim, tencerenin telaffuz edemediğim bir Fransızca adı vardı, bu yüzden pahalı olması gerekiyordu, değil mi?

Elektrikli ocağı -şükürler olsun ki elektrikliydi çünkü korunaksız ateşten korkmaya başlamıştım son zamanlarda- yüksek ısıya getirmeden ve bir süzgeç bulmak için dolapları karıştırmadan önce, domates salçasını açmak için bir çırpma teli kullandım. Derin bir çekmecede bir tane süzgeç vardı ama ya hiç kullanılmamış ya da bir robot tarafından temizlenmiş gibi kusursuz bir gümüş süzgeçti. Elime alıp havaya kaldırdım, içine baktığımda âdeta yansımamı görebiliyordum.

Yansımada, arkamdaki sosun köpürdüğünü de görebiliyordum.

Kahretsin.

Kırmızı sos, ocağın her yerine bulaşırken, tencereyi bir hücumla ocaktan aldım. Çekmeceleri karıştırdım ve büyük bir metal kaşık buldum, onunla sosu karıştırmaya başladım, bu da süzgecin kolumun altına sıkıştırdığım yerden kayıp yere düşmesine neden oldu.

Ve elbette süzgecin bir tarafı yamuldu. Gözlerimi devirdim, süzgeci tezgâhın üzerine koydum. İşte bu yüzden, her zaman ucuz bir plastik süzgeç kullanırdım, onlara zarar gelmezdi. Ama gümüş süzgeç, küçük bir hasar alınca bile hareket hâlindeki bir arabadan fırlatılmış gibi görünürdü.

Köfteler pişerken yatak odasına koştum, okuldaki son senemde neredeyse her gün giydiğim siyah pantolonumu ve kapüşonlu *Pink* tişörtümü giydim. Ergenliğimde Victoria's Secret'a çok sık gittiğimi hatırlamıyordum ama hep oradan almışım gibi her renkten tişörtüm var gibiydi.

*Converse*lerimi giydim -hâlâ rahatlardı- ve mutfağa geri döndüm. Sosu kaşıkla karıştırdım ve çok güzel kokan köfteleri tencereye koymadan önce sostan çıkardım. Sos, köpürmesine rağmen iyi durumdaydı. Yine de markete gitmem ve çocuklar eve gelmeden önce her şeyi temizlemek için zamanında eve dönmem gerekiyordu.

Tabii az önce başıma gelenleri düşünürsek, çantamı ve anahtarlarımı almadan önce ocağın üstünün tamamen temizlediğinden emin olmak için beş kez detaylıca kontrol ettim. Saat daha bir bile değildi, beşe kadar eve dönmezlerdi.

Daha çok zamanım vardı.

"Ammman Tanrııım, Livvie?"

Kasa sırasında duruyordum, arkamı döndüm ve liseden arkadaşım olan Sara Mills'i gördüm. Hâlâ aynı derecede güzeldi ama şimdi onu muhteşem bir modele çeviren kıvırcık saçları vardı. "Vay anasını... Sara? N'aber?"

Sara, lisede en çok takıldığım üç arkadaşımdan biriydi. Çok güzel zamanlar paylaşmıştık ama mezun olduktan sonra tamamen kopmuştuk birbirimizden.

Sara gülümsedi. "İyiyim, Batı Omaha'da yaşıyorum. Trae Billings'le evlendim ve altı aylık bir bebeğimiz var."

"Hadi canım!" Ona sarılmak için uzandım ve çantamla bir kutu kurabiyeye çarptım. "Tebrik ederim!"

Kahkaha atıp o da bana sarıldı. "Hiç değişmemişsin, Liv."

Başımla onaylayıp kutuyu yerden aldım. "Maalesef."

Sara alt dudağını ısırdı. "Şey, yangını duydum," dedi.

"Öyle mi?" Çantamın askısını düzelttim. "Tanrım, sadece birkaç gün oldu. Haber ne çabuk yayılmış."

"Pekâlâ, biraz ünlü oldun."

"Bu üst düzey eşsiz olay gerçekten gerçekleşti, değil mi?"

Evet, *viral bir video* ile ünlü olma ihtimalim epey yüksekti.

Sara kahkaha attı. O an, arkadaşım olmasını gerçekten özlediğimi fark ettim. Şikago'da sadece Eli ve iş arkadaşlarım vardı ama üniversiteden beri gerçek bir "kız arkadaşım" olmamıştı. Muhtemelen bu yüzden, "Yan tarafta bir kahve içmeye zamanın var mı?" diye hevesle ciyakladım. "Gerçekten hasret gidermek isterim."

"Kesinlikle olur."

Kasiyer, Sara'nın ürünlerini geçirirken -süt, ekmek ve sebze gibi, sorumlu yetişkinlerin alabileceği şeylerdi- biz de sohbet ettik. Sonra benim ürünlerimi geçirdi: Bir kutu Ramen, bir paket Gardetto's,[14] markasız tampon, spagetti ve 12'li diyet kola.

O sırada telefonum titredi, mesajın anonim arkadaşımdan değil de annemden geldiğini görünce hayal kırıklığına uğradım.

Annem: Fazladan para kazanmak istiyorsan babanın bahçede biraz yardıma ihtiyacı var.

Kasa sırasında kimse mesajımı görmese de, dehşete düşmüş, utanmış bir şekilde etrafıma baktım. Annem bu bahçe işinde ciddi miydi? Mesela bahçeyi biçebilir ve babamdan fazladan nakit para almak için çalıları budayabilir miydim yani? Açıkçası, ailemin gözünde 14 yaşındaki bir çocuktan farkım yoktu.

Bu durumun beni rahatsız etmemesi gerektiğini biliyordum ama ediyordu.

Kahretsin, ailem haklı mıydı? Hem çok ironik hem de inanılmaz acıklı olan bu durumu, ailemin bana verdiği nakitle market alışverişimi öderken düşündüm.

Lanet olası bir iş bulmam gerekiyordu.

Yan tarafa giden Sara'yı takip ettim, dışarıda bir masa tuttuk. Ayağımın dibinde alışveriş torbaları, öğlen güneşi yüzüme çarparken, Sara ve ben gözümüzden yaş gelene kadar güldük, ona Şikago'daki çöküşümü ve çıkan yangını anlattım.

"İşten çıkarıldığın gün, aldatıldığını mı öğrendin? Ve o gece dairende bir yangın mı çıktı? Vay be!" Sara gülüyordu ama bu sorun değildi. Anlattığım şeyler onu eğlendirmişti ama sürekli şanssızlıkla karşılaşmış olmam da belli ki onu dehşete düşürmüştü. "Tanrı aşkına, bir kafede değil, barda olmalıydık."

Her nasılsa konu benim şu anki yaşamıma geldi ve Jack'in oda arkadaşının kim olduğunu söylediğimde Sara çıldırdı.

[14] Gardetto's, kraker markası. -ed.n.

"Kızım! Colin Beck ile yaşadığını mı söylüyorsun?"

Başımı salladım.

"Colin Beck. Yüce Tanrım. Hâlâ seksi mi?"

"Aslında daha da seksi."

"Aşağılık herif."

"Değil mi?"

"Her zaman onun Ryan Gosling'e benzediğini düşünmüşümdür..."

"Hâlâ öyle."

Sara gülümsedi, sandalyesinde geriye yaslandı. "Yani şansın yaver gidiyor olabilir."

"Ah, Tanrım, hayır." Lattemden bir yudum aldım, yutmadan önce köpüğün ağzımın içinde yüzmesine izin verdim. "O hâlâ tam bir pislik. Benden daha iyi, daha üstün olduğunu biliyormuş gibi bakıyor bana."

"Gerçekten mi? Böyle mi davranıyor?" Sara, güneş gözlüklerini burnuna itti. "Sadece, her zaman meşgul olduğunu sanıyordum. Sanki kafası hep dolu. Mükemmel bir ACT'si yok mu?"

"Benden başka herkes onun zeki olduğunu mu düşünüyor?"

"Sanırım öyle." Sandalyesini geri itti, telefonum masanın üzerinde titrerken Sara ayağa kalktı. "Ben tuvalete gidiyorum. Hemen gelirim."

"Tamam." Mesajlarıma bakmadan önce Sara'nın içeri girmesini bekledim.

Yanlış Numara: 35 dakikadır bir kadınla görüşüyorum ve çenesinde armut parçası olduğundan haberi yok."

Ben: Armut parçası olduğunu nereden biliyorsun?

Yanlış Numara: Çünkü kaygan konserve armutlarına benziyor.

Ben: İğrenç bir şey olabilir. Belki görüşmenizden hemen önce öğle yemeğini kusmuştur ve çenesinde bir parça kalmıştır.

Yanlış Numara: BUNU GÖRMEZLİKTEN GELİYORUM. Yine de ne yapmalıyım? Bir şey söylemeli miyim?

Kahkaha attım.

Ben: Hiçbir şey SÖYLEYEMEZSİN. Artık çok geç.

Yanlış Numara: Ama bu beni deli ediyor. Armuttan başka bir şeye konsantre olamıyorum.

Ben: Kusmuktan bahsediyorsun.

Yanlış Numara: Beni deli ediyorsun, Yanlış Arama.

"Seni böyle gülümseten kim?"

Yanaklarım kızardı, arkasına yaslanmış, beklentiyle bana bakan Sara'ya sırıttım.

"Ah, Tanrım. Sonunda anlatabileceğim biri var."

Ona, Bay Yanlış Numara hakkında her şeyi anlattım. Nasıl gerçekleştiğini, anonim olmamızı ve sürekli sohbet ettiğimizi.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en komik şey!" Sara ağzı açık bir şekilde gülüyordu. "Adamın nasıl biri olduğunu merak ettim."

"Değil mi? Mesela, onun kim olduğunu hiç merak etmiyorum ama bunun hakkında düşünmek gerçekten büyüleyici bir şey."

"Kıçımı düşün. Fantezi kurmaktan bahsediyorsun."

Omuz silktim. "İlgisizim. İl-gi-siz."

"Yine de dikkatli olun, Bayan Şanssız. Kötü bahtını internetin karanlık köşeleriyle karıştırıyorsun. Sonra aniden, ürkütücü bir sapık, külotlarını çalmak için evine gelir."

Telefonum çaldı, numarayı tanımıştım. Glenda'ydaydı. "Aman Tanrım, bunu açmalıyım. Görüşmeye gittiğim bir işle ilgili..."

"Tamam." Sara ayağa kalktı. "Benim de eve gitmem gerekiyor. Beni ara, yakın zamanda bir öğle yemeği yeriz, olur mu?"

Teşekkür ederim diye fısıldadım ve eşyalarını toplayan Sara'ya el salladım. Sonra gergin bir şekilde, "Alo?" diye telefonu açtım.

"Olivia, ben Glenda. Nasılsın?"

Dostum, kadının sesini duymak bile midemi kasmıştı. "Harikayım, sen nasılsın?"

"İyiyim. Bu biraz garip bir arama oldu ama saatlerce toplantılara girdim, görüşmeye geldiğin işle ilgili her şey değişti."

Bu iyi olamazdı. "Tamam?"

Bir kapının kapandığını duydum. "Bu pozisyonun isimsiz olmasını ve makalenin *402 Anne* olarak yazılmasını istiyorlar, Olivia. Avatar olarak, modaya uygun ve sevimli bir anne karükatürü kullanacağız. Şu an biz konuşurken, onlar logo maketi üzerinde çalışıyorlar. Ancak herkes bu bilinmeyen marka olayını sevdi. Süper havalı 402 Annemiz olan bu şeyin tanıtımını yapmak istiyorlar. Takma isimle ilgili bir sorunun yok, değil mi? Bu arada, bu işi sana teklif ediyorum, henüz bundan bahsetmedim, değil mi?"

"Ne?" İsimsiz mi? "Vay. Hayır, Glen..."

"Aman Tanrım. Her şeyi boka sardım, değil mi?" Kendi kendine güldü sonra kendini bir nevi bilgi akışına bıraktı. Örnek makalemi lansmanın bir parçası olarak yayımlamak istiyordu. İşim, çalışma saatlerinin yarısında *402 Anne* için yazmak ve kalan zamanlarda diğer yazarlar gibi gerçek ismimle çeşitli içerikler -eğlence, yaşam tarzı, yerel haber- yazmak olacaktı.

Bu, mükemmel olacaktı. Yasal işimin kanıtı olarak, aileme göstermek üzere bir imzam olacaktı.

"Vay." Başım dönüyordu. Bana iş teklif ediliyordu, ismimin bilinmeyeceği bir iş? Yani beni tanıyan hiç kimse, anne olmayan Liv'in annelik atıp tutmalarını bilmeyecekti. Güneş gözlüğü taktığım için mutluydum çünkü gözlerimi ne kadar hızlı kırpıştırsam da gözyaşlarım durmuyordu. O kadar mükemmel bir iş pozisyonuydu ki geri çevirmek zorunda kalmak berbattı.

"Ve uzaktan yapılacak bir iş. Sana bir telefon, dizüstü bilgisayar, yazıcı ve daha birçok şey ayarlayacağız ama burada, binada çalışma alanın olmayacak."

"Kulağa inanılmaz geliyor, Glenda. Ama şöyle ki..."

Durdum. Her şey durdu. Kalabalık, korna sesleri ve kızarmış yemek kokusuna karışan çöp kokusuyla etrafımdaki şehir merkezine baktım ve yapamadım. *Hayır* demeye dilim varmıyordu.

Bunun yerine, "Bu, kulağa inanılmaz geliyor. Çok teşekkür ederim, Glenda," derken buldum kendimi.

"Ekibe hoş geldin, Olivia. İşe yeni alınanlar için hazırlanan bir e-posta göndereceğim sana. Yararlı bilgiler, çevrimiçi oryantasyon, iş görevleri vb. için. Ardından, her şeyi yoluna koymak için ilk gününde bir Zoom toplantısı yapabiliriz. Ne dersin?"

Sıktım, bunun korkunç bir hata olduğundan yüzde yüz emin olmama rağmen yerimde zıplamak istedim. "Olur, tabii."

Telefonu kapattım, dışarıda oturanların dönüp bana bakmasına sebep olacak kadar yüksek sesle bağırdım. Omuz silktim, yan masadaki Instagram güzeline, "İşi kaptım, pardon," dedim.

Ellerim dolu bir şekilde eve yürümeye başladım, hiç telaş yapmadan. Birkaç gün içinde başlayacağım rüya gibi bir işim varken, diyet kolaların kollarımı ağrıtması kimin umurunda olurdu ki?

Tam o anda, tanıtımların üzerinde çalışan bir pazarlama departmanı olduğu geldi aklımda, Tanrı aşkına.

Şansım bir anda iyiye gitmeye başlamıştı.

Eve gidene kadar mırıldandım, güvenlik kapısının kodunu girmeye çalışırken hiçbir şeyi yere düşürmedim. Asansöre bindim. Sik kafalı Eli'nin şansımın yaver gittiğini bilmesini diledim. Onu en son gördüğümde ağlamıştım, karnına yumruk atmış ve sonra da uluyan bir çocuk gibi onu kapıdan dışarı fırlatmıştım.

Tam olarak güçlü bir fırlatış değildi.

Bir yanım ona gerçekten mesaj atmak istedi ama onun "*Aman Tanrım, bir işim var!*" hevesimi paramparça etmesini göze alamazdım.

Ön kapıyı açarken hâlâ mırıldanıyordum. Ama kapıyı arkamdan kapattığım an, Jack karşımda belirdi. Elleri belinde, bana dik dik bakıyordu. "Mutfağa ne yaptın?"

"Ne?" Temiz mutfağa baktım, bu arada sosum harika kokuyordu. "Mükemmel görünüyor. Neden fısıldaşıyoruz?"

Sanki anlamamı bekliyormuş gibi tek kaşını havaya kaldırdı.

Ve sonra kafama dank etti.

Evden çıkarken mutfak pırıl pırıl değildi. Giderken mutfak bir felaket yeriydi. "Temizledin mi?" diye sordum.

Jack sadece başını salladı ve Colin'in odasını işaret etti. "O temizledi ve kirayı vermekte geciktiğim için bana kızdı. Senin kalmana izin vermeyi kabul ettiğinde, temiz olacağını söylemiştim. Neden arkanı toplamıyorsun?"

Ayakkabılarımı çıkardım. "O, eve neden erken gelmiş?" diye fısıldadım.

"Bilmiyorum."

"Siz yakın arkadaş değil misiniz?"

"Biz yetişkin adamlarız, seni moron. Bana programını söylemez."

"Ciddi misin?

"Ciddiyim."

Gözlerimi devirdim. "Ne yani, burada evin annesiymiş gibi dağınıklık hakkında sana laf mı söyledi? Evin yarısı senin, ahmak, biraz yürekli ol."

"Birincisi, burası onun evi ve ben ona kira ödüyorum. O, bana bu şansı tanıyor. Yani, her zamanki gibi yanılıyorsun."

"Ah, peki, bu..."

"İkincisi, bana ahkâm kesmek zorunda değildi çünkü eve geldiğimizde gerçekleri gördük, aynı zamanda senin eserin olan savaş alanını. Arkandan söylendim, duş aldım ve sonra geri geldiğimde burası böyleydi."

"Tanrım, Jack, duş alman ne kadar sürdü?"

"Şşş." Jack omzunun üzerinden arkaya baktı, sanki çığlık atıyormuşum gibi yüzünü buruşturarak bana döndü. "Bunu yapma. Geleli sadece bir hafta olmuşken her şeyi mahveden sen olduğun hâlde ben bir pislikmişim gibi konuşma."

"Biliyorum. Biliyorum." Yanından geçip market torbalarını tezgâhın üzerine koydum. "Haklısın ve üzgünüm."

Jack'in yüzü yine asıldı. "Ne?"

"Dinle, bunu telafi edebilirim." Jack'i Colin'in yanında kötü bir duruma soktuğum için biraz kötü hissetmiştim, özellikle de Collin'in, abimin burada yaşamasına izin vererek büyük bir iyilik yaptığını bildiğim için. "Colin'e akşam yemeğinin yedide hazır

olacağını, iyi şarapların olduğunu ve mutfaktaki ufak hatamı bağışlatacağım, onu mutlu edecek bir haberim olduğunu söyle."

Jack'in gözleri kısıldı. "Büyükanne köftesi mi?"

"Evet."

"Seni kurnaz küçük pislik, bu gerçekten işe yarayabilir." Derin bir nefes aldı. "Ona haber veririm ama sen de içine etme artık, tamam mı?"

"Tamam." Bu aslında biraz canımı sıkmıştı. "Ama kıçını akşam yediye kadar odadan dışarı çıkarma."

Saat tam yedide, mutfak tezgâhının önünde bir şişe şarap açmaya çalışırken, Colin odasından çıktı. Akşam yemeği için hazırlanmıştı; kravat takmış, düğmeli bir gömlek ve gerçekten güzel olan bir pantolon giymişti. Üniversitedeki ilk yılımda plaj partisi dansına giderken giydiğim siyah-beyaz puantiyeli elbisemin içinde, kendimi bir moron gibi hissettim.

Colin zengin, seksi ve sofistike görünürken; benim üzerimde, Alex Brown'la babasının Camaro'sunun ön koltuğunda öpüştüğüm gün giydiğim elbise vardı. Elbiseyi siyah bir fular ve kırmızı rujla kombinlemiştim ama yine de makyaj yapmış bir domuz gibi göründüğüme emindim.

Colin gülerek yanıma geldi, boğazını temizledi. "Yardıma ihtiyacın var mı, Liv?"

"Bu ne tür aptal bir tirbuşon?" Bana biraz pornografik görünen şık aleti elimde tutarken, tüm yüzüme ve boynuma sıcak bastı. "Zengin insanlar, diğer insanların aptal hissetmesi için işleri zorlaştırmak istiyor gibi."

"Hangi zenginlerden bahsediyorsun?" Elimden aldığı şarap şişesini iki hareketle açtı.

Gözlerimi devirip ona arkamı döndüm, sonra ocağın yanına gittim. "Bunun gibi aptal tirbuşon yapan insanlar. Ve onları satın alan gösterişçi memeler."

Bu cümlem onu güldürdü, mutfakta beni takip ediyordu. "Az önce bana *gösterişçi meme* mi dedin?"

Omzumun üzerinden ona bir *hıh* bakışı attım. "Etrafına baksana, ah, seni gösterişçi. Yani, beni yanlış anlama ama bunun güzel kızların hoşuna gittiğine eminim. Burası güzel bir bekâr evi. Seninle eve gelip milyon dolarlık pamuk gibi yumuşacık yatağında zıplamak zorunda kalsaydım kendimi kaybederdim. Fakat *bir şeylere* bu kadar çok para harcamayı hayal bile edemiyorum."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Evet, az önce, yatağında zıplamaktan bahsettim gerçekten.

Neyse ki Colin'in yüz ifadesi değişmedi, ellerini ceplerine sokarak, "Ne kadar para harcadığımı bilemezsin. Belki de hepsine bedavaya sahip olmuşumdur," dedi.

Bunu duymazdan geldim. "Süzgecin gümüşten," dedim.

"Eh, güzel şeyleri severim. Dava et beni." Başını eğdi, bakışları sırtımdaydı. "Bir şeyin kalitelisini alabilme imkânım varken neden dandiğini alayım?"

"Plastik bir süzgeç kesinlikle dandik değildir. Kim, gümüşün daha iyi olduğunu söylüyor?"

"Bu yüzden mi süzgeci yamulttun?" Sağımdaki dolaba gidip üç şarap kadehi çıkardı. "Senin için fazla gösterişli olduğu için mi?"

Başım omuzlarıma düştü, sosu büyük bir kaşıkla karıştırdım. "Bunu fark ettin, elbette..."

Tekrar ona baktığımda, bakışları hâlâ sırtımdaydı. Bu da neydi şimdi, sırtımda sallanan bir şey falan mı vardı? Bakışları sırtımda, "Elbette fark ettim çünkü görebiliyorum, Liv. Eve geldiğimde, yamulmuş olan süzgeç girişte duruyordu."

"Her neyse. Sana yeni bir plastik süzgeç alacağım." Ona doğru döndüm, çaresiz bir şekilde sırtımı saklamaya çalışıyordum. "Önemli değil çünkü seni dünyadaki herkesten daha mutlu edecek harika bir haberim var. Yani benden başka."

Söyleyeceklerimi beklerken, bakışları şimdi de yüzüme odaklanmıştı, bir an duraksadım. Colin, *çok seksi sessiz moda geçtiğimi* anlamış olmalı çünkü ağzının bir tarafı kıvrıldı ve fısıltıyla, "Önce bana dövmende ne yazdığını söyle," dedi.

Ah. Dövmem. Aptalcaydı ama sırtımda onun dikkatini çeken çirkin ve iğrenç bir leke olmadığı için inanılmaz rahatlamıştım. Dövme, *Gurur ve Önyargı*'dan bir alıntıydı, gevşek bir el yazısıyla omurgamdan aşağı doğru uzanıyordu. Bu yüzden, Colin tamamını okuyacak kadar yaklaşamamıştı.

"Nesin sen, polis mi?" Onun gibi fısıltıyla konuşmuştum. Havadaki enerjiyi aniden değiştiren şeyin yemek öncesi bir oyun olup olmadığını merak ettim. Gülümseyerek, "Sana bir şey demek zorunda değilim," dedim.

"Beni..."

"Şarap versene, kardeşim." Jack, çoraplarıyla salondan geçip mutfağa geldi, tam aramızda durdu ve havadaki enerji serbest kaldı. Jack, elini uzatmış, içeceğini bekliyordu. Tam bir geri zekâlı olduğu için gülmek zorunda kaldım.

Colin, bana sırıtarak, bir bardak şarap doldurup Jack'in eline tuttuşturdu. "Harika haberin nedir, Livvie? Kundaklama suçlamalarından suçsuz mu bulundun?"

"Hayır. Hâlâ binayı kasten yaktığımı düşünüyorlar."

Jack'in gözleri, benim ciddi olduğumu sanıp yerinden fırladı. Bu tepkisi, başımı sallayıp, "Sen tam bir aptalsın," diye mırıldanmama sebep oldu.

Aslında o sabah itfaiyeciden, soruşturmayla ilgili harika haberler içeren bir e-posta almıştım. Sonuç olarak, tadilat çalışmaları devam ettiği için benim dairem, binadaki tek dolu daireydi ve tadilat için bir sonraki sırada yer alıyordu. Görünüşe göre, inşaat şirketi, merdiven boşluğunda düzgün bir şekilde depolanmayan bazı tehlikeli maddeler bırakmıştı ve işte bu yüzden, ben sadece aşk mektubumu yakmak isterken, tüm bina yanmıştı.

Sonuç: Artık tüm binanın yanmasından sorumlu olma konusunda endişelenmeme gerek yoktu, çok şükür.

Ocağa geri döndüm, ateşi söndürdüm ve içinde makarna haşlanan büyük tencerenin kulplarından tuttum.

"Dur, Liv," dedi Colin.

Beni omzuyla itip kulpları ellerimden alırken, ona yandan bir bakış fırlattım. "Dur tahmin edeyim, seni cinsiyetçi, bir tencere makarnayı süzdürecek kadar güçlü olduğumu düşünmüyorsun."

Jack inledi, bira dolabına doğru yürüdü. "Ah, işte belden aşağı vurmaya başladık."

Yine de Colin tencereyi aldı, lavaboya götürdü ve makarnaları süzgecin içine boşaltmaya başladı. "Yanılıyorsun. Yeterince güçlüsün ama korkarım 'Liv şansın' devreye girecek ve hapşırıyormuş gibi bir şey yapıp yüzüme bir tencere kaynar su dökeceksin."

"Bu adil değil ama." Onu takip ettim, tezgâhtan zeytinyağı şişesini aldım. "Spagettiyi boşalttıktan sonra, Bay Dünyayı Gazabımdan Kurtaran, bana biraz şarap verir misin? Aman ha, şarabı süslü ahşap zeminine dökmeyeyim."

"Oldu bil." Yağı elimden aldı, bana bakarken yağı makarnanın üzerinde gezdirdi. "Bana haberinin ne olduğunu söyler söylemez."

"Şimdi de söyleyebilirdim," dedim ondan uzaklaşıp masaya doğru yürürken, "Ama ne eğlencesi kalır?"

Cebimden bir çakmak çıkardım ve masanın ortasına yerleştirdiğim mumları yaktım. Güzel beyaz tabaklardan, titreşen mumlara ve fildişi kumaş peçetelere kadar her şey muhteşem görünüyordu ancak bu manzarayı çarpıcı kılan şey, o devasa pencerelerin arkasından yansıyan şehrin loş ışıklarıydı.

Arkamı döndüğümde, ikisi de bana şaşkın şaşkın bakıyordu. Özellikle elimdeki çakmağa bakıyorlardı, aynı anda nefeslerini tutmuş gibi görünen iki donmuş adam gibiydiler.

"Aman Tanrım, ikiniz de rahatlar mısınız biraz? Tek yangın vakam fazlasıyla yeterliydi."

"Bana ve yeni, şahane işime."

"Tanrı aşkına, Liv, yaklaşık on kere kendine kadeh kaldırdın." Jack, sandalyesine yaslandı. "Neden işe gerçekten başlarken biraz para biriktirmiyorsun?"

Jack'in ne düşündüğü umurumda değildi çünkü Colin bana sırıtıyordu ve ben de o anda çok mutluydum. "Öncelikle ilk makalem hazırlanıyor, teknik olarak şimdiden işe başladım bile. İkincisi, yapabiliyorken kutlama yaparım, abiciğim."

"Evet, güzel bir yere parmak bastın." Jack, Colin gibi sırıtarak kadehini havaya kaldırdı ve yine kadeh tokuşturduk.

Şarabın, boğazımı yakmasına izin verdim. "Sana bir şey soracağım, Beck," dedim.

"Ah, demek soyadımızla hitap ediyoruz. Pekâlâ."

Gözlerimi devirdim ve kıkırdadım. Sarhoşken kıkırdardım. "Bu kadar çabuk iş bulmam seni şaşırttı mı?"

"Ne?"

"Sen sadece... hm... *'ben her şeyde mükemmelim ve sen berbatsın Colin Beck'*, sanırım burada bir yıl ya da daha fazla kalmamdan korkuyordun."

Colin yutkundu. Lanet olsun, seksi bir boğazı vardı. "Bir aya kalmadan gideceğinden asla şüphe duymadım," dedi.

Jack homurdandı. "Öyle mi? Dostum, sen ona benden çok daha fazla güveniyorsun."

Colin'in ağzı seğirdi. Bardağına odaklandı. Cevap vermeyecek gibi görünüyordu ama sonra, "Bunun Olivia'yla hiçbir ilgisi yok," dedi. "30 günlük bir anlaşmamız vardı. Bu nedenle, çıkış tarihi, anlaşmadaki gibi onun gelişinden sonraki 30 gün boyunca geçerliydi."

Colin'in yüzüne bakarak, benim hakkımda konuşmadığını anlayabiliyordum. Bu, iş adamı Colin'di; bin dolarlık takım elbise giyen ve sözleşmenin ihlaline tahammülü olmayan adam.

Jack gülmeye başladı. "Onu kovabilir miydin ki?"

"Bir ay dolmadan önce ikinizi de döverdim, bu yüzden fark etmez," dedim.

Güldüler. Onlara akşam yemeği hazırladığım için kendimi memnun hissettim. Yakında taşınacağımı söylediğimde, Colin gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı ve geri döndüğümden beri Jack ile ilk kez gerçekten beraber vakit geçirmiştik.

İtiraf edeyim, eğlenceli bir akşamdı.

Telefonum titredi, ekrana baktım.

Sara: Ee, işi aldın mı?

"Tanrım, Liv, masada mesajlaşmayı bırak," diye alay etti abim.

"Telefonun çok yüksek sesle titriyor," dedi Colin, işaret ederek. "Vızıltısı bile dikkat çekiyor. Bozuk mu bu?"

"Bu yüzden benimki her zaman sessizde," dedi Jack.

"Benimki de," dedi Colin.

"Hayır, bozuk değil." En azından ben öyle olduğunu sanıyordum. Sara'ya yanıt yazdım. Ne zaman mesaj atsam Jack ve Colin telefonumla dalga geçiyorlardı. Mesaj yazmayı bıraktıktan sonra ilgilerini kaybettiler ve spor hakkında konuşmaya başladılar, ben de onları susturdum.

Bardağımdaki son şarabı da yudumlarken telefonumu elime aldım ve mesaj attım: *Ne var ne yok, Yanlış Numara?*

Sanki kafamın başka yerde olduğunu biliyormuş gibi, akıllı TV'deki zamanlayıcı, Cubs maçını açtı ve beyler salona doğru gitti. Telefonum titrediği sırada, peçetemi tabağıma bırakıyordum.

Yanlış numara: Yeni yemek yedim.

Ben: Heyecanlı bir gece mi?

Televizyonun önünde oturmuş, telefonlarıyla ilgilenen Jack ve Colin'e baktım.

Bay Yanlış Numara: Hiç de değil, bu yüzden mesaj attığın için mutluyum.

Ben: Benimki de heyecanlı değil.

Bay Yanlış Numara: Sanırım dün akşamı senin, duvara karşı iyi bir seksi tercih ettiğini söylemenle bitirmiştik. Bana deli diyebilirsin ama bu çok heyecan verici.

Kahkaha attım, başımı kaldırıp baktığımda, Jack'le Colin'in bana baktığını gördüm. Colin, kaşlarını havaya kaldırmıştı ama kendime engel olamadım. Arka arkaya kahkaha attım. Bunu açıklamaya çalışsam mı diye düşündüm ama vazgeçip sadece el salladım.

Ben: Vay, hemen sahalara geri döndük, öyle mi?

Bay Yanlış Numara: Bugün cevabını düşünmek için yeterince zaman harcamadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Ben: Burada anonim olmanın keyfi var. Utanmama gerek yok.

Bay Yanlış Numara: Kahretsin, hayır, utanmıyorsun. Böyle olmaya devam et.

Ben: Gerçek bir partnerle bu konularda dürüst olabilsen harika olmaz mıydı? Demek istediğim, bazıları dürüst olduğunu söylüyor veya %100 doğruyu söylemenin sağlıklı olduğunu iddia ediyor ama bu tamamen saçmalık. Çünkü önemsediğin biri, seni nazikçe öperken suratına bakamayacaksın ve 'şunu kesip beni mutfak tezgâhın üzerinde düzer misin, bebeğim?' demeyeceksin."

Bay Yanlış Numara: Öpüşmeyi sevmiyor musun?

Yanıt yazmadan önce bunu düşündüm. Öpüşmeyi severdim ama ateşli, vahşi ve kazara kanatabildiğim öpüşmeleri severdim. Nazik öpücükler, seni aşk sarhoşu yapardı; seni düşündürür, hissettirir ve âşık olduğun, öpüştüğün kişinin de sana âşık olduğuna inandırırdı.

Bir daha o boktan sarhoş âşık olmaya hiç niyetim yoktu.

Ben: Bir restoranda hoşlandığın bir şeyi sipariş ettiğini hayal et sene.

Bay Yanlış Numara: Bir örnek ver lütfen.

Ben: İyi akşamlar, garson. Başlangıç için hızlı ve tempolu bir oral orgazm, lütfen. Ve ara sıcak için sanırım ters çevrilip arkadan becerilmek istiyorum.

Bay Yanlış Numara: Bununla beraber tatlı ister misin, gün ışığı?

Görünüşe göre başka bir tuhaf ses çıkardım çünkü telefonumdan kafamı kaldırıp baktığımda, Jack başını sallıyordu.

"Orta okul öğrencisi miyiz, yemek masasında erkeklerle mi mesajlaşıyorsun? Tüm bu kıkırdamalar da neyin nesi?"

Yanaklarımda sıcaklık hissettim. "Komik arkadaşlarım var. Beyzboldan daha eğlenceliler."

"Sen öyle diyorsan."

Gözlerimi devirdim, Bay Yanlış Numara'yla olan heyecan verici sohbetime geri döndüm.

Ben: Evet. Şefin özel önerisinden istiyorum. Kaşık pozisyonu olmadan, yatakta derin bir uyku. (Menü geri verilir ve bir yudum su içilir.)

"O şişede şarap kaldı mı, Liv?"

Colin'e bakınca baskına uğramış gibi hissettim. "Ah, ne?"

Bana komik bir bakış attı. "Şiraz şarabını bitirdin mi?"

"Ah. Hayır." Parmaklarımı şişenin etrafına sardım, koyu yeşil camı havaya kaldırdım. "Görünüşe göre en az iki bardak daha çıkar."

"Güzel." Telefonu tabağımın yanına koyarken, Colin ayağa kalktı ve arkaya doğru gerindi. Ben de Dr. Pepper[15] almak için mutfağa gittim. Alkolsüz bir içecek almaya giderken bir endişem yoktu ama telefonumun vızıltısını duyar duymaz -ki bu arada çok gürültülüydü- başımı o yöne doğru çevirdim. Dehşetime rağmen, Colin, ekranında mesaj beliren telefonuma bakıyordu.

Lanet olsun, Lanet olsun, Lanet olsun. Ben bir yetişkindim fakat o hiltinin, cinsel akşam yemeği menümü görmesini istemiyordum. Çaktırmadan masaya yürüdüm, telefonu aldım ve Colin'e baktım ama o, Cubs maçını izleyerek bardağını dolduruyordu.

Vay be, hiçbir şey görmemişti. Ekranın kilidini açtım.

Bay Yanlış Numara: Söz veriyorum, eğer gerçek insanlar olsaydık, bu sipariş için mutlu bir şekilde hizmet ederdim. Lanet olsun, dürüst olmak gerekirse, sipariş vermeni hayal ettiğim şey bu olurdu.

[15] Dr. Pepper, gazlı içecek. -ç.n.

Mantıklı değildi ama bu yanıtı içimi titretmişti. Parmaklarım dokunmatik ekranın üzerinde hareket etti.

Ben: Eh, ne yazık ki... Ee... Beraber yemek yiyemeyiz. Birlikte yemek. Tamam, iğrençti. Tuhaf değilmişim gibi görünmenin bir yolu yok. SADECE ORTAK BİR İLGİ ALANIMIZIN OLMASININ GÜZEL OLDUĞUNU SÖYLÜYORUM, TAMAM MI?

"Gönder"e bastım, sonra ekledim: *Bu abazanlık sana ürkütücü mü geldi?*

Yine "Gönder"e bastım ama sonra şunu da ekleme ihtiyacı hissettim: *Ne demek istediğimi anladın, değil mi?*

"Gönder"e basarken başımı yukarı kaldırdım, Colin televizyona bakmıyordu. Hayır, sanki daha önce hiç telefon görmemiş gibi elindeki telefona bakıyordu.

COLIN

Hassiktir!!

Bayan Yanlış Arama, Olivia'ydı!

O olamazdı.

Bu ne böyle lan!

Bu mümkün değildi ama ekranında Bay Yanlış Numara adlı kişinin mesajını görmüştüm.

"İyi misin, Beck?"

Ekran karardığında, mesajlar kaybolunca telefonuma bakakaldım. O an ona bakmak, yüzünü görmek istemiyordum ama yine de gözlerimi telefondan ayırdım. Olivia oturduğu yerden eğleniyor gibi sırıtarak beni izliyordu. Bana sunduğu her zamanki kurnaz sırıtışı, ağzının bir tarafını yukarı kaldırmıştı.

"İyiyim." Boğazımı temizleyip telefonu cebime koydum. "Lanet olsun, harikayım."

Bardağımı lavaboya koydum, buradan çıkıp kafamı toplamam lazımdı. Çünkü iyi ya da harika değildim. Tezgâhın üzerine bardağı koydum, musluğu açtım ve dişlerimi öyle bir sıktım ki canım acıdı. Görünüşe göre Tanrı'nın bir espri anlayışı vardı ve Olivia En Seksi Pasaklı Marshall, benim fantezili mesaj yoluyla iletişim kurduğum kişiydi.

Lanet olsun.

Liv'i iyi anlamda severdim, hoş ve uğraşması eğlenceli biriydi ama *Yanlış Arama*, durumu bambaşka bir seviyeydi. Onun komik, çekici, seksi, akıllı, alışılmışın dışında ve hatta biraz tatlı olduğunu düşünmüştüm.

Olivia gibi *değil.*

Tanrım, gerçekten o olabilir miydi?

Lavabodaki tabaklardan birini yıkamaya başladım, Yanlış Arama'yı kaybederek, bir şeyi yitirmiş gibi hafif hissettim. Dürüst olmak gerekirse, o kadar hayal kırıklığına uğradım ki bir şeylere vurmak istedim. Bir şeylere çok fena girişmek istedim çünkü birdenbire, habersiz bir şekilde, artık telefondaki yabancıyla ilişkim bitmişti.

Ve sadece benim için bitmemişti, aynı zamanda, onu cevapsız bırakarak iletişimi koparmak zorundaydım.

Başka seçenek yoktu.

Olivia'ya gerçeği söyleyemedim; onunla çok fazla şey paylaşmıştım ve onun bu tür bilgilere sahip olmasını kaldıramazdım. O numaranın, Jack'in küçük kız kardeşine ait olduğunu bildiğim için artık anonim olarak ona mesaj atamazdım.

Ah, hayır, lanet olsun.

Pekâlâ... Benden bu kadardı. Benden bu kadar, bitti. Tüm bu felaketi üzerimden sıyırıp atmam gerekecekti. Zaten doğrusunu biliyordum, değil mi?

"Demek, ben yemek pişirdiğime göre sen de bulaşıkları yıkıyorsun?" Olivia yanıma gelmişti ama ondan önce parfüm kokusu ulaşmıştı. "Bence bu bir kural."

Kirli tabağını uzatmıştı, gözleri bana bok atmak için izin istiyordu âdeta. Ona baktığım için hemen pişman oldum. Çünkü aynı görünüyordu; uzun, siyah saçlar, yeşil gözler, pembe yanaklar. Tanıdığım her zamanki Liv.

Ama şimdi Yanlış Arama'nın minik özellikleriyle çapraz bir kombin oluşmuştu. Beynim, Jack'in kız kardeşinin yüzünü görmek yerine, onun hakkında bildiğim şeyleri işlemeye devam ediyordu. Mesela onun omuz ısırmayı, duvara karşı çılgınca seks yapmayı romantizme karşı tercih etmesi gibi.

Kahretsin.

Lavaboya baktım, onu tekrar görmeden önce bu sarsıcı olayları sindirmek için zamana ihtiyacım vardı. "Kural bu."

"Ciddi misin?" Yandan, başını eğdiğini gördüm, gözlerini üzerimde hissediyordum.

"Ciddiyim. Büyük bir gün geçirdin. Bulaşıkları ben halledeyim."

"Vay canına," dedi ama yanımdan ayrılmadı.

Tanrım, gitmesine ihtiyacım vardı. "Değil mi? Fikrimi değiştirmeden gitsen iyi olur."

"Colin." Ses tonu ona bakmamı söylüyordu.

"Olivia. Tanrım." Sonra ona baktım, bana ufak bir gülümseme gönderdi. Ağırlığımı bir ayağıma verdim, bıkkınlığımı hissettiğim ölçüde yansıttığımı umdum çünkü onun gitmesine ihtiyacım vardı. Tek kaşımı kaldırdım. "Ne?"

Beni dirseğiyle dürttü, güldürmek için bana dokundu. "Bu gece soğukkanlı olduğun için teşekkürler. Sonunda tuhaflaşsan da biraz eğlenceliydi."

Bana fazla yakındı, fazla ciddi ve fazla şakacıydı. "Tabii. Şimdi uyu, Olivia," derken sesimi sakin tutmaya özen gösterdim.

Bana sakince gülümsedi. "Tatlı rüyalar, Colin."

OLIVIA

Çalmakta olan alarmımı duymazdan gelip uyumak istedim. Ama riske atamazdım. Disiplinsiz hayatıma geri dönerek, sonunda hayatımda olan o büyük kız, yetişkin şeylerini tehlikeyi atmayı göze alamazdım. Yeni Olivia olayını devam ettirmem gerekiyordu.

Ayrıca Colin işe gittikten sonra onun yatağında uyuyabilirdim.

Şortla beraber, üzerinde Nike logosu bulunan "Just Do It" yazılı tişörtümü giydim, dişlerimi fırçaladım ve saçımı atkuyruğu yaptım. Beş dakika sonra asansöre binmiş, lobiye iniyordum. Favori *koşu* şarkı listemi oynatırken kulaklığımı ayarladım.

Ve sonra yola çıktım.

Sabah güneşi doğmaya başlamıştı ve şehrin sokakları sessizdi. Koşmak için mükemmel bir sabahtı. Ve koşmak bir kereliğine de olsa iyi hissettirmişti. Çok iyiydim, dört blok boyunca hiç durmadan koşuyordum ki ayakkabısını bağlayan bir adama çarpacaktım neredeyse. Köşeyi kötü bir şekilde döndüm, bunu gerçekten hissettim, sonra aniden -bam- adam kaldırımın ortasındaydı. Geyik gibi zarif bir sıçrayışla yan tarafa adım atmaya çalıştım ama kendi ayaklarıma takıldım ve kaldırımda dizlerimin üzerine düştüm.

Sertçe.

"*Ahhhhhhh.*" Dizlerime baktım, ikisinin de derisi yüzülmüş ve tenefüste düşmüş bir anaokulu öğrencisi gibi kanamaya başladılar. Canım o kadar acıyordu ki bağırmak istedim. Yuvarlanarak yere oturdum ve inlememeye çalıştım.

"Aman Tanrım, iyi misin?"

Şapkayı ters takmış yakışıklı bir yüz, bana bakarken, kafamı kaldırdım ve hızlıca gözlerimi kırptım. Kendi kendime, "Ciddi misin? Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye mırıldandım.

Belli ki beni duymuştu çünkü gülümsedi. "Ciddi bir şey değil. İnsanlar her zaman düşer."

Sevimli ve hoş görünen bir adamın önünde beceriksiz bir aptal gibi düşmek ne kadar harikaydı. Ayağa kalktım, zıpladım ve sanki diz kapaklarım kırılmamış ve avuç içlerim çizilmemiş gibi gülümsedim. "Ben iyiyim."

"Dizlerin kanıyor." Güneş gözlükleri vardı ama dizlerime baktığının farkındaydım, bir dizimden kan akıyordu.

"Peh." Elimi havada salladım, gülünç bir şekilde şımarık bir surat ifadesi takındım. "Kanım kolay akar. Her zamanki gibi. Cidden önemli değil. Ee, iyi günler."

Adama arkamı dönüp uzaklaşmak için elimden gelenin en iyisini yaparken, elimi sallayarak koşmaya başladım. Onunla aramdaki mesafeyi mümkün olduğunca açmak için gözüm dönmüş bir şekilde bloktan aşağı koştum ama yaklaşık yirmi saniye sonra bana yetişmişti.

Kahretsin, yanımda koşmaya başladı.

Ona bakmadım bile. "Ne yapıyorsun?"

"Koşuyorum. Hep bu kadar hızlı mı koşarsın?" derken, sesinde bir gülümseme tınısı vardı.

Tüm bu zorlayıcı-yalancı olayına devam ederek, "Evet. Sen devam edemiyorsan sorun değil," dedim.

"Ah, devam edebilirim." İşte o zaman ona baktım. "Sona kalan, Starbucks ısmarlar?"

Üzerimde hiç para yoktu ama bir kahveyi, nefes almaktan daha çok istiyordum. Starbucks'ı görebiliyordum, bu yüzden devam etmeye karar verdim. "Varım."

Bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı koşarak uçtum. Tanrıya şükür, erken saatte etrafta kimse yoktu çünkü kaldırımda zar zor ilerliyordum. Yanımdaki adamın ayak seslerini duyabiliyordum, böylece bana ayak uydurduğunu biliyordum ama ona bakmayı göze alamazdım, yoksa tekrar düşerdim.

Bloktan aşağı fırlayıp, sonunda Starbucks'a vardığımızda, sanki saklambaç oynarken başladığım noktaya geri dönmüşüm gibi ellerimi kapıya koydum. "Birinciyim."

Adamdan sadece bir milisaniye önce kapıya dokunmuştum ama kazanmanın tadı güzeldi. Kaybetmeyi umursamıyormuş gibi gülümsedi, "Söz, sözdür. Sanırım sana kahve ısmarlıyorum."

Nefes nefese ve ciğerlerim patlayacakmış gibi ona gülümsedim. "Sanırım ısmarlıyorsun."

Birlikte içeri girdik ve sipariş verdik, ikimiz de derin bir nefes aldık ve ben içeceklerimizi beklerken o, tuvalete gitti. Sinsi sinsi onun uzaklaşmasını izledim, yürüyüşü oldukça iyiydi. Güzel, kendinden emin adımlar, belirgin bacak kasları, yuvarlık popo. Şimdiye kadar çok iyiydi.

Ek not: Bu, bir erkekle tanışmanın en tuhaf yoluydu. Yani daha isimlerimizi bile söylememiştik ama bir kafede beraberdik. Telefonumu cebimden çıkardım, akşam yemeğinden sonra telefonu sessize aldığı için önceki geceyi sert geçirmiş olması gereken Yanlış Numara'ya mesaj attım.

Ben: Bak şimdi. Koşuya çıktım, ayakkabısını bağlayan bir adama çarptım ve kanlar içinde yere yığıldım ama şimdi seksi koşucu herifle birlikte kahve içiyoruz. Bu da akıllara şu soruyu getiriyor: Ruh eşi mi yoksa seri katil mi?

"Geldim." Elinde, bana uzattığı ıslak, sabunlu bir kâğıt havluyla geri dönmüştü. "Dizlerini, enfeksiyon kapmadan temizle," dedi.

Tek kaşımı kaldırdım. "Gerçekten bununla mı temizleyeceğim, anne?"

Tekrar gülümseyince görünen güzel dişleri için bonus puanlar kaptı. İçeceklerimizi aldı ve dışarıdaki oturma yerlerine kadar onu takip etmem için başıyla işaret etti. "Gerçekten."

Kahvemi aldığı için tabii ki onu takip ettim, klimalı serin ortamdan çıktım ve sıcak, nemli yaz sabahında bir masa kaptım. Buyurganlığına önem verip vermediğimden emin değildim ama bu kararı düşünürken kesinlikle kahvesini içecektim.

Bir yer seçti, ben de sandalyeye oturur oturmaz sağ bacağımı yanımdaki boş sandalyeye yaslayıp dizimi temizlemeye başladım.

"Bu arada, ben Paul." Bana hoş bir şekilde gülümsedi, tişörtünün altında bir yerde oldukça kalın bir altın zincir olduğunu fark ettim. Hmm.

"Olivia." Gülümsemesine karşılık verdim, dizlerim kanadığı için *el sıkışamam* der gibi bacağımı işaret ettim.

"Tanıştığıma memnun oldum."

"Ben de." Boğazımı temizledim. "Bu arada, bugün seni neredeyse ezdiğim için özür diledim mi?" diye sordum.

Başını yavaşça salladı. "Hayır, dilemedin."

"Pekâlâ, özür dilerim. Kahve lezzetli olsa da belli ki her şey yolunda gitti."

Gülümsedi, güzel ve kocaman bir sırıtıştı. "Tam üstüne bastın," dedi.

O gün Colin ve Jack'in duş başlığına bir kez daha vurulmuştum. Sıcak yaz yağmuru gibi muhteşemdi, duştan hiç çıkmak istemiyordum. O kadar ki, lüks bir şekilde uzun duş almaya ve zamanın nasıl geçtiğini tamamen unutmaya meyilliydim.

O sabah istisna değildi.

Eve doğru koşmuştum -tabii ki oksijen eksikliğinden neredeyse çöküyordum- ve içeri girdiğimde ev sessizdi. Ya hâlâ uyuyorlardı ya da ikisi de çoktan çıkmıştı. Ne olursa olsun önemli değildi, mükemmel duş boştu.

Saçlarımı yıkayıp dizlerimdeki devasa yaraların etrafını dikkatlice tıraş ederken, Paul'le karşılaşmamız konusunda kendimi oldukça iyi hissediyordum. Yani, herif tamamen beklenmedik bir anda karşıma çıkmıştı. Onunla yarın *brunch* için buluşacaktım ama bunu kabul etmeden *önce,* öğrendiğime göre: 1. Ruth Bader Ginsburg'u hiç duymamıştı. 2. O ve arkadaşı, Hooter's'taki kanatları seviyorlardı.

Bu bilgileri boynundaki gülünç kolyesiyle birleştirin, ortaya menenist[16] saçmalığın üçlüsü gibi bir şey çıkıyordu.

Ama yine de kazanmış gibi hissettim. Yakışıklı bir adamın önünde, kaldırımda taşı öptükten sonra, onu büyülemeyi başarmıştım ve kahve içerken biraz ilgisini çekmiş olmalıyım ki benimle *brunch*a gitmek istemişti.

Hâlâ bir şansım ya da cazibem vardı, değil mi?

Duştan çıkıp bir havluya sarındıktan sonra banyonun kapısını açtığımda, neredeyse Colin'i ezecektim.

"Aman Tanrım!" Elimi ıslak, havluya sarılı göğsüme bastırdım, ona baktım. Dostum, oldukça uzundu. "Beni nasıl korkutup duruyorsun?"

Ve nasıl, erkeklerin üzerine koşup duruyorum?

Ona tutunmamı engellemek için kollarımdan yakalamıştı beni ama gergin çenesi ve alev alev yanan mavi gözleri, tenime değen her bir parmağının vücudumda tam olarak nerede konumlandıklarını fark etmemi sağlamıştı. Zar zor kurulanmıştım, kollarım hâlâ ıslaktı ve saçlarımdan su damlıyordu ama tepeden tırnağa tüylerim diken diken olmasına rağmen sıcak hissetmeye başlamıştım.

[16] Menenist, feminist hareketi destekleyen erkekler. -ç.n.

Çünkü Colin'in bronzlaşmış, terden sırılsıklam olmuş, aşırı belirgin çıplak göğsü tam karşımdaydı. Ve bu güzel göğüslerin hemen altında, sadece mükemmel olarak tanımlanabilecek, günaha davet eden karın kasları vardı. Gözlerimi tekrar yüzüne çevirmem gerektiğini biliyordum ama bu oldukça zordu çünkü aramızda sadece birkaç santim boşluk vardı ve ikimizin de teni kaygandı.

"Kendi evimde seni rahatsız ettiğim için özür dilerim." Kollarımı bıraktı, elleri yana düşmeden önce parmaklarını esnettiğini gördüm. Ciddi miydi? Netherfield'daki Bay Darcy[17] gibi elini mi esnetmişti? Bana sinsi bir şekilde gülümsedi. "Buna nasıl cüret ettim?" dedi.

Havluma sıkı sıkı sarıldım, onun gibi adi bir şekilde, "Ne demek istediğimi biliyorsun. İkinci kez, senin evde olduğundan haberim olmuyor."

Kasten kafası karışmış gibi baktı. "Ama... burada yaşadığımı biliyorsun, değil mi? Bir dahaki sefere günümü seninle mi planlamalıyım, böylece nerede olduğumu bilirsin?"

"Evet." Başımı eğdim, bilerek pislik bir bakış attım. "Bu harika olur."

"Dizlerine ne oldu?" O tarafa bakmıyordu bile, bakışları hâlâ suratımdaydı ama demek ki dizlerimdeki kırmızı izleri fark etmişti.

"Yaşlı bir kadının karşıdan karşıya geçmesine yardım ediyordum."

"Yalancı." Kaşlarını çattı. "Bu, dizlerini nasıl zedeleyebilir?"

"Hm," diye başladım, niye yalan söylediğimden emin değildim. "Kadını kurtarmak zorundaydım, bu yüzden yola atlamak zorunda kaldım."

"Hadi canım." Bunu uydurduğumu biliyormuş gibiydi ama aynı zamanda terli vücudunun "Just Do It" yazan bir Nike posterinde yer alması gerekiyormuş gibi görünüyordu.

---

[17] Bay Darcy, Jane Austen'in *Gurur ve Ön Yargı* romanındaki baş karakter Elizabeth Bennet'in aşk yaşadığı karakter. -ed.n.

"Evet, öyle." Gözlerimi kıstım. "Bunu bilemezsin çünkü yaşlı bir kadına yardım ederken süslü kıyafetlerinin kirlenmesini asla göze alamazsın."

"Çok tuhaf bir cümle oldu."

Sadece omuz silktim.

"Ee... ne olduğunu anlatmayacak mısın?" Gerçekten, doğruyu bilmek istiyor gibiydi.

Ben de, "Anlatacağımı sanmıyorum," dedim.

Havlumun önünden tutup odama doğru yürüyerek ondan uzaklaştım, tam kapıya ulaştığımda, "Şunun anlamını söylesene, Marshall," dedi.

Omzumun üzerinden ona baktım, hâlâ ciddi görünüyordu ama sırtımdaki dövmeyi işaret ederken ağzının bir tarafı yarım bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı. Başımı salladım, "Hiç şansın yok, Beck," dedim.

Odaya girip kapıyı kapattım ve giyindim. Birkaç dakika sonra, duştan su sesleri gelmeye başladı. Az önce aramızda ne olduğundan emin değildim ama açıkçası onu sinirlendirmişti ve büyük ihtimalle bu, benim hayal gücümün bir ürünüydü.

Ne de olsa, anonim arkadaşım hakkında hayal kurmak için çok fazla zaman harcıyordum. Yanlış Numara ile flörtleşmem büyük olasılıkla libidomu sağlıksız bir düzeye yükseltmişti ve kesinlikle hiç beklenmedik yerlerde elektriklenmeme neden oluyordu.

Neticede o, Colin'di, sıcaklık olmadan elektrik alamazdın, değil mi?

Ve rastgele bir yan not: Yanlış Numara nereye kaybolmuştu?

COLIN

Bayan Yanlış Arama: Dostum, nereye kayboldun? Bundan %100 emin olmasaydım gücenirdim. Ben, görmezden gelinmeyecek kadar eğlenceli biriyim.

Kahretsin.

Telefonu masaya bıraktım, konforsuz mutfak sandalyesine yaslandım ve ellerimi başımın üstüne koydum. Şimdi düşünmeye zamanım olduğu için, Yanlış Arama ile Olivia arasındaki benzerlikleri daha önce hiç fark etmemiş olmama biraz şaşırdım. Yanlış Arama'nın yazdığı her kelime, dili ve tavrı, tam olarak Olivia'ya benziyordu ancak Yanlış Arama pek çok beklenmedik içerik göndermişti.

Bir gece önce saatlerce yatakta uzanmış, Yanlış Arama'nın mesajlarına tekrar bakmış ve Olivia'nın tüm bunları yazarkenki hâlini hayal etmiştim. Kafam karıştı, ikisini bir araya getirdim ve sonunda tüm yazışmayı silmeye ve bu durumu unutmaya karar verdim. Olivia Marshall, Jack'in küçük kız kardeşiydi ve gerisi önemsizdi.

Bu, teorik olarak iyiye gidiyordu fakat küçük, siyah havlumu bir elbise gibi giydiğini gördükten sonra, odada ne halt yiyorsa dikkatim dağıldı. Fön makinesi çalıştığında, onun ne giydiğini düşünmeye başladım. Üzerinde hâlâ havlu mu vardı? Fön makinesi sustuktan sonra ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onun o odada ne yaptığını düşünmek dışında başka bir şeye odaklanamadım.

Çünkü ben mutfak masasında işimi yapmaya çalışırken, o ise bir şeye vuruyor ve sanki çalışma odamın duvarlarına tam anlamıyla tırmanıyormuş gibi sesler çıkarıyordu.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi çalışma odasının kapısı açıldı ve işte oradaydı. Bugün beyaz, kolsuz bir yazlık elbise ve bir çift *Chuck Taylors* giymişti, saçma bir kombinasyon olmuştu ama inanılmaz bir şekilde Olivia'nın üstünde çok güzel durmuştu. Elbise, onun tüm güzel hatlarını ortaya çıkarıyordu ve her zaman beğendiğim saç topuzu-gözlük kombinini yapmıştı.

Evet, kesinlikle "kütüphaneci fantezisi" problemlerim vardı.

"Old Market'teki kafeye gidiyorum, orada çalışacağım. Böylece çalışma odana kavuşabilirsin." Omzuna bir çanta taktı ve bana o bakışı attı. "Ortalığı karıştırma, yeter."

"Elimden geleni yaparım, ah, seni cömert." Gözlerimi önümdeki Excel tablosunda tutmaya çalıştım ama o, kapıya doğru ilerlerken ona bakmaktan kendimi alamadım. Onun çekici olduğunu her zaman biliyordum fakat sanki evren, birdenbire onu gözüme daha çok sokmaya başlamış gibiydi. Harika bacaklar, mükemmel bir kalça, gülümsediğinde şaşı bakan gözler ve genellikle saçlarının kapattığı ensesindeki o küçük yazılı sevimli dövmesi.

Ve o parfüm. Midenizi altüst eden ve kafanızı kirli düşüncelerle dolduran kokulardan biriydi.

"Anahtarımı bulamıyorum. Bir yere gideceğin zaman, kapıyı kitlemesen?" Buzdolabını açıp raflara baktı, eteği on santim yukarı kıvrılmıştı. Kahretsin, neyim vardı benim? Organik elmalarımdan birini alırken, "Eminim çantamda bir yerdedir," derken onu izliyordum.

"Hm, hayır, kesinlikle evimi kilitlemeden gitmem." Tam Olivia'lık bir cümleydi. "Belki de anahtarı bulana kadar evden çıkmamalısın."

Gözlerini devirdi. "Hayır, bunu yapmak istemiyorum. Gideceğim."

"Tamam o zaman. Umarım kapıda kalmazsın."

Ofladı. "Cidden benim için kilitlemesen?"

"Hayır, evde kimse yokken cidden evi kilitlemeden çıkmayacağım."

"Ah, Tanrı aşkına, Beck, yapamaz mısın..."

"Liv." Konuşmasını durdurmak için elimi havaya kaldırdım. "Bir yere gideceğim yok, o yüzden sorun olmaz. Sadece git."

Elmadan bir ısırık aldı, çiğnedi ve sanki daha fazlasını söylememi bekliyormuş gibi bana baktı. Ben devam etmeyince, "Tamam, hoşça kal," dedi ve arkasını döndü, kapıdan çıktı.

Lanet olsun.

Kendimi toplamalıydım. Olivia'nın beni alt etmesi normal değildi. Söz konusu o olduğunda, üstesinden gelebildiğim tek şey, üstünlüğün bende olmasıydı. O dağınıktı, ben kontrollüydüm. Aptalca şeyler yapmıştı ve ben de onunla alay etmiştim. Bu ani

telefon karışıklığının, arkadaşlığımızın sınırlarını yeniden çizmesine ve onu zirveye taşımasına olanak yoktu, imkânsızdı.

Şimdi düşünüyorum da, bir keresinde, zirvede olmayı sevdiğini söylemişti bana.

Bu düşünceler beni öldürecekti.

Çalışma odasında çalışmayı denedim ama burası şimdi farklıydı. Her ne kadar odayı temizlese de -tüm eşyalarını dolaba tıkayıp, dolabın kapısını zorla kapatmış- oda artık çalışma alanım gibi hissettirmiyordu. Olivia'nın uyuduğu yatak odası gibiydi. Onun parfümü gibi kokuyordu ve Tanrı yardımcım olsun, kapı kolunun arkasında dantelli, siyah bir sütyen asılıydı.

Sonunda odaklanıp çalışmaya başladığım sırada telefonum titredi.

Bayan Yanlış Arama: Tamam, belli ki öldün ya da komadasın. Herhalde buna saygı duymalıyım, özellikle de annen telefonuna bakıyorsa ve bunun neyle ilgili olduğunu merak ediyorsa. Ama ben bencil biriyim. Mesajlaştığım bir arkadaşa ihtiyacım var ve sen cevap vermesen de bu boşluğa mesaj atmaya devam edeceğim.

"Hay sıçayım." Koltuğa oturdum, ekrana baktım. Çok fazla üretken...

Bayan Yanlış Arama: Bir kahve dükkanındayım ve yanımdaki Bay Kulak Temizleme Çubuğu, sürekli o eski Marvin Gaye[18] *şarkısına eşlik ediyor: Sexual Healing.*[19] *Görünüşe göre, şarkı tekrar tekrar çalıyor çünkü beşinci kez çalıyor ve nasıl devam edeceğimden emin değilim.*

Bu yüzden ona şimdiden şifa ver, diye yazmayı çok istedim.

Bayan Yanlış Arama: Şu anda, "Dostum, neden ona hâlâ şifa vermedin," gibi saçma sapan bir şey söyleyecekmişsin gibi ama bu ters teper. Adam fazlasıyla "yüzüne haykırırım" imajı veriyor. Sanırım biber gazımı çıkaracağım ve çalışırken onunla oynayacağım, böylece neye sahip olduğumu bilsin.

[18] Marvin Gaye, iki kez Grammy Ödülü kazanmış, ABD'li R&B şarkıcısı. -ed.n.

[19] *İng.* Sexual Healing: Cinsel Şifa. -ed.n.

Vay canına, eğer Olivia biber gazıyla oynarsa birkaç dakika içinde gözleri kör ederdi.

Bayan Yanlış Arama: *Bir kez daha düşününce, biber gazının bakımı ve kullanımı konusunda bana güvenilmeyeceğini ikimiz de biliyoruz. "Hadi, bu gece sevişelim," diye mırıldanan adamların etrafta dolaşmadığı başka bir kafeye gideceğim. Hoşça kalın, Bay Yanlış Numara. Ah, ve sana da hoşça kal, Yanlış Numara'nın annesi, o komadayken telefonunu bağrına basıyor olmalısın.*

Ayağa kalktım, dairenin en sevdiğim bölümü olan pencerelere doğru yürüdüm ve şehre baktım. Kafamı toparlamam gerekiyordu. Beynim, Yanlış Numara'yı bir kalp atışı hızında defedemezse, belki de Harper'ın bana yardımcı olmasını sağlayabilirdim.

Telefonda rehbere girdim ve ona bir mesaj attım.

Ben: Akşam yemeğine çıkmanın eğlenceli olabileceğini söylediğimiz zamanı hatırlıyor musun?

Hemen cevap vermesini beklemiyordum fakat telefonum anında titredi.

Harper: Cidden, bana altı ay sonra çıkma mı teklifi ediyorsun? Bu konuşmayı yılbaşı gecesinde yaptığımızdan oldukça eminim, Colin.

Ben: Belki de sorma cesaretini toplamam bu kadar uzun sürdü.

Harper: Ya da belki adımı hatırlaman bu kadar uzun sürdü.

Bu kadar yerinde bir laf etmesi, komikti açıkçası. Yanlış Arama'ya yanlışlıkla mesaj attığım gece, aslında ona mesaj atacaktım. "Harper"ın adı mı yoksa soyadı mı olduğunu hatırlayamamıştım. Yılbaşı gecesi *Billy's Bar*'da tanışmıştık, çok çekiciydi fakat gerçekten beklentileri yüksek görünüyordu. Bu yüzden, ona ulaşmayı düşünmem bu kadar uzun sürmüştü.

Umutsuz zamanlar falan.

Ben: Bu gece seni M'lere götürmeme izin ver HARPER O'RILEY -bak, hatırlıyorum- iyi vakit geçireceğine garanti veririm.

Telefonum titredi.

Bayan Yanlış Numara: *Güncelleme. Sexual Healing beni üç blok boyunca takip etti ve onu biber gazımla gafil avladığımda, o kadar güzel olmadığımı ve biber gazımı kendime üflemem gerektiğini söyledi.*

Lanet olsun.

Bayan Yanlış Arama: *Yani şimdi o adamın dediklerine takıldım. Ne demek istemiş olabilir? A. Benim bir penisim olduğunu ve kendi kendine yapılan oral sekste bir şekilde biber gazı kullanırken kendimi otomatik olarak tatmin etmem gerektiğini düşünüyor. B. "Uyarıcı" kelimesini unutmuş ve benim köpürmemi istiyor. C. "Üflemek" kelimesini "patlama" ile karıştırdı ve bir teneke kutu biber gazını vajinama yerleştirmemi öneriyor.*

Gülmeye başladım, kendimi tutamadım. Cidden, nasıl gülebiliyordum? Gülünç olmaktan öteydi. D seçeneğini eklememek için elimden gelen her şeyi yaptım. *Adam "Sprey" yerine "üfleme" kelimesini kullanmış, basitçe kendini kör etmeni istemiş.*

Ama tam ben bunu düşünürken Harper yazdı.

Harper: M'de görüşürüz. Amcam barmen, onu arayıp bize bir masa ayarlayacağım. Saat 7 uygun mu?

Vay, belki de o kadar yüksek beklentileri yoktu.

Ben: Saat 7 mükemmel olur. Görüşürüz o hâlde.

OLIVIA

Titreyen ellerime rağmen, Kapitol Bölgesi'nde yeni bir bistronun açılmasıyla ilgili bir makaleyi yazmayı bitirdim ve bir 402 köşe yazısı daha hazırlamaya başladım. O sürüngenin beni bu kadar sarsmasından nefret ettim, *nefret*. Kendimi nispeten güçlü bir insan olarak görüyordum fakat adamın beni takip ettiğini fark eder etmez çok korkmuştum.

Biber gazı için Tanrı'ya şükürler olsun.

Erkekler, daha güçlü bir yapıya sahip oldukları gerçeğinin saçma adaletsizliğini asla anlayamazlar. Minyon adamlar, uzun adamlar, tembel adamlar, kibar adamlar; gerçek şu ki çoğu -eğer isterlerse- beni alt edebilirdi. Bir erkek, yalnız başına yürürken her zaman diken üstünde olmanın nasıl bir his olduğunu ve bunun beni her zaman sinirlendirdiğini asla bilemeyecekti.

Dallamalar. (Birçoğu.)

Yanlış Numara, yazdıklarımı okusun, konuya dâhil olsun ve daha iyi hissetmemi sağlasın diye bekliyordum fakat ortalarda yoktu. Bu da beni kabul ettiğimden daha fazla strese sokmaya başlamıştı. Çünkü mesele iki yönlüydü: Birincisi, neden kayıptı, bir şey mi yapmıştım? İkincisi, onun kayıp olduğu düşüncesi, beni neden tamamen mahvetmişti? Onu tanımıyordum bile, Tanrı aşkına, onun sessizliği nasıl olur da midemi bu kadar rahatsız edebilirdi?

Ama bugün yazı yazmak, ah yazmak, ne kadar harika hissettirmişti.

Yeni bir eser yaratırken sadece bir heves denebilecek bir şey deneyimledim. Çocuk bezi üzerine bir makale -evet, bunu yazdım- ya da kalbimden geçen sözlerle kısa bir hikâye yazmak olsun, hepsini bir araya getirmek için çalışırken tarif edilemez bir şekilde canlanıyor ve enerjiyle doluyordum. Bir şeyler yaratırken, beynimin bir koşucunun beyniyle aynı dopingi pompaladığını vaysaydım ve bu, yeni eğitilmiş bir laboratuar faresinin doyumsuz iştahıyla besleme çubuğuna basan bir kelime bağımlısı yapıyordu beni.

Bütün gün, kendimi keyifli kaçışa teslim ettim, öğle yemeğinde simit yemek ve ihtiyacım olan kahveyi almak dışında durmadım. Plazma bağış merkezindeki görüşmeme yetişmek için tam zamanında işi bıraktım, böylece eve dört yüz dolar daha zengin bir şekilde yürüyebildim, bu da daha iyi hissetmemi sağladı. Will ve Dana, çocukları yedide bırakacaklardı, yıl dönümleri için akşam beraber yemek yiyeceklerdi. Bu yüzden, her iki ev arkadaşımın da cumartesi gecesi planları olduğu sürece, çocuklarla biraz hala-yeğen zamanı geçirebilirdim.

Ama şansıma Colin evdeydi. Ben içeri girer girmez odasından çıktı ve beni hoş bir gülümsemeyle karşıladı. Nazik bir gülümseme gibiydi. "Marshall," dedi. "Bugünkü yazı işleri nasıl gitti?"

Sorusuna nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyordum, bir de dış görünüşü söz konusuydu. Dışarı çıkmaya hazırlanıyordu ve çılgınca ateşli görünüyordu. Seksi. Bir süper modelle şarap

içmeye ve akşam yemeği yemeye gitmeye hazırlanan bir milyarder playboy gibiydi.

"Harika geçti aslında." Eve getirdiğim kahveden bir yudum aldım. "Birçok şey yaptım," dedim.

Daha fazlasını, daha büyük bir şeyi duymayı bekliyor gibiydi. Kravatını bağlamaya başladığında, gözleri kahveme kaydı, "Bunların içinde ne kadar şeker var, biliyor musun?" dedi.

"Biliyorum. Bunları içmeye devam edersem seninki gibi karın kaslarına asla sahip olamayacağımı da biliyorum, bu yüzden bana ders vermene gerek yok."

Bana sürekli sunduğu yarım gülümsemesiyle, "Karın kaslarımı fark ettiğini biliyordum," dedi.

"Tanrı aşkına, Colin, bu şeyleri uzaydan görebildiklerini tahmin edebiliyorum." Dipte kalan kahveyi karıştırmak için bardağı salladım. "Onları fark etmemek, ağaçların yeşil olduğunu fark etmemek gibi olurdu."

"Teşekkür ederim."

"Hayır, hayır. Bunu gözünde büyütme çünkü ben sadece gerçek olan bir şeyi dile getiriyorum. Dürüst olmam gerekirse, aslında onlar hoşuma gitmiyor. Böyle karın kasları gerçekten bana cazip gelmiyor."

Çenesini hafifçe salladı ama kibirli sırıtışı, bana inanmadığını söylüyordu. "Tamamdır."

Çantamı yere bıraktım ve dirseklerimi tezgâha dayadım. "Aslında biraz iğrenç olduklarını düşünüyorum ama diğer herkes onlardan hoşlanıyor gibi, ne bileyim?"

"İğrenç mi?"

"Yani, kusura bakma. Karın kasları gerçekten... hm... fazla gelişmiş diyebiliriz, sanırım."

Colin kravatına bakarak kaşlarını çattı. "Benim karın kaslarıma iğrenç diyorsun."

"Yani, berbat değiller ama bu sadece benim görüşüm." Gülümsedim, onu bu kadar sinirlendirmiş olmak, beni mutlu etti. "Eminim, o şeyler bütün kızları sokaklara dökerdi."

"Öyle."

"Biliyorum, tatlım." Somurttum, ona dilimi şaklattım ve o da bana el hareketi yaptı. "Bahse girerim, karın kaslarını tüm o zengin adam donanımlarınla birleştirip kadınlarla yatıyorsudur."

Kaşlarını çattı. "Bu konuşmayı, açıkça beni kızdırmaya çalışan *Jack'in küçük kız kardeşiyle* yapmak istediğimden değil ama zengin adam kıyafetleri olmasa bile -bu da ne demekse- ben gayet iyiyim."

"Ne tür bir araba kullanıyorsun, Beck?"

"Başlama şimdi."

"Saab mı? Benz mi? Beemer mı?"

"Hayır."

"Audi?"

Çenesi kasıldı.

"Biliyordum!" Ona sırıttım, bir kez olsun ondan en iyi şekilde yararlanabileceğim bir bilgiyle içim rahatladı. "Bu araba büyük bir zengin adam donanımıdır ve sen de bunu biliyorsun."

"Bu, bütün parasını yakan kızın kıskançlığı gibi geliyor kulağa."

"Hem de nasıl." İçeceğimi havaya kaldırdım. "Peki bu gece ne yapıyorsun? Yönetim kurulu toplantısı mı var? Hayırsever bira âlemi? Siyasi bağış toplama?"

"Bir arkadaşımla yemek yiyeceğim, bu seni ilgilendirmez."

"Bir arkadaş gibi arkadaş mı?" diye sordum, kravatının düğümünü yakasına kadar çektiği sırada, gözlerim boğazına odaklanmıştı. "Yoksa 'bu arkadaşla düzüşmek istiyorum' gibi bir arkadaş mı?"

Küçük bir kahkaha attı ve başını salladı. "Henüz belli değil. 'Bence çekici ama kim bilir nasıl kaçık bir arkadaş' gibi arkadaş türünde."

"Off." Kollarımı birleştirdim ve Colin'in arkasındaki duvar saatini fark ettim. Will'in çocuklarla birlikte buraya gelmesine beş dakika kalmıştı. "Pekâlâ, gitsen iyi olur, geç kalma."

"Yeterince zamanım v..."

"Hayır, zamanın yok çünkü yolda ona bir buket çiçek alman lazım." *Colin'in anahtarları* yazan kancadan anahtarlarını alıp ona fırlattım. "Git hadi."

Tek kaşını kaldırdı. "Neden? Ne yapacaksın?"

Ona abartılı bir bakış fırlattım. "Aman Tanrım, hiçbir şey. Seni paranoyak ucube. Akşam yemeğine gitmen gerekiyor ve ben de biraz huzur ve sessizlik için sabırsızlanıyorum. Her şeye yetişmeye çalıştığım için dava et beni."

Pes etmeden önce bakışlarını yüzümde dolaştırdı. Gözleri, sıcak maviydi ve dikkatimi çekmişti. "Şimdi gidiyorum ama biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu hissettiğim için. Sessizliğin tadını çıkar, tamam mı?"

Ve gerçekten de gitti. Oh.

Vay canına. Az daha yakalanıyordum. Will üç dakika sonra geldi -üç dakika- ve çocukları bıraktı.

Bu tam olarak ihtiyacım olan şeydi. Çocuklarla biraz trenlerle oynadık, sonra yere yatıp Paw Patrol'ü izledik.

Artık bana yanıt vermesi için Yanlış Numara'ya kısa mesaj bombardımanı gönderdim. İlgi istiyordum.

Hey.

Hey.

Hey.

Şimdi öldüğünü varsayıyorum, Yanlış Numara ama kanıta ihtiyacım var.

Merhaba?

Merhaba?

Bay Yanlış Numara? Orada mısın?

Supercalifragiliciousexpialidocious, dostum.

Hadi ama. Merhabaaaaaaa?

Telefonum titrediğinde kelimenin tam anlamıyla nefesim kesildi, ondan mesaj geldiğini görebiliyordum. Sanırım küçücük bir parçam, annesinden onun komaya girdiğini bildiren bir mesaj gelmesini bekliyordu. Mesaja tıkladım ve nefesimi tuttum.

Yanlış Numara: Üzgünüm, konuşamam. Randevudayım.

Farklı bir gün olsa muhtemelen onu rahat bırakırdım. Başka herhangi bir zaman, itaatkâr itaatimi neredeyse garanti altına alabilirdim. Ama pislik adama biber gazı sıktıktan sonra erkeklerle ve onların maskaralıklarıyla işim bitmişti.

Kahretsin, biraz sohbet edecekti.

Ben: 1-10 arası numaralandır, o hoşsohbet biri mi?

Yirmi dakika boyunca yanıt vermedi.

Yanlış Numara: Sadece bir saniyem var çünkü lavaboya gidip kendine çeki düzen vermesi gerekiyormuş. Sorunun cevabı ise eğer mantıklıysa, sohbeti çok agresif.

Ben: Mantıklı.

Ben: Bayan Randevu'yu ne kadar iyi tanıyorsun?

Yanlış Numara: İçkili bir partide onunla 10 dakika konuşmuştum.

Ben: Peki. Ona her zaman Nihai Flört Filtresi Ekranını verebilirsin. Başarısız olursa ilişkini kes.

Yanlış Numara: Bunu açıkla lütfen.

Ben: Tamam. Örneğin, randevuya çıktığım kişinin çabalamasını gerektirecek çılgınca bir şey yapmasını önermeyi seviyorum. Mesela, "Havaalanına gitmeliyiz, pistin hemen dışına park edip arabanının kaputundan uçakları izlemeliyiz."

Yanlış Numara: Bu bana şu anda nasıl yardımcı olacak?

Ben: Bana göre iki tip insan vardır. Seninle vakit geçirmekten çok mutlu olup her şeyi yapmaya hazır olanlar ve olmayanlar. Saçları veya ayakkabıları yüzünden ya da sabah erken kalkmak zorunda olduğu için yapamayacağını söyleyen bir kızsa, buna asla katlanacak biri değildir.

Yanlış Numara: Bu tuhaf bir anlam ifade ediyor.

Ben: Sadece yap. Sana meydan okuyorum.

Yanlış Numara: Geri döneceğim.

Telefonu elimden bıraktım. Çocuklar *Karlar Ülkesi 2*'yi[20] açıp atıştırmalık bir şeyler getirmemi istemeden önce yaklaşık otuz saniye Paw Patrol izledim. Dana'nın bebek bezi çantasına koyduğu patlamış mısırdan biraz aldım ve sonra üçümüz, Colin'in şık deri koltuğunda oturduk.

Tanrı'ya şükür, Colin evde değildi.

COLIN

"Evlerimizin bu kadar yakın olduğuna inanamıyorum!"

Ben de inanamamıştım. Gerçekten inanamadım. "Dünya küçük, değil mi?" dedim.

"Aman Tanrım, hava güzel olduğunda birlikte yürüyerek işe gidebiliriz."

"Saatlerimin sana uyacağını sanmıyorum." Kapımın önünde durduk ve anahtarımı çıkardım. "Ama kim bilir?"

Onu neden eve getirdiğimi bilmiyordum. Üniversiteden beri hiç tek gecelik bir adam olmamıştım. Yani, bu noktada, Harper'a evimi göstermemin nedeni tam bir gizemdi. Beynimin içinde alarm zilleri çalıyor, Olivia'nın evde olduğu gerçeğini vurguluyordu ama beynim son zamanlarda çok fazla hata veriyordu, yani o ne bilirdi ki?

Kilidi açtıktan sonra kapıyı ittim ve o an Olivia'nın koltuğun orada durduğunu gördüm.

"Bilinmeze doğruuuuuuu!"[21] İki yeğeni oturma odasında koşuşturup bağırarak şarkı söylerken, Olivia da televizyonda animasyon filminin karşısında çığlık atarak şarkı söylüyordu. "Bilinmeze doğruuuuuuuuuuu!"

Küçük olan yeğeni bizi gördü ve koşmayı bıraktı. Ancak Olivia, Kurabiye Canavarı baskılı aptal pijama üstü ve yeşil ekose eşofman altıyla koltuğumun üstünde zıplamaya devam etti.

---

[20] Karlar Ülkesi 2 (*İng. Frozen 2*), 2019 Yılı, ABD yapımı müzikal animasyon filmi. -ed.n.

[21] *İng.* Into the Unknown. Karlar Ülkesi 2'de, ana karakter Elsa'nın söylediği şarkı. -ed.n.

"Kahretsin." Yüksek sesle mırıldanmak istememiştim ama o kahrolası tişört, Olivia'nın *Eat the Rich* iç çamaşırının içindeki kıçını gözümün önüne getiriyordu.

"Bu kim?" diye sordu Harper, çocuğa gülümseyerek.

"İstenmeyen misafirimin yeğeni."

Olivia, bu dediğimi duydu. Başını çevirdi, ayağa kalkmadan önce oturdu. Kapıyı kapattım, bize mahcup bir şekilde gülümsedi. "Ah... *Karlar Ülkesi'ni* sevmiyor musun?"

"Her şeyden çok."

Dağılan vahşi saçlarını yüzünün önünden itti. "Bu gece dışarıda olacağını sanıyordum."

Harper, konuşmamıza aldırmadan oturma odasına girdi ve doğruca Olivia'nın yanına gitti. "Ben severim. Arabamda her zaman film müziklerini dinlerdim."

"Hadi canım, ben de!" Randevuma içten bir gülümsemeyle baktı. "Bu arada, ben Olivia, Colin'in istenmeyen misafiriyim."

Harper, Liv'e, "Bilemiyorum, bence çok hoş bir misafire benziyorsun," demeden önce, bana gıcık bir bakış attı.

Anahtarlarımı tezgâhın üzerine bıraktım, buna inanamıyordum. Gergin, yargılayıcı Harper gülümsüyordu ve Olivia ile sanki en iyi arkadaşmış gibi sohbet ediyordu. Kıskanması, sorular sorması ya da Olivia'nın varlığından rahatsız olması gerekmez miydi?

"İçki isteyen var mı?" Yanıtlarını umursamadan, içki dolabına doğru yürürken sordum. Benden bu kadardı.

"Bir yaban mersini votkasına hayır demem," dedi Harper, Olivia'yla sohbetini zor bela bırakarak.

"Ahh, gülen bıyıklı adam tekilasından biraz alabilir miyim?" Olivia dönüp bana bakmadı bile, Harper'a, "Burada kaldığım ilk gece içtim, şaşırtıcı derece tatlıydı," dedi.

"Gerçekten mi?" Harper bana dönüp, "İçkimi değiştirebilir miyim?" diye sordu.

Tatlı tekila hakkında kahrolası bir reklam üzerine sohbet ederlerken kulaklarım uğuldamaya başladı. Çünkü -lanet olsun- Olivia şey hakkında konuşuyordu...

"*Rey Sol*'dan mı bahsediyorsun?"

Olivia bana baktı, sözünü kestiğim için açıkçası sinirlenmişti. "Adının ne olduğunu hatırlamıyorum."

Şişeye uzandım, elbette yarısı bitmişti.

Arkamı döndüm ve Olivia'ya, "Başkasının mühürlü bir tekila şişesini mi açtın?" diye sordum.

Göz kırptı. "Ee?"

"Eesi, bunu kim yapar?"

Kaşlarını çattı, savunmaya geçti. Ellerine kalçasına koyup, "Jack bana 'kendi evinde gibi hisset' demişti," dedi.

"Ve bunu, 'dört yüz dolarlık tekilayı açabilirim' diye mi algıladın?"

Ağzı şaşkınlık içinde açık kaldı. Özür dileyeceğini sandım ama onun yerine, "Aman Tanrım, bir şişe içkiye dört yüz dolar harcayacak kadar aptal olan da kim?" dedi.

Boynumun kızardığını hissettim. "Fiyatı ne olursa olsun, sen bunu..."

"Ve o şişe çok sevimsiz. Bir şişe pahalı tekila şişesinin üstüne bir surat koymanın iyi bir fikir olduğunu kim düşünür ki?" Şişeyi işaret etmeden önce Harper'a döndü ve ona, "Bu, lüks olmanın tam tersi bir şey. Bir şişe *Mad Dog* bile daha havalıdır. Ciddiyim."

"Şişt." Derin bir nefes aldım, burnumun kemerini sıktım. "Sadede geleyim. Buradaki ilk gecende tek başına yarım şişe tekila mı içtin?"

"Ah." Kollarını iki yanına indirdi ve sanki yanağının içini ısırıyormuş gibi ağzıyla bir şeyler yaptı ve mırıldanmadan önce, "Pekâlâ. Hayır. Şişeyi açmaya çalışırken birazını lavaboya döktüm. Aslında sadece bir bardak içtim," diye cevap verdi.

Demek Olivia şişenin yarısını kanalizasyona boşaltmıştı. Hem de sıradan bir şişeyi değil, kız kardeşimin üniversiteden mezun olduğum gün benim için aldığı sembolik bir şişeydi. Pes etmeden ve aile şirketi için çalışmamın üzerinden beş yıl geçmeden önce açmamaya karar verdiğimiz şişeydi.

"Açarken şişenin yarısını nasıl döktün? Bana bu mucizeyi anlat."

"Hm, sanırım ben gideceğim." Harper çantasına uzandı ve Olivia'ya, "Seninle tanışmak güzeldi," dedi.

Dişlerimi sıkmamaya çalıştım. "Emin misin?"

"Akşam yemeği için teşekkürler, Colin," dedi Harper, arkasına bile bakmadan. Yürürken antreye çarptı ve kapıyı sertçe kapatıp evden ayrıldı.

Büyük olan yeğeni, "Tuvalete gitmem lazım," dedi. Olivia bana dik dik bakarak, "Tamam, ellerini yıkadığından emin ol," dedi.

Olivia küçük yeğenini kucakladı ve kötü kokuyormuşum gibi tiksinç bir ifadeyle bana bakmaya devam etti.

"Ne?"

Başını eğdi. "Kadının peşinden gitmeyecek misin?"

"Neden böyle bir şey yapayım?"

"Neden mi?" Bunu bir aptalmışım gibi söylemişti. "Hm, çünkü, ah, onunla bir randevuya çıktın ve bir pislik gibi davrandın..."

"Birincisi, hayır, pislik gibi davranmadım. Ben, sana bir pislik gibi davrandım, ona değil."

Burnunu çekti. "Çirkin bir şişe içki için."

"Anlamı olan bir şişeyi açmaya hakkın yoktu."

Konuşmaya devam etmem için işaret etti. "Ya ikincisi?"

"İkincisi, onunla zaten yürümeyecekti."

"Bunu nereden biliyorsun? Harper harika görünüyordu."

"Sadece biliyorum işte."

"Evet, bu doğru. Robot beyinli Colin her şeyi bilir."

"Bir robot beynim olabilir ama bu, sorumsuz ve özgür ruhlu bir beleşçi olmaktan daha iyidir." Kimin yabancı erkeklerle

konuştuğunu eklemek istedim fakat bundan haberim olmaması gerekiyordu. Bütün gün onu şehirde takip eden bir serseriyi düşünmek beni deli ediyordu. Şimdiye kadar bu tip insanlardan nasıl kaçacağını öğrenmiş olması gerekmiyor muydu? Yetişkin bir kadındı ama hiç öyle davranmıyordu.

Olivia'nın burun delikleri genişledi, şiddetli bir sarsıntıyla saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Özgür ruhlu beleşçi... Bu... gerçekten iyiydi, Colin."

Tam o sırada kapı çaldı ve sohbet, Will ile eşi tarafından bölündü. Tanrı'ya şükür. Çocuklar antreye koştu ve üç dakika sonra, ağlayıp Olivia'ya sarılmalarına ve eve gitmemek için anne babalarına yalvarmalarına rağmen, ebeveynlerini gördükleri için de çok sevinmiş görünüyorlardı.

Will'le ayaküstü biraz konuştum fakat sonra usta bir şekilde odama kaçtım.

OLIVIA

"Olivia?"

Sesini kapının oradan duydum -o göt sinsiyi-. Belki de çoktan uyuyakalmışımdır diye beni uyandırmak istemiyormuş gibi sakindi. Onu duymazdan gelmek istedim ama içimdeki mazoşist, onun ne diyeceğini merak ediyordu.

"Girebilirsin."

Kapı yavaşça açıldı, bana baktı. Yüzü hâlâ ciddiydi ama benliğinin her zerresinin benimle alay etmek istediğini tahmin ediyordum.

Çünkü komik göründüğümü biliyordum.

Şişme yatağıma oturup sırtımı duvara yasladım, bacaklarımı öne doğru uzatıp Jack'ten çaldığım devasa kraker kavanozunu, sanki biri onları benden çalacakmış gibi sımsıkı kucaklamıştım.

"Dinle, Liv..."

"Hayır." Başımı salladım ve elimle vücudunu işaret ettim. "Bunu yapamam. Bir tür ataerkil şaka gibi geliyor ama sen benim tepemde karın kasların ve göğüslerinle bir Yunan tanrısı gibi dikilirken, bense yer döşeğimden sana itaatkâr bir şekilde bakıyorum. Ya benimle aynı seviyede otur ya da sabah konuşuruz."

Tek kaşı havaya kalktı. "Ta-mam."

Çıplak göğsüyle ve iğrenç bir sıcaklıkla yanıma geldi ve neredeyse beni odanın diğer ucuna fırlatacak bir güçle şişme yatağımın üzerine, yanıma çöktü.

Hm.

Calvin Klein çamaşırına bakmak istememiştim, masanın yanındaki sandalyeye ya da belki de tam karşımdaki yere oturacağını sanmıştım.

Hemen yanıma oturacağı aklıma gelmemişti.

"Şimdi." Boğazımı temizledim ve bacağıma değen bacağına bakmadım. Aklından geçeni bildiğim şeyi yüksek sesle söylemeyi başaran adamla sohbet etmeye hiç ilgim olmazdı, bu yüzden yüzümü ona doğru çevirdim ve tek kaşımı kaldırdım. "Bir şey mi istemiştin?"

"Evet." Bana döndü. "Özür dilemek istiyorum."

"Bana masal anlatma."

"Sadece dinle." İfadesinde küçücük bir hüzün vardı ve onun güzel görünmesinden nefret ediyordum. Yutkundu. "Biz her zaman nefret dolu şakalarımızı yapıyoruz ama ben tam bir pisliktim ve üzgünüm," dedi.

"Üzgünsün ama ikimiz de neyi kastettiğini biliyoruz." Uyluklarımın arasında duran krakerlere baktım ve parmağımı kavanozun kapağının üzerinde gezdirdim.

İçini çekip başını duvara yasladı. "Bir kısmını."

Açıklayacak mı diye beklerken ona baktım, o da bana baktı. Başının arkaya yaslanma şekli, çılgınca dikkat dağıtan âdemelması da dâhil olmak üzere tüm erkeksi boğazını ortaya çıkarmıştı. "Bazen biraz özgür ruhlu olma eğilimindesin ama bir beleşçi olduğunu sanmıyorum," dediğinde, görebildiğim tek şey

mavi gözleriydi. "Ve hayatında yaptığın şeyler konusunda tamamen etkilendim. Harika bir işe girdin bile. Spor yapıyorsun. Lanet olsun, sen ve erkek arkadaşın daha yeni ayrıldınız ama sen..."

"Eli'yle ayrıldığımızı nereden bildin?" Kahretsin, herkes bir şekilde ne olduğunu biliyor muydu? Eli yangından sonra röportaj falan mı vermişti? Tanrım... Bu, annemin de bildiği anlamına mı geliyordu?

"Taşınmana yardım etmediği ve onun aşk mektuplarını yaktığın için bunu tahmin ettim..."

Ah, evet. "Evet ama sen 'daha yeni' ayrıldınız dedin."

"Lanet olsun, bilmiyorum, Liv, belki abin bahsetmiştir. Hatırlamıyorum." Oturduğu yerden doğruldu ve biraz bana doğru dönerek şişme yatağı gıcırdattı. "Demek istediğim şu ki gerçekten kendi bokun durumunu düzeltiyorsun ve bunu izlemek etkileyici."

"Ah, harika, Colin Beck'i etkilemişim."

"Aferin sana." Bu, onu gülümsetti. "Bu konuda iyi ol, gün ışığı."

Gözlerimi devirdim ama bunu yaparken gülümsüyordum. "Senin kadar kibirli birini tanımadım."

Ona iltifat etmişim gibi gülümsedi. "Şimdi beni affettiğini söyle."

"Peki. Bu konuda seni sineye çekeceğim."

"Söylediklerime alınmadın, değil mi?"

"Hayır."

"Güzel." Kalçalarını ileri geri hareket ettirdi, şişme yatağı sallayarak, "Tanrım, bu şeyin üzerinde nasıl uyuduğuna dair hiçbir fikrim yok," dedi.

"Sorun yok. Hepimiz yastık gibi yumuşak yataklara alışkın değiliz, bu yüzden senden daha anlayışlıyız."

"Bir dakika." Kollarını göğsünde çaprazladı, bu da pazılarını daha çok şişirdi ve beni mavi gözlü bakışlarıyla yakaladı. "Yatağımın yastık kadar yumuşak olduğunu nereden biliyorsun?"

"Hm, sağlam gözlerim var." İnandırıcı olmasını umarak gözlerimi devirdim. "Hah."

"Geçen gün yorganım parfüm kokuyordu."

"Ee? Lağım gibi kokmasındansa bu daha iyi, değil mi?" Kıstığı, suçlayıcı gözlerine baktım, çenemi havaya kaldırdım ama yüzümdeki bir şey beni ele vermiş olmalı. Çünkü, "Vay canına, ben şehir dışındayken benim yatağımda uyudun, değil mi?" dedi. Dehşete kapılmış görünüyordu. Aynı zamanda, daha dik oturup cevabı beklerken biraz eğleniyor gibiydi.

"Aman Tanrım, hayır. Bunu asla yapmam." Saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Birkaç kez şekerleme yaptım, yorganın üstünde," diye mırıldandım.

"Birkaç kez şekerleme." Başını salladı ve dudaklarını büzdü. "Yorganın üzerinde."

"Salla bunu. Ayakkabıyla üstünde falan yatmadım. Bu şey berbat," dedim şişme yatakta biraz zıplayarak, "Ve mükemmel yapılmış yatağın beni çağırıyordu."

Colin, alaycı bir gülümsemeyle bana baktı, sanki hakkımda her şeyi biliyormuş ve bununla hem eğlenmiş hem de sinirlenmiş gibi tek bir kelime bile söylemedi.

"Ah, hadi ama. Sana söylemeseydim asla bilemezdin, o yüzden unut gitsin." Yorgun olduğumdan, sanırım kıkırdamamak için yanağımın içini ısırmak zorunda kaldım. "Bu hiç olmadı. Şaka yapıyordum aslında."

Yavaşça kafasını salladı ve isteksizce gülümsedi. "Senin kadar şımarık birini tanımadım."

"Aynaya bak, Beck." Kollarımı kavuşturarak onun duruşuna ayak uydurdum.

Bir uzlaşma ya da hayal kırıklığıyla ses çıkardı ve ayağa kalktı. Colin, her nasılsa şişme yatağımdan sorunsuz bir şekilde hemen ayağa kalktı, bu tuhaftı çünkü ben genellikle ayaklanmadan önce biraz tökezler ve zıplardım.

Kapının yanında duraksadığında, bana garip bir bakış attı, sanki kafasında bir sürü şey dönüyormuş gibi. Bakışlarını yere

indirmeden önce arkamdaki duvara baktı. "O zaman, sanırım sabah görüşürüz," dedi.

"Sanırım görüşeceğiz." Kraker kavanozunu yatağımın yanına, yere koydum ve ayakkabılarımı çıkarmak için eğildim. Bağcıkları çözerken, "Aslında sabah dokuzda brunch randevum var," dedim.

Bunu söylediğimde, gözleri daha dikkatli bir şekilde bana odaklanmış gibiydi. "Ah, öyle mi? Bay Brunch'la nasıl tanıştınız?"

"Koşarken." Paul'ün yüzünü gözümün önüne getirdim ve bu randevuyu iptal etmek istedim. "Yaşlı kadını kurtardığım sırada oradaydı."

"Öyle mi?" Kollarını göğsünde kavuşturdu. "O zaman kadını neden senin yerine o kurtarmadı?" dedi.

"Çünkü ben becerikliyim, seni cinsiyetçi."

"Dizlerini gördüm." Gözleri bacaklarıma kaydı ve midem altüst oldu. "Bana o kadar becerikliymişsin gibi gelmedi."

"Her neyse." Ayakkabımı yere bıraktım. "Bu arada, yarın öğleden sonra bir yere gidecek misin?"

"Neden soruyorsun?"

Omuz silktim, sessizce, "Şekerleme yapmaya ihtiyacım var," dedim.

Başını salladı. Gülmek istediğine emindim. "Hadi ama Marshall, ya ben de kendi yatağımda şekerleme yapmak istersem?"

"Seni durdurmayacağım."

Hemen sırıttı ve gözlerindeki o kaba kıvılcım belirdi. "Gerçekten."

Ah, lanet olsun. Keyfin bilir ya da ne yapmak istiyorsan onu yap, umurumda değil demek istemiştim ama tamamen *benimle şekerleme yapmaktan çekinme* gibi bir anlam çıkmıştı ortaya. Diğer ayakkabımı da çıkarırken etkilenmemiş görünmeye çalıştım ve "Gerçekten. Yumuşak yatağında yattığım sürece senin ne yaptığın umurumda değil," dedim.

Gözleri beni baştan aşağı süzünce bunu fiziksel bir dokunuş gibi hissettim. Derin bir nefes verdi, ne olduğunu anlamamış gibi başını salladı ve arkasını döndü, kapıyı arkasından kapatıp gitti.

OLIVIA

"Beni takip edin."

Bizi bir masaya götüren garson kadının arkasından yürüdüm, Paul'ün şu "kızı beline dokunup yönlendirme" olayını yaptığını fark ettiğimde dişlerimi sıkmamaya çalıştım. Sanki onun yardımı olmadan nasıl gideceğimi bilmiyordum. Sabah alarmım çaldığında randevuyu iptal etmeyi ciddi ciddi düşünmüştüm ama sonra Upstream'e gideceğimizi hatırlayınca midem, beynimi bundan vazgeçirmişti.

Masaya oturduğumuzda, yanımızda erkek garson belirdi ve ben dudaklarımı kıpırdatma fırsatı bulamadan Paul, "Birer kahve alabilir miyiz? Ve ikimiz de açık büfe alacağız," dedi.

Haksız değildi ama benim yerime sipariş vermişti.

Bu, onu kesinlikle hatalı yapıyordu, değil mi?

"Gidip yiyecek bir şeyler alalım mı?" Paul, gülümseyip restoranın diğer tarafındaki brunch büfesini işaret etti. "Açlıktan ölüyorum."

"Ben de." Ayağa kalktım ve rahat olmaya çalıştım. Paul, muhtemelen Bay Doğru değildi ama takılmak eğlenceli olabilirdi. "Haydi, gidelim."

Büfeye doğru uçtuk, tabaklarımızı tepeleme doldurduk. Paul krep barına, omlet barına ve şefin koyduğu rosto biftek barına gitti. Bense bir parça domuz pastırması, iki çörek ve bir yığın

patates kızartması aldım. Sonunda masaya oturduğumuzda, suyun yanına bıraktığım telefonuma baktım ve Yanlış Numara'dan bir mesaj geldiğini gördüm.

Yanlış Numara: Ne yapıyorsun?

Ben: Konuşamam, bir brunch randevusundayım.

Yanlış Numara: 1'den 10' kadar numaralandır...

Ben: Söylemek için çok erken. Bir açık büfedeyiz, bu yüzden ağzımız gerçekten sohbet edemeyecek kadar dolu.

"Öhöm."

Başımı telefondan yukarı kaldırdım, Paul bana bakıyordu. Yine ters bir beyzbol şapkası takmıştı ama bu sefer *Oakley*ler üst tarafta kalmıştı. Onun kel olup olmadığını merak ettim. Umursadığımdan değil ama arka arkaya ikinci kez bir şey saklayıp saklamadığını merak ettim. En iyi pişmanlık dolu bakışımı sundum ve "Pardon," dedim.

Telefonumu masaya bırakıp çatalımı elime aldım. "Ee, hm, Paul. Bana her şeyini anlat. Nerede büyüdün, ne iş yapıyorsun, hiç cinayet işledin mi, bir tarikatta mısın falan gibi şeyler."

Kruvasanından bir ısırık aldı ve ağzındaki lokmayı çiğnerken, "Burada büyüdüm, satış işi yapıyorum ve sana gerçeği söyleyeceğim, sadece Husker futbol tarikatındayım."

Başımı salladım ve çatalımı bir yığın patatese sapladım. "Demek, sen aslında benim abim gibisin."

Telefonum titredi, kimden geldiğini görebiliyordum ve mesajı açmamak beni öldürüyordu.

"Eğer o mükemmel biriyse, evet." Krepini biraz ketçaba daldırdı. Bu da ne? "Sıra sende," dedi.

Çiğnemeyi bitirdim, kokteylimden bir yudum aldım. "Burada büyüdüm, The Times'da yazarım, sadece hak eden insanları öldürdüm ve bugüne kadar hiçbir tarikata katılmadım," dedim.

Havadan sudan konuşmaya daldık, Paul iyi bir adama benziyordu. İşi hakkında konuşmaya başladı. Gülümseyip başımı sallarken, gerçekten hızlı bir şekilde telefonumu kontrol etmekten kendimi alıkoyamadım.

Yanlış Numara: Selam?

Yanlış Numara: SELAM

Yanlış Numara: Brunch randevun seni öldürdü mü?

Başımı kaldırıp baktım. Paul, zihinsel olarak yokluğumu zar zor fark etmişti. "...yani geçici bir şey."

Başımı salladım. "Evet, kesinlikle anlıyorum. Şey, ben tuvalete gidiyorum. Hemen döneceğim."

Telefonumu elbisemin cebine sıkıştırıp tuvalete koştum. Kapı arkamdan kapandığı sırada, telefonum elimdeydi.

Ben: Hâlâ hayattayım. Bana MESAJLAŞIYORSUN DEMEK bakışı attı, ben de telefonumu bir kenara koydum.

Yanlış Numara: O senin baban değil. Mesaj yazmak istiyorsan yazarsın.

Bu beni gülümsetti, hazır buradayken tuvaleti gerçekten kullanmam gerekip gerekmediğine karar vermek için bir dakikamı ayırdım. Hm, hayır, hâlâ iyiyim.

Ben: Babam olmadığını nereden biliyorsun?

Yanlış Numara: Ahhhh. Neyse. Randevu nasıl gidiyor?

Ben: Meh. Mesela o çekici biri ve beni sinirlendirmedi de ama bana abimi hatırlatıyor, yani...

Yanlış Numara: Off.

Ben: Gerçekten off.

Yanlış Numara: Harika bir fikrim var.

Gözlerimi devirdim ama kıkırdadım.

Ben: *Devam et.*

Yanlış Numara: Randevunun yanına geri dön ama bana mesaj atmaya devam et. Bakalım, bir şey söylemesi için kaç mesaj atman gerekecek. On tane diyorum.

Ben: Tartışmayı sevmem.

Yanlış Numara: Ödlek.

İçeri bir kadın girdi ve bana baktı, muhtemelen lavaboya yaslanıp mesaj yazarken bir ergen gibi kıkırdadığım içindi. Ona başımı salladım ve burada havayı kirleten bir şey yapmamasını umdum.

Ben: Ödlek değilim. Yapacağım ama sadece bunu yapmak istediğim için.

Yanlış Numara: Aferin sana.

Masaya tekrar oturduğumda sırıtıyordum. Paul, gülümseyerek karşılık verdi. Benden, hiç olmayan o son noktayı bekliyormuş gibi baktı. Boş sohbete geri döndük. Pop kültürü söz konusu olduğunda bir komedyen gibi eğlenceliydi. *The Bachelor* hakkında konuşurken kıkırdıyordum, o kadar iyiydi ki, mesaj yazma meydan okumasını yapmamaya karar verdim.

Ta ki...

"...yani evet, ahbap bir garipti ama #metoo olayı kontrolden çıktı. Mesela, parası olan bir adam artık bir kadınla baş başa kalamaz."

Lastik gibi olan bir pastırma parçasını kemirdim. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu kadınlar -tüm kadınlar değil- bilirsin, bir erkeği aşağılamak için her boku yapar."

Randevu an itibarıyla bittiği için elim hemen telefonuma gitti.

Ben: Oyun şimdi başlıyor.

Yanlış Numara: Mükemmel. Bana altın sorularından birini gönder.

Ben: Duş almakla dişlerini fırçalamak arasında bir seçim yapman gerekseydi ve sadece birini seçebilseydin hangisini seçerdin?

Yanlış Numara: Sonsuza kadar mı?

Ben: Evet.

Başımı kaldırıp Paul'e baktım, yemek yiyor ve yanımızdaki masaya bakıyordu.

Yanlış Numara: Sanırım duşu seçerdim...

Ben: Dişlerini fırçalamazsan kimsenin seni bir daha öpmeyeceğinin farkındasındır.

Yanlış Numara: Vücut kokusuyla da çok fazla aksiyon alacağımı sanmıyorum.

"Biraz daha yiyecek almak ister misin?" Paul'ün kaşları havaya kalkmıştı ve ona katılmamı bekliyormuş gibi bana bakıyordu.

"Hayır, teşekkürler. Böyle iyiyim." Peçetemi tabağımın için koydum. "Ama sen devam et."

Şaşkın görünüyordu ama açık büfeye gitti.

Ben: Sanırım dişlerini fırçalamamış biriyle dil öpücüğü yapmak ya da biraz kötü kokan biriyle sevişmek arasında seçim yapmam gerekseydi, ikincisini seçerdim.

Yanlış Numara: Hadi canım!

Ben: Ama bir dinle. İğrenç ama sadece ön sevişme olmadan düz bir sekstense, belki de karşı karşıya olmayan bir pozisyonda, birinin çürük dişlerini yalamaktan daha iyi olurdu.

Paul geri dönüp oturdu ve içini çekti. Sanki bana mesaj atan kişi çok sinir bozucuymuş gibi gülümsedim ve gözlerimi devirdim.

Bay Yanlış Numara: Bunu söylediğime inanamıyorum ama haklı olabilirsin.

"Peki bugün başka ne yapacaksın?" Paul, bir çatal dolusu yumurta alırken gülmüyordu ama konuşmaya çalışıyordu. "Mesajlaşmasının yanı sıra, yani."

Ufak bir kahkaha sesi çıkardım ve kaç tane mesaj attığımı merak ettim. Yanlış Numara haklı mı çıkacaktı? "Aslında günün geri kalanın çoğunda çalışmak zorundayım."

Ben: Kıvama geldi. Kaçıncı mesajdayız?

"Berbatmış." Boğazını temizleyip telefonumu işaret etti. "Önemli bir şeyin mi ortasındasın? Çünkü eğer öyleyse bunu başka bir zaman yapabiliriz."

Ah, lanet olsun. Onun abim gibi olmadığını bilsem de benim ukalalığımı hak etmediğini anladım.

Ben: Bunu yapamam. Mesaj atan bir pislik olamam. Randevuma geri dönüyorum. Görüşürüüz.

"Hayır." Telefonumu kapatıp soğuk kahvemden bir yudum aldım. "Özür dilerim. Artık tamamen seninim."

"Öyle mi?" Sırıttı. "Pekâlâ, o zaman hesabı alalım, lütfen."

"Aman tanrım." Komik olduğunu düşündüğünden oldukça emindim ama garip bir sahte gülümsemeyi bile beceremedim. "Şaka mı yapıyorsun?"

Sırıtışı kayboldu, gözlerini kırpıştırarak, "Evet, elbette şaka yapıyordum," dedi.

"Ah. İyi." Boğazımı temizledim ve kibar, kapalı bir ağızla gülümsedim. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Görünüşe göre, randevuya çıktığınız kişiyle ateşli bir ağız dalışı yaptığınız zaman mesajların sayısı önemli olmuyormuş. Bir an her şey yolundaydı ve restoranlardan bahsediyorduk ve sonra ona *Hoters* ve *Twin Peaks* gibi yerlerde yemek yiyen her adamın nasıl domuz olduğunu yüksek sesle açıklıyordum.

"Orada çalışan kızlardan bahsetmiyorum, Paul." Randevunun bizim için çoktan bittiğini bildiğim hâlde savunmamam gerekirken bu benim için çok önemli bir şey olduğu için bırakamadım. Özellikle de az önce, garsonların ilgiden hoşlandığını söylediği zaman. "Eğer bir kız, vücudunu göstermesi için para ödemeye hazır olan serserilerden kâr sağlamak adına kadınlığını kullanmak istiyorsa, bu ona daha fazla güç verir. Ancak bazı genç kızların göğüslerine hızlıca göz atabilmek için özellikle bir restorana gitmeyi seçen ve cinsiyetçi suratlarına yiyecek sokan erkekler sadece acınasıdır."

"Tamam, sana Hooters'taki kanatları sevdiğimi söylemiştim. Buna ne diyorsun?"

Ona bir bakış attım çünkü bunu söylemek istemiyordum.

"Hayır, bilmek istiyorum." Şimdi sinirlenmişti ve aksini iddia etmekle uğraşmıyordu. "Sence ben zavallı mıyım?"

Ona baktım, ***hayır*** diyeceğimi düşündüğü çok belliydi. Ve o hafta zaten bir adam bana kendime biber gazı sıkmamı söylediğinden, dürüst olmak gerekirse birinin daha üstüne gitmeyecektim. Bu yüzden masanın altındaki çantama uzandım ve "Biliyor musun, sanırım gitmeliyim. Brunch için çok teşekkür ede..."

"Soruma cevap vermeyecek misin?"

Sandalyemi geri ittim ve koşmaya hazır bir şekilde ayağa kalktım. "Muhtemelen bu iyi bir fikir değil."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Başını salladı ve yüzünü buruşturdu. "Bence çok iyi bir feminist değilsin, eğer yapamıyorsan..."

"Aman Tanrım, öyleyim tamam mı?" Sandalyemi masanın altına ittim ve çantamı vücuduma yasladım. "Kesinlikle acınası olduğunu düşünüyorum. Kahvaltı için teşekkürler ve hoşça kal."

Restorandan olabildiğince çabuk çıktım ve araya üç blok mesafe koyana kadar hiç yavaşlamadım. Eve yürürken Yanlış Numara'ya mesaj attım: *Randevu, benim ona "acınası", onun da bana "kötü feminist" demesiyle sona erdi. #kazanan.*

COLIN

"Hey."

Üzerinde, birbirine bağlanmış bir dizi mendile benzeyen tuhaf, ufak, görselli bir elbise olan Olivia, balkona çıkıp gözlerini kısarak güneşe bakarken, dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırdım. Kırmızı, beyaz ve mavi renkler, koyu saçlarını parlatıyor ve tenini ışıldatıyordu. Pahalı bir güneş gözlüğü takıyordum. Yakalanmadan, onun nasıl olduğunu anlamaya çalıştığım nadir anlardan biriydi.

"Hey sen. Brunch randevun nasıldı?"

Son mesajını okuduğumda kıçımla gülmüştüm. O kadar Olivia'lık bir şeydi ki neredeyse klişeydi. Ve -kayıtlara geçsin- paylaşacağımız son mesajdı çünkü şimdi onu görmezden geliyordum. Bunun adil bir oyun olması ve önceki gece benim randevumu bölmesi dışında, o sabah onun randevusunu neden böldüğümü bilmiyordum ama artık telefon arkadaşı değildik. Asıl şimdi başlıyorduk.

"Güzeldi." Şehre bakarken, güneş, saçlarında birkaç altın çizgi oluşturdu. "Çok fazla yedim."

Yalan söylüyordu. En azından, ayrıntıları kasıtlı olarak dışarıda bırakıyordu. "Peki ya adam?"

Omuz silkti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "İyi ama tipim değil."

Bilgisayarı verandadaki sandalyemin yanındaki masaya koydum. "*Senin* tipin ne peki?"

Bu sorum, onu biraz gülümsetti. Başını salladı. "Hayır. Söylemeyeceğim. 'Büyüleyici Prens' hayallerimi mahvedebilecek biri varsa, o da Colin Beck olurdu."

"Ah, hadi ama Liv." Neden onun ağzından bunu duymayı bu kadar çok istiyordum ki? "Yorum yapmayacağıma söz veriyorum."

"Peki." Gözlerini devirip söyleyiverdi: "Uzun, esmer ve cinsiyetçi bir domuz olmayan. Ne diyorsun buna?"

Olivia içeri girmek için bir adım attı ama sonra aniden durdu ve sağındaki bir şeye bakarken ağzı bir karış açık kaldı. Bakışlarını takip ettim ya da etmeye çalıştım ama önünde koca bir şehir manzarası vardı, bu yüzden nereye baktığını anlamak imkânsızdı.

"Aman Tanrım!" diye ciyakladı ve yemin ederim ki en büyük, en mutlu gülümsemesiyle cebinden telefonu çıkarırken gözleri doldu. "Aman Tanrım, çok güzel."

"Ne?"

"Şu reklam panosunu görüyor musun?" Telefonunu uzattı ve fotoğraf çekmeye başladı ama görebildiğim tek reklam panosu, The Times'ındı ve üzerinde bir karikatür vardı.

"Nerede?"

"İşte orada." O reklam panosunu işaret etti ama sonra yüz ifadesi değişti. Gözlerini iki kez kırptı. "Ah, bu The Times için yeni bir reklam. Havalı değil mi, ha?"

"Sanırım..." Oraya baktım, sıradan bir reklam gibi görünüyordu. "Ne kaçırıyorum şu an?"

Ağzı gururlu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu, bizim yeni ebeveynlik köşe yazarımız. Tamamen anonim ve köşe yazıları komik ve alaycı, her zamanki sıkıcı ebeveynlik konularını ele almıyor. İlki yarın çıkıyor ve onu okumak için sabırsızlanıyorum."

"Vay be." Sandalyede arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturarak onunla reklam panosu arasında bir ileri bir geri baktım. *Tabii ya.* "O sensin, değil mi?"

"Ne?" Gözleri büyüdü ve bir saniye sessiz kaldı. "Hayır, tabii ki ben değilim. Benim çocuğum yok ki. Sadece heyecanlıyım..."

"Hadi itiraf et, Livvie, kimseye söylemem." Her zaman korkunç bir yalancı olmuştu ve belli ki hiç değişmemişti. "Sen, 402 Anne'sin, değil mi?"

Alt dudağının kenarını kemirdi, bunu söyleyip söylememeye karar vermeye çalışıyordu.

"Dökül hadi."

"Tamam." Yüzü kararsızlıktan gergindi ama sonra geniş ve heyecan dolu bir şekilde gülümsedi. "O benim! Ama bunu kimseye söyleyemezsin."

Yanımdaki veranda sandalyesine oturdu ve minik alkışlar yaparken ufak bir ciyaklama sesi çıkardı. "Patronum, çocuğum olduğunu ve bir ebeveyn dedikodu sitesi için içerik yazdığımı sanıyor. İş görüşmesinde ona gerçeği söylemedim ama sonra örnek makalem yeterince iyi olduğu için işe alındım."

Bana felaket bir durum gibi geldi. "Yok artık?"

"Yok artık." Gülümsedi. "Ben ciddiyim ama. Ana, eski ve büyük bir kelimedir. Mesela kimse bilmez bunu."

"Anladım." Boğazımı temizledim. "Ama bu yoldan gitmek istediğinden emin misin? İnsanlar zamanla gerçeği bulur. Eminim şimdi itiraf edersen..."

"Yapamam, benimle dalga mı geçiyorsun?" Bana, aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Artık çok geç. Biri öğrenirse yüzde yüz kıçımı tekmeler."

"Omaha gibi bir şehirde bunun önünde sonunda ortaya çıkmayacağını mı sanıyorsun?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ağzının köşeleri aşağı kıvrılarak endişeli görünmesine neden oldu. "İkimiz de şansımı biliyoruz. O kadar kesin ki... Muhtemelen bir noktada yüzümde

patlayacak bu durum. Fakat bu gerçekleşene kadar hayalimdeki işe devam etsem iyi olur, değil mi?"

Onu endişeli görmek hoşuma gitmedi. Küstah, katı cüretkârlığı, genellikle onun tarzıydı. "Sen olağanüstü bir yazarsın, Liv. Gerçeği söyleseydin eminim seninle devam etmek için bir yol bulurlardı."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı, bana hafifçe gülümsedi. "Bunu nereden biliyorsun? Benim hakkımda okuduğun tek şey, geçen gün senin huysuz kapı komşunla karşılaşmam hakkında tezgâha bıraktığım nottu."

"Annen eskiden bana ve Jack'e '*Kimin hamile göbeği daha iyi görünüyor*' yazı linkleri gönderirdi." Ünlülerin dedikodularını okumak benlik değildi. Ama onun, ünlü insanlar hakkında şakayla karışık yazdığı yazılar, beni her zaman etkilemişti.

Olivia şoke olmuş görünüyordu ama sonra sırıttı. "Aman Tanrım, annemde e-posta adresin mi var?" dedi.

"Nancy bir şey isterse, vermek zorundasındır."

"Bilmem mi?" Gözlerini devirdi. "Ve yazı konusunda neler olacak, göreceğiz."

Macbook'umu işaret ettim. "Nasıl yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok. Bir saattir burada büyük bir müşteri çekecek kadar düzgün bir yazı yazmaya çalışıyorum ama yazdığım her şey çöp."

Kaşlarını çattı, rüzgâr bir tutam saçını yanağına savurdu. "Seni sayısalcı sanıyordum."

"İşte sorun bu." Ona neden anlattığımdan emin değildim ama "Sayısalcıyım," dedim.

"Ver, ben bakayım." Bilgisayarımı kucağına çekti. Mahremiyetime hiç saygı duymamasından rahatsız olmak ve onun ne kadar rahat olduğu konusunda büyülenmek arasında kaldım. "Yazının çöp olmadığına eminim."

Jack'in küçük kız kardeşinin eve getirdiğim işte bana yardımcı olmasının hangi evrende yaşandığını merak ederek, onu izledim. Gözleri ekranı tararken koyu kirpikleri aşağı indi ve bir dakika sonra, "Bunu bana e-posta ile gönder," dedi.

"Ne?"

Dizüstü bilgisayarımı bana doğru itti. "Bunu bana e-postayla gönderir misin? Harika bir başlangıç yapmışsın ama hiçbir özgünlük yok, kendinden bir şey katmamışsın. İşini gerçekten isteyen biri değil de bir robot yazmış gibi görünüyor. Değişiklikleri İzle modunu açık tutup yazacağım. Böylece, yaptığım değişiklikleri kabul edebilir ya da reddedebilirsin."

"Bu da ne şimdi?"

Gözlerini devirdi. "Yardımcı oluyorum?"

"Ama neden?" Livvie bana asla iyi davranmazdı. "Biz bunu yapmayız."

Elbisesinin kumaşını düzeltip, "Beni iyi bir günde yakaladın," derken, pembe dudakları küçücük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bu arada," dedim, aşina olduğum bir konuya geri dönme ihtiyacı duyarak, "bu elbise birbirine bağlanmış bir yığın mendilden mi oluşuyor?"

"Hayır, öyle değil, seni salak." Gözlerini kıstı ama kızgın olmadığını görebiliyordum. Ayağa kalktı. "Belki de benim elbisemi düşünmeyi bırakıp bugün hangi *cabana-wear* kıyafeti giyiyorsan ona odaklanmalısın. Büyükbaban, onun depolama birimine baskın yaptığını biliyor mu?"

"Hadi ama, Livvie." Ayağa kalktım ve ona biraz daha yaklaştım, onu bilerek sıkıştırdım çünkü bu durumun onun canını sıktığını biliyordum. "Sırf tüm güzel kıyafetlerini yaktın diye mantıksızca saldırma. İkimiz de lüks tatil kıyafetlerimin içinde çok seksi göründüğümü biliyoruz."

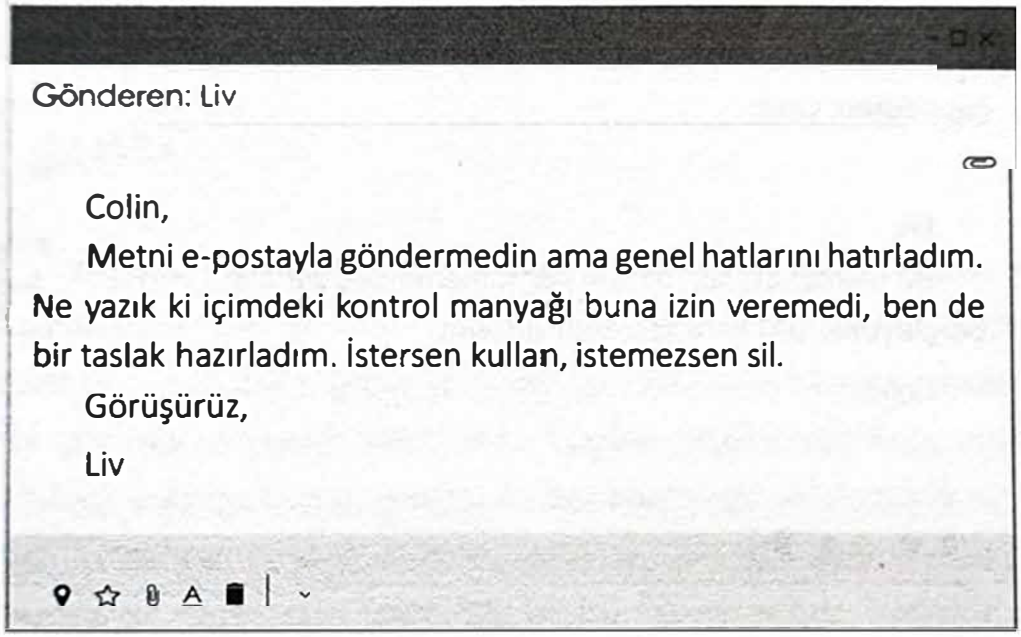
Ufak bir gösteri yaptım, dudaklarının seğirmesiyle beni bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "İkimiz de bundan hoşlandığını biliyoruz çünkü bu, seni kasları parçalanmış, ilgi odağı gibi gösteriyor."

"Parçalanmış mı?" Ona gülmek zorunda kaldım çünkü vücudum hakkında onu iğrendiriyormuş gibi konuşuyordu. Olduğumu düşündüğü kibirli pislik değildim -öyle olduğuma inanmasına izin veriyordum- ama aynı zamanda göğüs kaslarımın da iğrenç olmadığından oldukça emindim.

"Muhtemelen şiş kelimesini tercih edersin, ha?" Gözlerini devirdi. "Spor salonunda çok zaman geçiren ve vücudunun şeklini çok önemseyen biri için doğru kelimeyi kullanmalıydım, ah."

Üç saat sonra Liv'den bir e-posta aldım.

Gönderen: Liv

Colin,

Metni e-postayla göndermedin ama genel hatlarını hatırladım. Ne yazık ki içimdeki kontrol manyağı buna izin veremedi, ben de bir taslak hazırladım. İstersen kullan, istemezsen sil.

Görüşürüz,

Liv

Bu da neydi? Onu rahatsız etmemiştim, çünkü:

A. Kendisini zorunlu hissetmesini istemedim.

B. Bir iş projesi metninin, daha önce yazdığı bir şey olup olmadığından emin değildim ama yine de yazmıştı.

Ne bekleyeceğimden emin olamayarak ekteki dosyaya tıkladım ve ona yalan söyleyip, yazısını kullandığımı söylemek zorunda kalacağımdan korktum.

Ama okumaya başladım ve... lanet olsun.

Vay canına, başarmıştı. Anlamsız sözlerimi almış ve kulağa kişisel ama profesyonel gibi gelen bir metne çevirmişti. Yazının tamamı, müşteriyle verimli bir ortaklığa girmek için samimi ve gerçekçi bir arzu tonundan oluşuyordu.

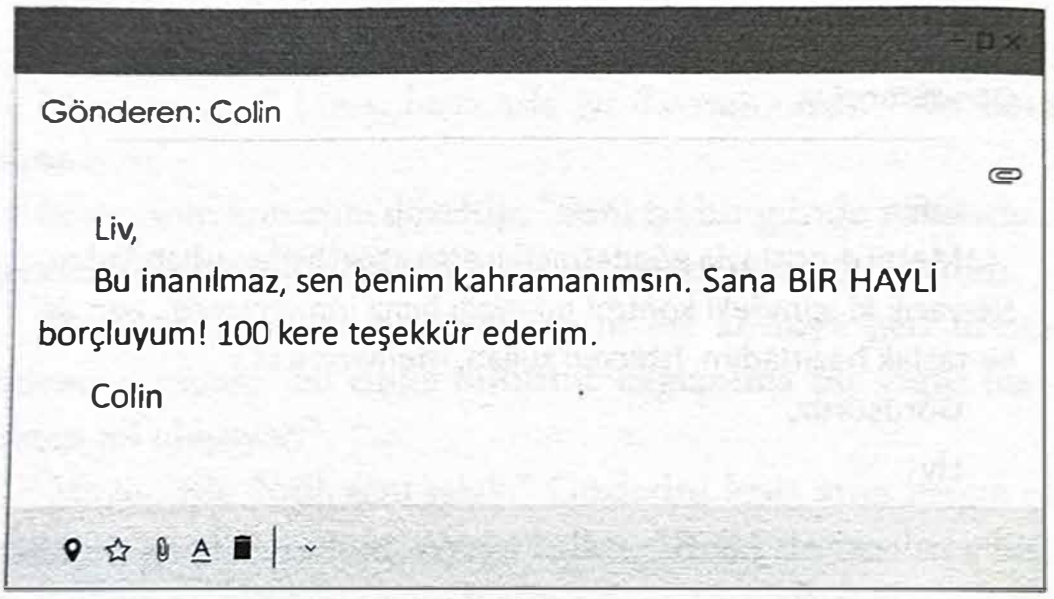
Vay, Olivia kazanmıştı.

Üzerinde çalışmak için birkaç saat harcaması gerekmiş olmalıydı çünkü metin *mükemmeldi.*

Ellerimi başımın üstüne koydum ve rahatlamış bir şekilde nefes verdim. Yazı, gitmeye hazırdı.

Olivia sayesinde.

E-postasına yanıt verdim:

OLIVIA

Ertesi sabah, uyanır uyanmaz telefonumu elime aldım ve internetteki gazeteyi açtım. Her nasılsa, makalemi profesyonel ve havalı bir logoyla yayında görmek, sanki başkası yazmış gibi çılgınca okunaklı hissettirdi. Çıplak ayaklarımla koşu ayakkabılarımı giymeden ve gazetenin beş kopyasını aldığım köşedeki küçük markete gitmeden önce, yazıyı üç kez okudum. Bu kadar gazeteyi ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu, özellikle de makaleyi benim yazdığımı kimse bilmediği için ama bir şekilde bu gazeteleri toplamak benim için önemliydi.

O kadar heyecanlıydım ki önceki gün brunchtan beri hiçbir mesajıma cevap vermemiş olmasına rağmen Yanlış Numara'ya mesaj atma ihtiyacı duydum.

Ben: Hiçbir detayı bilmediğini biliyordum ve aniden SESSİZLEŞTİN ama umurumda bile değil çünkü çok heyecanlıyım! Yalan söyleyerek işe alındığımı söylemiştim, hatırladın mı?

Bir mesaj daha atmadan önce on saniye bekledim.

Ben: Ah, tabii ya. SESSİZLİK modundasın. Neyse, o fırsat gerçekleşti ve bugün ilk gün!

Cevap beklemiyordum çünkü cevap vermeyeceğini biliyordum.

Eve geri döndüğümde, Colin kahvaltı masasında oturmuş, simit yerken gazetenin bir kopyasını okuyordu. Ütülü gri takım

elbisesi ve siyah-beyaz benekli kravatıyla *GQ* dergisinden çıkmış gibiydi ve baştan çıkarıcı gibi görünüyordu, içeri girdiğimde gözlerini gazeteden kaldırdı.

Ben onun kahramanıydım. Bu, dünyanın en inanılmaz yazarıymışım gibi hissettiriyordu bana. Ona hafifçe gülümsedim.

Jack lavabonun üzerinde bir kâse mısır gevreği yiyordu. "Sana hâlihazırda bir gazete aboneliğimiz olduğunu söylerdim ama bize sadece bir tane veriyorlar. Demek ki senin daha fazlasına ihtiyacın varmış," dedi.

Kapıyı arkamdan kapattım ve ayakkabılarımı çıkardım. Kahretsin, bu gazete yığınlarını nasıl açıklayacaktım? Neyse ki açıklamak zorunda kalmadım çünkü Colin simidini bırakıp, "Yeni restoranla ilgili yazını okudum, iyi iş. Biftek beni acıktırdı."

"Hey, teşekkürler." Gözlerimle ona kocaman bir *teşekkür ettim* ve o gün elle tutulur bir şeyim olduğu için heyecanlandım. 402 için o kadar heyecanlanmıştım ki bistro yazısını tamamen unutmuştum. "Belki de ailem sonunda artık bir işim olduğuna inanacak çünkü gazetede bir köşem var."

Colin bardağını eline aldı. "Çok gurur duyacaklar."

Jack alaycı bir şekilde homurdandı, annemi tanıyordu.

"Her yemeğine viski koyan bir restoran hakkında 500 kelimelik bir yazı yazdığım için mi? Çok zor." Uzanıp Colin'in simidini yakaladım ve yanık tarafından küçük bir ısırık aldım. "Ama şimdilik rahatlayacaklar."

Simidini masaya bıraktım, Colin beni yakından izlerken, simidi yediğime pişman oldum. Bu resmen bir çeşit sağlıklı fıstık ezmesiydi ve dilimi parmağımla kazımak istememe neden olmuştu ama bu hareketim, gözü pekliğimi karalayacaktı, o yüzden öğürmeden yutmak zorunda kaldım.

"Bu arada, 402 köşe yazısını okudum ve sen haklıydın," dedi.

Kalbim deli gibi atmaya başladı. Gizli kimliğim olduğu ve Jack'in anlamasını istemediğim için değil, Colin benim için önemli olan yazıyı okuduğu içindi. Gözlerimi onun simidine sa-

bitledim, söyleyeceklerini duymak için yarı korkmuş yarı çaresiz bir şekilde, "Evet?" dedim.

Colin son büyük simit parçasını ağzına attı ve çiğnemeden önce, "Evet. Ebeveynlik umurumda değil ama bu yazı çok komikti." dedi.

Denedim, gerçekten denedim fakat kendimi gülümsemekten alıkoyamadım. "Sana demiştim."

Jack kâsesini lavabonun içine bıraktı, buzdolabına gitti ve yarım litre portakal suyunu alırken, konuştuğumuz bu konudan bihaberdi.

Colin, ellerini silkeleyip, tabağını lavaboya götürmeden önce, parıldayan gözleriyle mağrur bir bakışla bana muzipçe sırıttı. Tabağı durularken, "Ee, bugün burada mı, yoksa kafede mi çalışacaksın?" diye sordu.

"Burada, sanırım." Kafeye gittiğimde Hooters'ı seven koşucular ve *Sexual Healing*cilerle karşılaşmaktan çok korkuyordum. "Ama bugün hiçbir çocuğu eve çağırmayacağım, izci sözü."

Colin gözlerini kıstı. "İzci kızlardan atılmamış mıydın?"

Jack portakal suyunun kapağını açtı ve "Lanet olsun. Evet, atılmıştı," diye mırıldandı.

"Kapa çeneni, Jack." Dostum, bunu unutmuştum. "Kızın kafasını boruya çarpıp bayılması, benim suçum değildi. Tek yaptığım, süper topumu masumca sektirmekti. Gerisi bir dizi kaotik kazaydı."

Bu dediklerim Colin'i güldürdü. "O zamanlar bile yürüyen, konuşan bir kargaşaymışsın."

Gözlerimi devirdim. "Gitmen gereken bir işin yok mu?"

"Var." Diğer odaya gitti. Ben de tezgâhın yanında dururken, dişlerini fırçaladığını duyabiliyordum. Sonra omzunda yumuşacık, deri bir çantayla geri geldi. Nasıl bu kadar kusursuz, bu kadar mükemmel görünebildiğini bilmiyordum ama ona bakarken midem biraz çalkalandı.

"Bir bankacıya benziyorsun, Beck."

Tek kaşını kaldırıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Bir serseri gibi görünüyorsun, Marshall."

"Pekâlâ," diye başladım, bakışlarımın, yüzünün kenarlarında ve alt dudağının yumuşak kıvrımında gezinmesine izin vererek. "İyi günler o zaman."

Gözleri gerçekten benim üzerimdeydi ve parmağını burnumun üstünde gezdirdi. "Sana da iyi günler."

Ve sonra gitti, ben de donmuş bir hâlde durup otuz saniye boyunca kapıya baktım. Nasıl olacağını merak ediyordum. O, olsaydı...

"Bu da neydi böyle?" Jack burnunu buruşturmuş, kokuyormuşum gibi bana bakıyordu. "Artık birbirinizden nefret etmiyor musunuz?"

Omuz silkip portakal suyunu aldım. "Ediyoruz ama eskisi kadar değil."

"Pekâlâ, böyle boktan davranmayın." Elini dağınık saçlarına götürdü. "Bu iğrençti," dedi.

Ondan sonra işler korkunç bir hâl aldı.

Köşe yazısı popüler oldu. Sonraki birkaç hafta boyunca daha fazla reklam panosunda yer aldı, reklamlar yayımlandı ve genel olarak -kahretsin- halk, benim yazımı gerçekten beğenmiş gibi görünüyordu. Yani, evet, 402 Anne'nin geveze ve fazla alaycı olduğunu düşünen bir sürü insan vardı ama çoğunluk, onu seviyor gibiydi.

Buna inanamıyordum.

Profesyonel olarak çok memnundum. Klavyemin altında heyecan verici bir şey canlanmıştı. Kendi ismimle yayımlanan incelemeler ve röportajlar, 402 köşesinin tamamen yaratıcı bir şekilde serbest bırakılmasıyla birleşince, bunu yapmak için para kazandığım gerçeğine hayret ettim.

Yani, gerçekten mi? İnanılmazdı.

Glenda başarımızı kutlamak için bana çiçek gönderdiğinde, bir saat ağlamıştım. Ağlamamın sebebi, kısmen, onu kandırdığım için çok yoğun bir suçluluk duymam olsa da aslında inanılmaz derecede mutlu olduğum için strese girmiştim.

Çünkü o bendim, Olivia Marshall.

İşlerin yolunda gitmesi, sürdürülebilir değildi.

Tek şikâyetim, Yanlış Numara'nın tamamen ortadan kaybolmasıydı. Kendimle konuşmak, fikirlerimi boşluğa atmak için ona hâlâ mesaj yolluyordum ama onun sonsuza dek gittiğinden oldukça emindim.

Niye... Neden beni bu rahatsız ediyordu ki? Tanrı aşkına, o bir yabancıydı. İşlerim sonunda yoluna girmişti. Yani iyi hissetmeliydim ama geceleri uyuyamadığımda, yatakta uzanıp ne olduğunu merak ediyordum. Sorun ben miydim? Sinir bozucu muydum? Çok mu fazla gelmiştim ona?

Yoksa sorun o muydu? Evli miydi? Öldürülmüş müydü? Siyasi bir makam için mi çalışıyordu?

Gerçeği asla bilemeyeceğimi kabullenmeye başlamıştım fakat küçük bir parçam bunun üstesinden gelemiyor gibiydi. Mesela, yabancı dostumu özlüyordum, bu aptalcaydı ama inkâr edilemezdi. Tanrı'ya şükür, diğer her şey aniden yolunda gitmeye başlamıştı, yoksa tamamen harap olabilirdim.

COLIN

"Marshall."

Olivia başını bilgisayardan kaldırdı. "Ne?"

Kanepede kıvrılmış, oturuyordu. O aptal saçma eşofman altını giymişti ve gözlükleri burnunun yarısına kadar inmiş, dizüstü bilgisayara bakıyordu. Saçlarını topuz olabileceğini tahmin ettiğim bir şekilde toplamıştı ve kaleminin ucunu kemiriyordu.

"Ne yapıyorsun?" Gece yarısıydı, Jack uyumaya gitmişti ve ben de haberleri izlerken zar zor ayakta duruyordum. Liv ise aşırı odaklanmış görünüyordu. "Parmakların klavye üzerinde uçmuyor, yazı yazmıyorsun sanırım."

"Hayır." Bacaklarını esneyip sedirin üzerine uzattı. "Dairelere bakıyorum. Evinde o kadar rahat ettim ki bir yer aramayı unutmuşum ve beni evinden çıkarmana sadece birkaç gün kaldı."

"Ben bir canavar değilim. Bana iyi davranırsan bir gün daha kalmana izin veririm."

Bana bir bakış attı. "Senin iyiliğine ihtiyacım yok. Sadece, büyük miktarda depozito gerektirmeyen, düzgün bir yer bulmam gerekiyor."

"Yangından beri hâlâ nakit para biriktiriyor musun?"

"Bingo. Kirayı ödeyecek kadar kazanıyorum ama kenara para koyacak kadar değil."

"Belki annenlerden borç alabilirsin?"

"Sokakta yaşamayı tercih ederim." Dairelere bakmaya devam etti. "Geri döndüğüm gece onlardan 100 dolar borç aldım ve annem her konuştuğumuzda kelimenin tam anlamıyla bundan söz ediyor."

"Geri ödeyemedin mi?"

"Hayır, annemin nasıl biri olduğunu biliyorsun. Bu yüzden onlara 150 dolar olarak geri verdim."

"Sessizliklerini satın alamadın mı?"

"Bir saatliğine bile, hayır."

Bu beni güldürdü çünkü annesi gerçekten anlaşması zor biriydi. Nancy'ye bayılırdım ama kadın bana bir Seinfeld karakterini hatırlatıyordu.

Olivia'nın yanındaki kanepenin koluna oturdum ve bilgisayar ekranına baktım. "*108. Cadde ve Q* Sokağı mı? Şehir merkezinde yaşamayı sevdiğini sanıyordum."

Taşındığından beri, başka bir şey yapmaktansa şehri izleyerek zaman geçirdiğinden oldukça emindim. O da benim gibiydi, şehir hayatına hayrandı.

"Bunu göze alamam, Para Çuvalı. Buradaki her şey çılgınca pahalı, bu yüzden korkarım bu kız için banliyö yolları gözüktü."

"Bu apartmanın çatı katı stüdyo daireleri var, onlara baktın mı?"

"Sanırım?"

"Bak şimdi." Onu itip yanına oturdum ve bilgisayarını kaptım.

"Hey!"

Birkaç tıklamayla, oturduğum apartmanı açtım. Stüdyo dairelerin üzerinde gezindim. "Gördün mü? Stüdyo daire, ancak çatı katı yatak odası gibi. Yani daha çok, tek yatak odalı gibi hissettiriyor."

"Şu yüksek tavanlara bak." Şampuanının -benim şampuanımdı- kokusunu aldığım sırada, Olivia gözlerini kısıp ekrana daha da yaklaştı, vücudu benimkine yaslandı. "Vay canına, bunlar cillop gibi."

Sadece başımı salladım, böyle şeyler Yanlış Arama'yı özlememe neden oluyordu. Onun Olivia olmasına ve onu her gün görmeme rağmen, aklımdaki kişiyi özlüyordum. *Bizi* özlüyordum.

"Ve çok pahalı değil. Yine de çılgın bir depozito istediklerine eminim."

"Sadece bir başvur. Asla bilemezsin."

Bana yan gözle baktı ve dirseğiyle beni dürttü. "Apartmanda yaşamamı bu kadar çok istediğine inanamıyorum."

Elimi uzattım ve onu ittim. Düşüp kanepeye oturdu. "Kibarlık ediyordum ama şimdi bunu dediğine göre, belki de "Liv şansı'nı" daire bulman için kullanmak pek iyi bir fikir değildi."

"Hayır, şansını kaybettin. Şimdi başvuruyorum."

"Lütfen, Tanrım, hayır."

"Ah, artık buradayım." Sırıttı ve uzanırken ayağıyla bacağımı itti. "Beni kabul ederlerse ve bunu karşılayabilirsem her zaman burada olacağım. Aslında, biraz da başına bela olmak için üst katını talep etmeyi düşünüyorum."

"Tipik."

Oturup gözlüklerini burnunun üzerine itti. "Güvercinleri bile senin süslü veranda mobilyalarına sıçmaları için eğitebilirim."

"Sanki bunu yapabilirmişsin gibi."

"Bilemezsin." Bilgisayarını geri aldı ve "Şimdi Başvur" bağlantısına tıkladı. "Saçmalıyordum ama bana yardım etmeye çalıştığına seni pişman etmek için bunu yapıyorum."

Beni güldürmüştü. "Neden, tam olarak...?"

"Hiçbir fikrim yok." Bunu söyledikten sonra sırıttı ve bu samimi gülümsemesiyle dolgun alt dudağını fark etmemi sağladı. "Seninle kurduğumuz ilişkide gelişen bir refleks hareketi bu."

"Anladım." Ayağa kalktım, aramıza mesafe koydum çünkü ihtiyacım olan son şey, onun sıcaklığının büyüsüne kapılıp gerçekte kim olduğunu unutmaktı. *Jack'in kız kardeşi, Jack'in kız kardeşi, Jack Marshall'ın küçük kız kardeşi, seni ahmak.* "Sabah ofisi ara ve Jordyn ile konuş. O harika biridir, sana daireyi gösterebilir."

"Jordyn, ha?" Kaşlarını gülünç derecede sevimsiz bir şekilde hareket ettirdi. "Kulağa seksi geliyor."

"Ve kesinlikle hamile." Uzaktan kumandayla televizyonu kapattım ve kumandayı sehpanın üzerine bıraktım. "İyi geceler, Liv," dedim.

"Tatlı rüyalar, Colin," dediğini duyduğum sırada, yatak odamın kapısını neredeyse kapatmıştım.

Ve bir gecede şarj olması için telefonumu prize takmadan önce, kiralama ofisinden Jordyn'e bir e-posta gönderdim. Bu işe burnumu sokmuyordum çünkü Olivia kesinlikle benim sorunum değildi ama hoşuna giden bir daireyi almak için bir tavsiyeye ihtiyacı olursa, bunu yapmakta iyiydim.

Ayrıca, hazırladığı o harika metin için ona hâlâ borçluydum.

Lanet olsun, ne kadar çabuk bir yer bulursa, o kadar çabuk dibimden ayrılırdı.

OLIVIA

Ertesi günün tamamını dairelere bakarak geçirdim ama sorun şu ki önce Colin'in apartmanındaki stüdyo daireye bakmıştım. Daire küçücük ama gülünç derecede mükemmeldi; yeni elektrikli aletler, yeni döşemeler, havalı tavanlar... Çatı katı değişik bir alana sahipti ve yarım, ufak bir banyo vardı. Bu yüzden gerçekte olduğundan çok daha fazla alan kaplıyor gibiydi. Ve tabii ki ruhumu canlı tutan bir şehir manzarası vardı. Kira da uygundu ancak depozito için tam bir aylık kira istediler, bu yüzden olmadı.

Şehir merkezinde kontrol ettiğim birkaç yer daha vardı ama onlar tam bir çöplüktü ve onların kirasını karşılayamazdım. Bu yüzden banliyölere gittim, süper basit eski evlere baktım, farkına varmadan ailemin evinden iki blok öteye gitmiştim.

Bana uğursuzluklarınızdan bahsetmeyin.

Ama hazır oradayken onlara uğramaya karar verdim.

"Anne?" Ön kapıyı açıp içeri girdim. Bizimkiler yatma saatine kadar evi asla kilitlemezdi, bu yüzden anahtarın yanımda olması konusunda endişelenmeme hiç gerek olmazdı.

"Neredesin?"

"Bodrumda."

Annemin tek başına televizyon izlediğini umarak merdivenlerden aşağı koştum ama etrafı, kiliseden dört kadınla çevriliydi. Ellie, Beth, Tiff ve bağış kutularından para çalacakmışım gibi hep beni izleyen, sürekli kısık gözlü olan huysuz kadın.

"Ah, selam, millet." Hepsine gülümsedim, dar kot pantolon ve üzerinde "Summer Girl" yazan bir kolsuz bluz giymemiş olmayı diledim. Artık ücretli bir işim olduğu için kıyafet almaya gitmem gerekiyordu fakat uzaktan çalışmak beni tembelleştirmişti ve gardırobumla tamamen ilgilenmez olmuştum. "Nasılsınız?"

"Burada ne yapıyorsun, tatlım?" Annem bana şüpheyle baktı. "İşini hemen kaybetmedin, değil mi?"

"Neden?" Arkadaşlarının önünde küstahlık yapmamak için yumruklarımı sıktım. "Neden böyle düşündün?"

"Çünkü gün ortasındayız, tatlım," dedi, gözleri, tepeden tırnağa her kusurumu listeliyormuş gibi benim üzerimde gezinirken. "Ve sen de bir paçoz gibi giyinmişsin. Giysiler için biraz paraya ihtiyacın var mı?"

Yumruklarımı daha da sıktım. "Hayır, anne, param var. Ama teşekkür ederim. Çok çalıştığım için alışveriş yapacak zamanım olmadı."

İşte bu. Bam!

"Ah, bu doğru. Baban makalelerini saklıyordu. Her yemeği içkiyle karıştıran lokanta hakkındaki hikâyeyi gerçekten çok sevdi."

Annemin arkadaşları, bir hayal kırıklığıymışım gibi bana bakarken, burnumda boncuk boncuk ter hissettim.

"Bak, sana ne diyeceğim," dedi Tiff'e acıyarak yaklaşarak. "Yazıda şu 402 Anne olayıyla ilgili ne düşündüğünü bilmiyorum. Bunu okudunuz mu?"

Artık alnım da terlemişti.

"Bütün reklamlardan sonra, burada iyi bir şeyler yazılacağını düşünmüştüm fakat yararlı olmak yerine komik olmayı seven, genç ve akıllı bir denyo getirmişler," dedi annem.

Dudaklarımı aralayıp burnumdan nefes aldım.

"Ah, şimdiki sosyetik kız. Onun çok komik olduğunu düşünmüştüm," dedi Tiff.

"Ben de," dedi Beth.

"Kesinlikle farklıydı." Ellie, başını biraz eğdi ve konuşmaya devam etti. "Ama hoşuma gitti."

Huysuz kadın bana baktı, hâlâ cani bir baş belası olup olmadığıma karar vermeye çalışıyordu fakat umurumda değildi. Kıçımı yiyebilirdi çünkü diğerleri yazımı beğenmişti.

"Neyse, gitmeliyim. Bugün daire avına çıkmıştım ama buraya yakın olduğum için bir uğrayıp merhaba demek istedim." Anahtarlarımı cebimden çıkardım. "Babama da selam söyle, tamam mı?"

Annem dudaklarını büzdü. "Bizi telefonla arasaydın, ona kendin söylerdin."

"Ben kimseyi aramıyorum." Dudağımı ısırdım. "Telefonla konuşmaktan nefret ediyorum."

"Kim telefonda konuşmaktan nefret eder ki?" Annem, deli bir insandan bahsediyormuş gibi arkadaşlarına baktı. "Muhtemelen, sosyopatlar."

Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. "Eh, bu sosyopat gitmeli. Seninle sonra konuşuruz, anne."

"Pazar günü spagetti yemeye gelmelisin."

"Tamam." Sosyopatik bir spagettili pazar, kulağa harika geliyordu. "Görüşürüz."

Daha sonra beş daireye baktım, sonra yiyecek ve ergen işi olmayan bir kıyafet almak için *Target*'a uğradım. Eve geldiğimde hava neredeyse kararmıştı ve çok yorgundum. Yiyeceklerimi bir kenara koydum, sonra hemen pijamalarımı giydim ve kendimi koltuğa bıraktım. Jack, yeni "arkadaşı" Vanessa'nın evindeydi ve Colin'in -odasından ses gelmediği için- çoktan uykuya daldığını düşündüm, bu sayede tüm gece oturma odası bana ait olacaktı.

Ki bu iyi bir şeydi çünkü yavaş yavaş *Marriage in a Month*'a takılmama rağmen güncel bölümlere geçmeden önce arka arkaya üç bölüm daha izlemem gerekiyordu. Koltuğa yatıp televizyonu

açtım fakat telefonum ve sosyal medya dikkatimi dağıttı. The Times, makalelerimden birini yayımladığında, yorumları psikopatça kontrol ettim. "Psikopatça kontrol edildi" derken, 3-4 dakikada bir kontrol etmeyi kastediyordum.

Sesli mesajım olduğunu fark ettiğimde tam olarak bunu yapıyordum. Genelde mesajları dinlemezdim çünkü anneme de söylediğim gibi telefonla konuşmaktan nefret ederdim fakat bilmediğim bir numaraydı bu. O yüzden açtım.

"Merhaba, Olivia. Ben Jordyn, ofisten. Başvurunun onaylandığını sana bildirmek istedim ve mal sahibi-kiracıdan bir referans mektubu aldığın için güvenlik depozitosundan feragat edeceğiz. Yarın beni ara, kira kontratını imzalamak ve taşınma tarihini ayarlamak için konuşabiliriz. Teşekkürler."

Ne? Buna inanamıyordum. Mesajı tekrar dinledim. Vay be! Cidden bu binada, o süper havalı çatı katı dairesinde, o öğleden sonra baktığım tüm banliyö çöplük evlerin aynı kirasıyla mı yaşayacaktım?

Colin'in odasına koştum ve sessizce kapısını çaldım. "Colin?"

Onu uyandırmak istemiyordum ama bir yandan da uyanmasını istiyordum. Fazlasıyla heyecanlıydım fakat bir arkadaşım olmadığı için ondan başka çılgınca kutlayacak kimsem yoktu.

"Ne?" Üzerinde düğmeleri açık bir gömlek, güzel bir pantolonla kapıyı açtı. Boynunda, çözülmemiş bir kravat vardı.

"Bil bakalım, ne oldu?" Daireyi gözümün önünde canlandırdım. "Daireyi aldım!" diye yüksek sesle ciyakladım.

"Hadi canım, gerçekten mi?" Bana kocaman gülümsedi. "Tebrikler!"

Tekrar ciyakladım ve sonra sarıldık. Tam bir arkadaş kucaklamasıydı, destekleyici bir tebrik kucaklamasıydı ama sarılır sarılmaz, belime temas eden ellerini hissetmekten beynim akıp gitmişti.

Boynunun kokusu.

Omuzlarındaki kaslar.

Geri çekildim fakat o an -lanet olsun- mavi gözleri alev alevdi. Elleri yüzüme değdiğinde. Ağzı benimkine yaklaştığında, alt dudağımı yaladım ve saçma sapan konuşmak üzereydim.

Kaymak yok, eğilmek yok, öpüşmenin var olduğunu anlamlı bir şekilde hatırlatmak istercesine birbirinin ağızlarına bakan bilinçaltı yok. Hayır, bu iyi niyet patlaması gibiydi.

Parmaklarım, omuzlarını kaplayan beyaz gömleğin içine kıvrıldı ve ağzı, olgun bir meyveymiş gibi benimkileri tattı; buna aç gibiydi. Bir asırdır açlıktan ölüyordu sanki. Dudakları vahşi ve saldırgandı, kemiriyor, ısırıyor ve ağzına doğru mırıldanmama neden oluyordu ama yanaklarımı tutuş şekli, tüm seçimlerin bana ait olduğu konusunda hiçbir şüphe bırakmıyordu.

Tüm vücudunu benimkine yaslayabilmesi için sırtımı kapı pervazına dayayarak döndüm.

Ve yaslandı.

Ateş, tutku ve açlıktı bu. Bacaklarımı beline dolamak ve verebileceğim en aptalca kararı vermek istedim.

Ancak.

"Colin." Isırdığım öpücüklerle adını soludum. "Biz ne yapıyoruz burada?"

"Kahretsin, Liv." Tenime, jilet keskinliğindeki lezzetli öpücükler kondururken, gözleri koyu ve yoğundu. "Hiçbir fikrim yok."

Ellerimi pazılarına koydum -aman Tanrım- ve sıktım. "Sanırım biz..." Ah, o dil. "Durmalıyız."

"Biliyorum." Dişleri kulak mememe kenetlendi ve bunu tüm vücudumda hissettim. "Neden tanıdığım en büyük baş belasını öpüyorum ki?"

Ağzı kötü şeyler yaparken, tırnaklarımı derisine geçirdim. "Çünkü ben karşı konulmaz biriyim, seni ukala pislik."

"Sen öyle diyorsan."

O sırada, dudakları, dudaklarımın üzerindeydi ve bedenlerimiz birbirine sımsıkı bastırılırken, kapı çerçevesi sırtıma batıyordu, her şeyi hissedebiliyordum. ONUN. HER. BİR. KIVRIMINI.

Ah, kahretsin.

"Colin. Gerçekten," diyebilecek kadar ağzımı geri çektim. "Biz ne yapıyoruz?"

O an, Jack'in anahtarlarını kilide soktuğunu duyduğumuz andı, hemen birbirimizden ayrıldık. Ben de onun gibi hızlıca gözlerimi kırpıştırdım. "Bunu tuhaflaştırmayalım, tamam mı? Hem heyecanlıydık hem de kendimizden geçtik. Önemli değil, tamam mı?" dedi.

Başımı salladım, az önce vücuduma yaslanan çıplak göğsüne bakmamaya çalışarak dudaklarıma dokundum. "Tamam."

Jack, *Taco Bell*'den aldığı bir poşeti masaya taşırken kapıyı arkasından çarparak içeri girdi. Otururken bize zar zor bir bakış attı. "İyi geceler, çocuklar," diye mırıldanıp odama kaçtım.

COLIN

Lanet olsun. Bu gerçekten az önce mi olmuştu?

Üzerimi değiştirip, kıyafetleri pencerenin yanındaki koltuğa fırlattım, onları kaldırma zahmetine giremeyecek kadar gergindim. Odamda kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atıyordum, aptal serseri beni korkutmuştu...

Olivia'yı öpmüştüm.

En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşini tam bir pislik gibi öpmüştüm. Neden? Ah, evet çünkü bana sarılmıştı. O kadar aptaldım ki boynundaki parfüm kokusu ve ellerinin omuzlarımdaki hissi kendimi kaybetmeme neden olmuştu.

Bu kadar mı zayıftım?

Orospu çocuğu.

Jack öğrenirse beni öldürürdü ve bu tamamen doğru bir hamle olurdu. Olivia orta okuldayken, onun etrafındaki zararsız küçük piçler yüzünden Jack'in deliye döndüğünü görmüştüm. Ya ben de öyleysem? Şimdi mesela? Kesinlikle kan dökülürdü, gerçek anlamda.

İşin en kötü yanı, aptallığım yüzünden kendime lanet ederken bile, beni nasıl öptüğünü düşünmeden edemiyordum. Çünkü Bay Yanlış Numara'ya mesajda söylediği gibi olmuştu. Ateşli, yoğun sevişmeyi ve duvara yaslanmayı seviyordu, değil mi?

Evet, öpücüğü, kesinlikle o kutsal olmayan ateşin bir ön izlemesiydi.

Bir saat daha zihinsel olarak kendi kıçımı tekmeledikten sonra ayakkabılarımı giydim ve koşuya çıktım. Beynim yorulmuyordu belli ki. Belki vücudum yorgun düşerse, önünde sonunda uykum gelirdi ve düşüncelerimden kurtulurdum.

OLIVIA

Bir hafta sonra, taşınma günü gelmişti. Ya da daha açık olmak gerekirse, taşınma akşamıydı çünkü süslü ahşap zemindeki cilaların kuruması için tüm gün beklemek zorunda kalmıştım. Ayın ortası olduğu için kiramın yarısını almışlardı. Bu yüzden, taşınmak için beklememe gerek yoktu, özellikle de depozito talep etmedikler için.

Bana referans olduğu için Colin'e teşekkür etme şansım olmamıştı çünkü öpüşme olayından sonra onunla bire bir konuşmaktan kaçınıyordum. O, olaydan sonra tamamen normal görünüyordu, taşınırken de öyleydi.

Hiç etkilenmemiş gibi.

Ben de normal davranmak için elimden geleni yaptım. Ama onu görmek, anıları geri getiriyordu. Beni hararetlendirip rahatsız ediyordu ve inanılmaz yetenekli ağzına bakmamak için müdacedele ediyordum.

Kıyafetlerle doldurduğum büyük koliyi alıp oturma odasına götürdüm. Jack televizyon izliyordu, Colin ise ortalarda görünmüyordu.

"Kelimenin tam anlamıyla sadece bir koliyi ve bir şişme yatağı taşımak zorunda olduğuna inanamıyorum." Jack, yanıma geldi ve sandığı kapıya taşıdı. "EN İYİ TAŞINMA."

"Evet, herkes yangın çıkaracak kadar şanslı olmalı." Muhtemelen acınacak hâlimin bir kanıtıydı, hâlâ taşıyacak gerçek bir şeyim yoktu.

"Colin bir şeyi ölçmek istediği için yukarı çıktı."

"Neyi ölçmek istiyormuş?"

"Bilmiyorum, sanırım döşeme tahtalarını falan beğendi."

"Çok tuhaf biri."

"Evet." Jack gülümsedi. "Şişme yatağını alıyorsan ben de koliyi alayım."

"Olur." İkimiz de hantal, garip eşyalarımızı kucaklayıp, daireme gitmeden önce asansöre yükledik. *Benim dairem...* Heyecanlanmanın da ötesindeydim. Asansörden çıktığımızda, koridorda neredeyse koşuyordum, şişme yatağımla oradan oraya zıplıyordum. O güzel daireye geldiğim için çok heyecanlıydım.

"Çok salaksın," diye güldü Jack, kocaman koliyi taşırken koridorda benimle yarışmaya çalışmadan önce.

Kapı yarı açıktı, ben de şişme yatakla itip kapıyı tamamen açtım. "Ne ölçüyorsun..."

"Livvie!" Dana, bana doğru koştu ve şişme yatağı tuttu. "Burası muhteşem!"

"Dana, burada ne yapıyorsun?" Yatağı benden aldıktan sonra, Will ve çocukların Colin'in yanında durduklarını gördüm. Ayrıca tezgâhta bir yığın pizza kutusu ve 12'li bira kutusu vardı. "Aman Tanrım, parti mi veriyoruz?"

Colin'le abim gülünce, yanaklarım ısındı.

Dana sırıtarak beni mutfağa çekti. "Eve taşınma hediyesi olarak mutfak tezgâhı ve iki tabure aldık sana," dedi. "Ama onları beğenmezsen değiştirebilirsin."

"Mükemmeller." Uzundular ve dolaplarımla aynı ahşap rengindeydiler. Her birinin arkasında büyük bir kırmızı fiyonk vardı. "Hepsini beğendim."

Brady koşarak yanıma geldi ve onu kucağıma almam için kollarını havaya kaldırdı, tabii ki onu kucağıma aldım, Kyle ise surat asıp bana *bok* dedi çünkü söylemesinin yasak olduğunu biliyordu ama aynı zamanda beni güldürmek için bu kelimeyi kullanabileceğini de biliyordu.

"Çocuklar, bana pizza getirdiğinize inanamıyorum." Taşındığım gün geldikleri için çok etkilenmiştim. Üstteki pizza kutusunu açtım ve peyniri erimiş bir dilimi aldım. "Koliyi açmama yardım etmek ister misiniz?"

Will'in kaşları çatıldı. "Koli mi?"

Colin hafifçe güldü. "Yangın yüzünden, taşınması gereken şeyler tek bir koliye sığdı," diye açıkladı.

"Tam ahmak kraliçelik bir şey," diye mırıldandı Jack.

Colin'le aramızda gizlice gülümsedik fakat sersemleyemeden önce Kyle merdivenlerden yukarı, çatı katıma doğru koştu. Diğerleri de biraları açmaya başladılar.

Taşınma işi, rahat bir arkadaş ortamına döndü bir anda.

Yerde oturup bira içtik, pizza yedik, bir şeyler anlattık ve güzel yeni evimi güzel anılarla doldurduk. O boktan olaya rağmen, yeni dairemdeki ilk gece mükemmel geçti.

Kyle'a ışıkları göstermek için balkona çıktığımda, Colin de arkamızdan geldi.

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Sen de mi ışıkları görmek istiyorsun?"

Ellerini korkuluğa yasladı ve şehre baktı. "Aslında sana ikinci kez teşekkür etmek istedim."

Kyle bir trenle ilgili bir şeyler bağırıp çağırdı ve içeri koştu, arkasından veranda kapısını kapattı ve Colin'le beni ay ışığı altında yalnız bıraktı. Şehrin sesleri etrafımızı sarsa da bir şekilde sessizlik hissettim. Parmaklarımı demir korkuluğa geçirdim. "Taşındığım için mi?"

Gözlerinin kenarları kırıştı. "Düzelttiğin e-posta için."

Gözlerimi devirdim. "Bana zaten teşekkür ettin, Einstein."

"Biliyorum." Bana doğru yaklaştı ve alaycı bir şekilde omzuma çarptı. "Ama bugün müşteri, sözleşmeyi imzaladı."

Nefes nefese kaldım. "Aman Tanrım, anlaşmayı sağladın mı?"

"Evet." Gülümsedi ve başını salladı. "Anlaşmayı sağladım."

"Bu inanılmaz bir haber!" İçim adrenalinle doldu. Kendi işim dışında, Colin'e yardım etmek için yaptığım bir şeyin gerçekten başarılı olmasından dolayı heyecan doluydum. "Tebrikler!"

"Abartılacak bir şey değil," dedi, omuzumun hemen ötesindeki bir şeye bakarak fakat önemli değilmiş gibi davranmaya çalıştığını yüz ifadesinden anlayabiliyordum.

Kesinlikle abartılacak bir şey olduğunu söyleyebilirim.

"Büyük ya da küçük," dedim omzuna çarparak. "Tebrikler."

Kyle dışarı çıktı ve abim de onu takip etti. Brady yorulduğu için gidiyorlardı. Herkes eşyalarını toplayıp kapıya doğru ilerlerken ben de üzülüyormuşum gibi davrandım. Ama herkes gittiği için heyecanlıydım aslında.

Daha önce hiç yalnız yaşamamıştım ve bunun için sabırsızlanıyordum.

Herkese sarılıp teşekkür ettim. Colin'e gözlerimi devirdim. O da bana kaşlarını oynattı. Hepsini, çok sevimli olan ön kapımdan uğurladım.

Gittikleri an, dairenin içinde koştum. Telefonumdan açtığım *Prince* şarkısıyla dans ettim. Şehri kendi balkonumdan izledim. Birkaç maaş aldıktan sonra satın alacağım mobilyaları hayal ettim ve hatta Target'ın online ödemesiyle ucuz bir masa bile aldım.

Saatler sonra, çatı katımdaki şişme yatağımda nihayet uzanırken sakinleşmeye başladım. Mutlulukla dolu bir sisin içindeydim sanki ve bu da uyumama engel oluyordu. Bir saat boyunca çaresizce dönüp durduktan sonra Yanlış Numara'ya mesaj attım.

COLIN

Bayan Yanlış Arama: Benim için bir ölü olduğunu biliyorum ama uyuyamıyorum ve rahatsız etmem gereken tek kişi sensin.

İç çektim, telefona baktım. Liv mesaj atmayı ne zaman bırakacaktı?

Bayan Yanlış Arama: Yeni bir daireye taşındım bugün ve sanırım uyumak için çok heyecanlıyım. İlk defa yalnız yaşıyorum.

Bunu tahmin edemezdim. O kadar bağımsız biriydi ki liseli olmakla yetişkinlik arasında bir yerde olduğunu varsayardım ama şimdi kendi evi vardı.

Bayan Yanlış Arama: Keşke komada olmasaydın çünkü aptal şakalarımızın beni uyku moduna sokmasına ihtiyacım var, kahretsin. Küçük bir parçam, sana şöyle bir şey söylemek istiyor: "Ben bir şey yapmadım, değil mi?" Ama ben bir tür zavallı, sızlanan kız arkadaş değilim, yani hassas biriysen canın cehenneme.

Onu görmezden geldiğim için kendimi bok gibi hissettim. Bunu yapmam gerekiyordu ama bu konuda güvensiz olduğunu duymaktan nefret ediyordum.

Telefonum tekrar çaldı. Yüce Tanrım... Liv, asla vazgeçmeyecekti.

Bayan Yanlış Arama: Uyuyamamamın temel nedeni, dürüst olmak gerekirse, bir şişme yatağının üzerinde yatıyor olmam. Kamp yaparken bir iki gece idare ediliyor ama bir aydır bununla uyuyorum. Sırtım çok ağrıdığı için sabah kalkmam cidden birkaç dakika sürüyor.

Kahretsin. Yatağımda şekerleme yapmasına şaşırmamalıydım.

Bayan Yanlış Arama: Yatağı balkonumdan aşağı atmayı ve yerde uyumayı düşünüyorum.

Bunu gözümün önünde canlandırabiliyorum.

Bayan Yanlış Arama: Ama evimde geçirdiğim ilk akşamın en garip yanı ne, biliyor musun? Sorduğun için teşekkürler, komadaki. Garip olan şu ki henüz televizyonum olmadığı için ev çok sessiz. Sanki etrafta koşturup duran bir hamamböceğini bile duyabiliyormuşum gibi. Ki bunun sebebi dairemin mükemmel olması değil ama mükemmel olsaydı da bu tarz sesleri duyabilirdim.

Kahretsin. Nedenini bilmiyorum ama o boktan şişme yatağında yatması, bok gibi hissetmeme neden oldu. Öyle ki aklımı kaçırdım ve komodinimdeki çekmeceyi açıp eski iPhone'umu

çıkardım, yıllar önce tüm aramalarımı iş telefonuma aktardıktan sonra kullanmayı bıraktığım iPhone'umu.

OLIVIA

Telefonum çalıyordu, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

Sonra, arayanın Yanlış Numara olmadığını gördüm. Hiç bilmediğim bir numaraydı ve bu denli hayal kırıklığına uğradığım için kendimden nefret ettim. Mesajı açtım.

Bilinmeyen numara: Yeni dairen nasıl, ezik?

Bu beni gülümsetti.

Ben: Kimsin?

Yataktan kalktım ve merdivenlerden aşağı indim. Susamıştım, bir *Bud Light* içesim yoktu ama en azından soğuk bir şeydi. Telefonum tekrar çaldığında buzdolabını açıyordum.

Bilinmeyen numara: Ben Colin. Hah.

Bir bira alıp dolabın kapağını kapattığımda, boş dairede kıkırdama sesim yankılanıyordu. Ne oluyor be? Colin'in mesajına nasıl yanıt vereceğimi tam olarak bilmiyordum, bu yüzden şöyle yazdım: *Bunu nereden bilebilirdim? Daha önce hiç mesajlaştık mı?*

Colin: Rehberimdesin, ben de senin rehberinde yer aldığımı sandım. Belki Jack telefonumu bir ara kullanmıştır.

Ben: Tabii. Beni şimdiden özlediğini kabul et.

Colin: Neyi özleyeceğim? Gürültünü mü? Dağınıklığını mı? Banyodaki her havluyu kirletip hepsini yerde bırakmanı mı?

Ben: Her neyse, sabah saç kremini ödünç alabilir miyim?

Colin: Şimdi soruyor musun?

Ben: Artık ev arkadaşın değilim.

Colin: Hiç olmadın ki.

Ben: Ah, bu doğru. İstenmeyen misafirdim.

Colin: Bunun için beni affettiğini sanıyordum.

Ben: Evet ama kremini kullanmak istiyorum, o yüzden...

Colin: Artık yalnız yaşadığına göre alışverişe gitmek zorunda kalacağını biliyorsun, değil mi?

Ben: Aaah ah. Evet.

Colin: O kadar da kötü bir şey değil.

Ben: Sen öyle diyorsan.

Colin: Soruma hiç cevap vermedin. Yeni evin nasıl?

Birayı alıp balkona çıktım. Yaz gibi kokuyordu ve hâlâ sıcaktı, eğer doğru açıdan bakarsam *Pazza Notte*'nin parlayan neon ışıklarını görebiliyor olmak beni benden aldı. Benim en sevdiğim restorandı.

Ben: Gülünç derecede mükemmel. Bu arada, bana referans olduğun için sana hiç teşekkür ettim mi?

Colin: Öpücüğün amacının bu olduğunu sanmıştım.

Telefonu neredeyse balkondan düşürüyordum. Ne söyleyeceğimi ya da ne demek istediğini bilmiyordum, kalbim çarpmaya başladı...

Colin: Gülmekten yarılıyorum. Sadece dalga geçiyordum ama sen çabucak sessizleştin.

Gözlerimi devirdim ama gülüyordum.

Ben: Canın cehenneme, Beck.

Colin: Bence sen de öpmek istedin.

Ben: Sen kışkırttın.

Colin: Haklı olabilirsin ama ikimiz de işin içindeyiz, Livvie. Kabul et.

Ben: Tiksinmedim desem?

Colin: Peki ya abin eve gelmeseydi, sanırım kendimizi...

Ben: Sakın söyleme.

Colin: Yatağımda bulacaktık.

"Aman tanrım." Kapıyı açtım ve karanlık evin içine geri döndüm, çıldırmıştım, neredeyse çatı katına kadar basamaklardan koştum.

Dudağımı ısırdım ve mesaj attım: *Haklı olabilirsin.*

Colin: AMAN TANRIM LIV. BUNU BANA SÖYLEYEMEZSİN.

Bu beni güldürdü. Colin'le flört etmek eğlenceliydi. Bunu kim bilebilirdi ki?

Ben: Seninle aynı fikirdeyim, hepsi bu.

Colin: Kes şunu artık.

Ben: Yarın 30 dakika şekerleme yapmama izin verirsen susarım.

Colin: Bu da ne şimdi hanımefendi? Yatağımın artık benim olduğunu sanıyordum.

Ben: Şişme yatağım yüzünden hâlâ uyuyamıyorum, ahmak. Sen evde yokken sadece 30 dakika uzanmak istiyorum. Sorunsuz iskeletinle cimri olma.

Colin: Tamam. 30 dakikan olacak ama bana borçlusun.

Şişme yatağıma attım kendimi, karnımda tam bir flört kelebekleri uçuşurken kıkırdadım. Yana yuvarlandım, çarşafı omuzlarımın üzerinden çektim ve gözlerimi kapadım.

Ben: Yemin ederim o yatakla biraz başbaşa kalmak için her şeyi yapardım. Anlaştık o zaman.

Colin: Bu arada, yaşadığımız olayı abinin asla öğrenmeyeceğini biliyorsun, değil mi?

Jack'in ortaokuldaki erkek arkadaşım Milo'ya bağırdığı an gözümün önüne geldi. Arka bahçede öpüştüğüm sırada yanımıza gelmişti.

Ben: Hah. İkimizi de öldürür.

Colin: İyi geceler, Olivia.

Ben: İyi geceler, Colin.

OLIVIA

"Bu çok komikti, Olivia."

Ben de gülümsedim ve bir yıldırım tarafından çarpılmak istedim. Glenda, beni arayıp, köşe yazısı hakkında konuşmak için öğle yemeğine davet etti ve bir süre gerçekten iyi gitti. *Zio*'da lezzetli pizza yedik. Glenda gerçekten çok komikti ama bir süre sonra çocukları hakkında konuşmaya başladı. Benimkileri soruyordu. Her bir sorusuna belirsiz yanıtlar verdim ve ardından, sohbeti çocuklarımızdan uzaklaştırmak için bir tür dikkat dağıtma tekniği uyguladım: *Aman Tanrım! Oradaki Tom Brady mi?*

Önünde sonunda her şeyin gerçek bir alev topuna dönüşeceğini haykıran bir hatırlatmaydı bu. Sadece an meselesiydi ama düşüşe odaklanmak yerine ilginin keyfini çıkarmaya odaklanmıştım.

"Biliyorum, bunu yakında tekrar yapmalıyız." Şekersiz Pepsi'mi bitirdim ve bardağı masaya bıraktım. "Davet ettiğin için teşekkür ederim."

"Ah, Tanrım, Glenda! Sen olduğunu tahmin ettim!" Benim yaşlarımda bir kız geldi ve Glenda'ya sarıldı. Bana hoş bir gülümseme sundu. Dostum, kızın mükemmel dişleri vardı. "Nasılsın?" diye sordu Glenda'ya.

İkisi bir anlığına sohbete daldılar. Ben de onları beklerken, tabağımda kalan ufacık hamur parçasını ağzıma attım. Yemin ederim ki kız bana tuhaf tuhaf bakmaya devam etti ama bunun sebebi muhtemelen kendimi tanıtmamamdı. Kaba davranmıştım. Tekrar sarıldılar, kız uzaklaştı ve sonra Glenda, ışıldayan yüzünü bana çevirdi.

"Çok üzgünüm, Liv. Benim stajyerimdi ve onu uzun zamandır görmüyordum."

"Ah, Tanrım. Önemli değil."

"Nerede kalmıştık?" diye sordu Glenda.

Açıkçası hatırlayamadım. "Sanırım beni öğle yemeğine çıkardığın için sana teşekkür ediyordum."

"Pekâlâ," dedi sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Sadece tatlı bir şey yapmak istedim çünkü hepimiz köşe yazısından çok memnunuz. Tam olarak istediğimiz buydu ama daha fazlasını sundun. Bob, yazılarını okuyan çok sayıda 'ebeveyn olmayan' kişi olduğunu düşünüyor."

"Gerçekten mi?" Bob'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama soracak da değildim. "Bob" insanların bundan hoşlandığını söylüyorsa, bu, beni mutlu ederdi. "Bu harika."

Restorandan ayrılırken Glenda bana sarıldı. "Senin hakkında haklı olduğumu biliyordum, Olivia. Başarın için tebrikler," dedi.

İyi talihim karşısında şaşkına dönerek eve yürürken, iki blok boyunca sırıtmadan duramadım. Ama üçüncü blokta endişelenmeye başladım. Gerçek olamayacak kadar iyiydi, işler benim için böyle yürümezdi. Biri, gerçek kimliğimi ya da çocuğum olmadığını öğrenecekti. Bunu biliyordum. Ve Glenda'ya söyleyecekler, her şey mahvolacaktı.

Bu sadece an meselesiydi.

Telefonum titredi.

Colin: Yatağımda kestirdin mi?

Gülümsedim.

Ben: Saat henüz 2.

Colin: Yani?

Ben: Yani sadece sarhoşlar ve cemiyetteki erkekler bu saatte kestirir. Şu an eve gidiyorum ve muhtemelen geldikten kısa bir süre sonra yatağına gireceğim.

Colin: Şimdi neredesin?

Ben: Editörümle öğle yemeği yedim.

Colin: Restoranın adı?

Ben: Zio

Colin: Muhteşem sosislisinden yedin mi?

Ben: Neden bana kusmuk kaka pizzasını alıp almadığımı sormuyorsun? İğrenç.

Colin: Sosis sevmiyor musun?

Ben: Sevmem.

Colin: Seni bir et aşığı sanıyordum.

Ben: Bu, penislerle ilgili bir tür müstehcen öneri mi?

Colin: Şimdi kim iğrenç acaba, sapık? Kelimenin tam anlamıyla, bir zamanlar hayvan etinden hoşlanan biri gibi göründüğünü kastetmiştim.

Ben: Karıştırılmış etleri sevmiyorum.

Colin: Kelimelerle aran çok iyi, Marshall.

Ben: Bilmez miyim?

Colin'le mesajlaşmanın bu kadar rahat olması tuhaftı. Belki Yanlış Numara beni çılgın bir yetenekli mesajcıya dönüştürmüştü belki de genel olarak erkeklerle mesajlaşmayı seviyordum. Gerçekten bilmiyorum ama yazışmalar o kadar iyiydi ki Yanlış Numara'yı bir kez olsun özlememiştim.

Colin kolayca pes etti.

Colin: Yatağımı mahvetme, seni zavallı.

Ben: Ah, üstünde spagetti ve köfte yiyeceğim, merak etme.

Colin: A. Bu beni şaşırtmazdı. B. Görüşürüz.

Doğruca onun evine gitmeye karar verdim. Güzel evim beni bekleyecekti çünkü Colin eve dönmeden ve bu fırsat kaçmadan önce biraz kestirmem gerekiyordu. Evin anahtarı hâlâ bendeydi. Bu yüzden, sıradan bir günmüş gibi içeri girdim.

Ev tamamen aynı görünüyordu, sadece biraz daha düzenliydi. Henüz bir gün olmuştu ama şimdiden farklı hissettirmesini bekliyordum. Buzdolabından bir Dr. Pepper çalıp Colin'in yatağına gittim ama çalışma odasının görüntüsü dikkatimi dağıttı.

Muhteşemdi.

Etrafta kıyafet ve çirkin bir yatak yoktu, masa süper düzenliydi. Colin, çalışma eşyalarını odaya tekrar getirmişti çünkü odayı işgal etmemden farklı olarak, cam yüzeyin her tarafında dosya klasörleri ve post-it notları yer alıyordu. Ne olduğunu bilmiyordum fakat onun el yazısını görmek beni biraz etkilemişti.

Garip, değil mi?

Colin'in odasına girdim, daha önce şekerleme yapmak için geldiğim zamanki gibi görünüyordu. Yatak toplanmıştı. Kalın yorgan, yastıklarla beraber mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti. Bir yatak reklamı gibi görünüyordu. Komodinin ve şifonyerin koyu renkli ahşapları, sanki tozları alınmış gibi parlıyor ve çam gibi kokuyordu.

Ve Colin.

O devasa, bulutsu yatağın üstüne çıkıp başımı yastığa bıraktığım an uykuya dalmamın yaklaşık otuz saniye süreceğini bilerek ayakkabılarımı çıkardım. Telefonumun alarmını kırk dakika sonrasına ayarlayıp, yorganın kenarını kaldırıp üzerime çektim ama on beş dakika sonra telefonum çalmaya başladı.

"Eeffendimm?" Yatakta doğrulup oturdum. Gözlerimi kırpıştırarak, uyanmış olmanın şokunu atlatmaya çalıştım.

"Hey, Olivia, ben Jordyn, ofisten. Mobilya için gelen adamlar işlerini bitirip, anahtarını geri getirdiler; haber vermek için aradım."

Kafamı kaşıdım. "Ne?" dedim.

"*Nebraska Mobilya* mağazası. Az önce dairene bir şey teslim ettiler."

Colin'in yatağından kalkıp yorganı düzelttim. "Benim dairem mi?"

"Hm, evet. Sorun mu var?"

Yeniden çantamı ve ayakkabılarımı alıp kapıya yöneldim. "Yani, sorun yok ama ben bir şey sipariş etmemiştim. Benim dairem olduğundan emin misin?"

"Dinle, Olivia. Birisi bir daire görmek için geldi, o yüzden gitmen gerekiyor." Jordyn'in sesi şimdi sinirli çıkıyordu. "Senin için yapabileceğim başka bir şey olursa bana haber ver, tamam mı?"

"Ah." Belki de masam erken gönderilmişti ve Jordyn mağaza adını karıştırmıştı. "Tamam."

Asansöre binerken, bu gelen şeyin masa olamayacağını fark ettim; önceki gece sipariş etmiştim ve Minneapolis'teki bir depodan gönderilecekti. Belki Dana, sandalyeleri falan değiştirmişti? Kendi katıma geldim ve benim olmayan mobilyalar için borca girmediğimi umdum.

COLIN

"Bir kereliğine gerçekten başardığına inanamıyorum." Jillian sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Ebeveynlerimiz yemek odasından çıkarken, o sırıtıyordu. "Annem, küçük Colin'in kulüpte öğle yemeği için bize katıldığı zamanı hatırlayarak aylarca çekilmez olacak."

Dürüst olmak gerekirse, ben de kendime inanamıyordum. Genelde ailemle kulüpte *herhangi bir şey* yapmaktan kaçınırdım. Ancak kalp krizi geçiren annem, önceki gece aradığında bu durumdan vazgeçtim ve ailemle bir yemek yemeyi hemen kabul ettim.

"Babam, annemin o güzel anlarında ona katılmayacak, değil mi?" Ailemin burayı neden bu kadar çok sevdiğini merak ederek, fişi imzalayıp garsona verdim. Dekorasyonu koyu renkli ahşap olan bu mekân, resmî ve gösterişliydi ve annemle babam, haftada en az iki kez burada yemek yemeyi alışkanlık hâline getirmişti.

"Çünkü asla susup konuşmasına izin vermiyorsun."

Bu konuda Jill iyiydi. Hiçbir şey söylemeden, babamın konuşmasına izin verirdi çünkü bunun boşuna bir çaba olduğunu bilirdi. Öte yandan, kabul etme konusunda ben pek iyi değildim. "Eh, herkesin bunu yapması beni sinirlendiriyor. O, kahrolası bir kral gibi davranıyor, çok saçma bu. '*Senin yaşında, bir cemiyete mensup olanların ve işsiz aktörlerin ev arkadaşları olur sadece*' deyip, kim bundan paçayı sıyırabilir ki?"

"Ama Colin, sen de anlamalısın." Son şarabını da kafasına dikti ve kristal bardağı masaya bıraktı. "Babam küçük prensini özlediği için böyle saldırıyor."

"Sanırım, aile reisimiz, prens olmadığımı çok açık bir şekilde dile getirmişti."

"Doğru," diye homurdandı Jillian ve güldü. "Ama onunla her konuda tartışıyorsun."

"Onunla sadece benim için önemli olan şeyler hakkında tartışıyorum. Ve bilerek üzerime geldiğinde, orada öylece oturup kabul etmeyi reddediyorum."

Babam düzgün bir adamdı. Her hafta St. Thomas'taki ayine giderdi, çok çalışırdı, eşini güzel tatillere çıkarırdı ve golf sahasında komik fıkralar anlatırdı.

Ama sekizinci sınıftayken, o ve ben sürekli bir soğuk savaş içine girmeye başlamıştık.

Devlet okulu ya da özel okul meselesi... On dört yaşındayken yanlış olanı seçmiştim. Ortaokulu bitirdikten sonra, babam hazırlığa gitmemi istemişti fakat ben annemle olan bağımı kullanarak annemi kendi tarafıma çekmiştim ve ikimiz, devlet okuluna gitmem için ısrar etmiştik. Babam pes etmişti çünkü annemle tartışarak zaman kaybedemeyecek kadar meşguldü. Ama mezun olduğum güne kadar da adam, tuhaf bir soruya anında cevap veremediğimde, aldığım korkunç eğitime dikkat çekmeyi asla ihmal etmemişti.

Devlet üniversitesi ve Notre Dame okulu meselesi... Babam, onun mezun olduğu okula -ve büyükbabamın ve büyükbabamın

babasının mezun olduğu okula gitmeyi reddettiğim için ihanete uğradığını hissetti. Beni elinin altında tutmak için "para kozunu" öne sürmüştü fakat ACT'den mükemmel bir puan aldığınızda burslar önünüze seriliyordu. Ona orta parmağımı gösterip Jack'le birlikte Nebraska Üniversitesine gitmeyi başarmıştım.

Fakat benim son suçum intikam almak değildi. Babam ve babamdan önceki Beckler, tüm hayatları boyunca önemli ve geliştirilebilir bir uygulama oluşturmak için çalışmışlardı. Bense doğru bir kariyer seçmek yerine orta sınıf bir muhasebe memuru gibi rakamlarla "oynamayı" seçerek, babamın hayallerini suya düşürmüştüm.

Ama yapamadım. Babamın, amcalarımın ve büyükbabamın hayatlarının her gününü bir hiç için çalışarak geçirmesini izlemiştim. İşlerini sevmiyorlardı ama işlerinin onlara verdiği şeye tapıyorlardı. Saygınlık, etkileyicilik, zenginlik ve çevre.

Tek istediğim, işini gerçekten seven, sıradan bir adam olmaktı. Sayıların meydan okumasını seviyordum, öyleyse para kazanmak için bu işi yapmalıydım. Bu çılgın düşünce tarzı "yüzünden" matematikte yüksek lisanslı ve ailenin yüz karası oldum.

Aslında, üniversiteden sonra onlardan bir kuruş bile almamamın nedeni buydu. Kendimi geçindirmek, ev ve araba gibi güzel şeyler satın almak için kıçımdan ter akıtarak çalıştım; sırf, babamın, kariyerim hakkındaki görüşünün tamamen yanlış olduğunu çevremize kanıtlamak için.

Adaletli Thomas Beck'in yardımı olmadan kendi başarımı elde etmiştim.

"Eh, bunu izlemek eğlenceli." Jillan yerden çantasını aldı. "Keşke daha sık gelsen," dedi.

O sırada telefonum çaldı, biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Kız kardeşimle vakit geçirmek iyi gelmişti. Sözünün yarım kalmasını istemiyordum. O bir avukattı ve *Beck* gibi yaşamayı seviyordu. Ama bir şekilde, benim ne yapmaya çalıştığımı anlayacak kadar ayaklarını yere sağlam basmayı da başarmıştı.

Telefonu cebimden çıkardım, arayanın Olivia olduğunu görünce keyfim yerine geldi. Telefonu açıp kulağıma götürdüm. "Marshall."

"Beck." Boğazını temizledi. "Ee, şey, burada bir yatak var."

Arkama yaslandım. Yatağı görünce vereceği tepkiyi hayal ettim. Ona bir yatak almak çılgınca bir fikirdi ama buna ihtiyacı vardı ve o e-postadan dolayı ona borçluydum. "Nerede?"

"Nerede olduğunu biliyorsun. Benim evimde."

"Şişme yatağından bahsetmiyorsun, değil mi?"

"Bahsetmediğimi biliyorsun." Telefondayken yürüdüğünü duyabiliyordum. "Aklıma gelmişken, o şeyin nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Odaklan, Liv."

"Neden, şey, neden burada tam olarak seninkine benzer bir yatak var?"

"Eh, *tam olarak* benimki gibi olmadığına eminim. Benimki özel siparişti."

"Odamdaki yatak hakkında bir şey biliyor musun? Odaklan, Beck."

"Tamam." Bunun eğlenceli olması mı gerekiyordu? Çünkü eğlenceliydi. Jill'e baktım, sırıtarak beni izliyordu. "Hm, insanların odamda şekerleme yapmasından nefret ederim, bu yüzden o yatağı aldım. Yatağımı rahat bırak."

"Evinde şekerleme yapmayayım diye mi, seninki gibi bir milyon dolarlık yatak aldın bana?"

"Hiç dinlemiyorsun, Marshall. Benimkinin aynısından değil. Bir yatağa, her an üzerine yanlışlıkla bir kutu nacho peyniri dökebilecek biri için asla böyle bir servet ödemem."

Hafifçe güldüğünü duydum. "Ama, şey, bu ne anlama geliyor? Senin bunda uyumana izin mi vermem gerekiyor?"

"Öyle fakir bir şeyle ilgilenmiyorum."

"O zaman neden bu kadar güzel bir şey aldın?"

"Güzel olduğu için değil, zorunda olmadığın hâlde çok büyük bir müşteri bulmama yardım ettin." Sanki konuştuğum kişi önemli biri değilmiş gibi yapıp, Jill'in yanında gözlerimi devirdim. "Sana borcumu ödemiş oldum."

"Anlıyorum." Sesi mutlu ve şaşırmış geliyordu. "Hm, bu da seks gibi bir şey, değil mi? Bana bir yatak aldığın için şimdi seninle yatmak mı zorundayım?"

Ah, kahretsin. Liv'in yataktaki hâlini gözümün önünde canlandırmaya ihtiyacım varmış gibi. Onu gezegendeki en sinir bozucu kız olarak görürken, ona tuhaf bir şekilde takıntılı olmuştum. Beni hâlâ fena hâlde sinirlendiriyordu ama dizüstü bilgisayarında saatte 100 km hızla yazı yazarken gözlerini nasıl yuvarladığını ve yüzünün nasıl o kadar odaklandığını düşünmeden edemiyordum.

Sesimi alçaltıp masadan uzaklaştım. "Bu bir seks meselesi değil, yine de böyle hissediyorsan minnettarlığın geri çevrilmeyecek."

"Minnettarlık mı?"

"Evet, doğru duydun."

Tekrar güldüğünü duydum. "Eh, inanılmaz derecede minnettarım, Colin. Bu, harika bir sürprizdi ve sanırım telefonu kapattığım an kendi yatağımda ikinci bir şekerleme yapacağım."

"Zaten şekerleme yapmamış mıydın?"

"Ah, evet. Bu arada, yatağın harikaydı."

Gülmeye başladım, elbette uyumuştu. Sonra, "Eve döndükten sonra gelip yatağı görmelisin, yatağım muhteşem," dedi.

Onun yatağını görmeye gitmemin imkânı yoktu. Libidomla Jack'in küçük kız kardeşi arasına çok fazla mesafe koymam gerekiyordu.

Jack'in küçük kız kardeşi, Jack'in küçük kız kardeşi, Jack'in küçük kız kardeşi.

"Benimki daha iyi," dedim.

"Pekâlâ, şekerlemeden sonra balkonda ramen yiyeceğim ve çarşaf, nevresim için alışverişe gideceğim. Yani fikrini değiştirirsen, saat altıda başlayan, bütün gece sürecek bir parti olacak."

"Bunu aklımda tutacağım," dedim, bunu yapmayacağımı bilerek.

"Hoşça kal o zaman, Colin,"

"Hoşça kal, Liv."

Telefonu kapattığım an, Jillian, "Vay canına, Col, kimdi o? Âdeta parlıyorsun," dedi.

Gözlerimi devirip ayağa kalktım. "Sanki sana söylerim. Hazır mısın?"

Jill, ayağa kalktı ve sandalyesini geriye gitti. "Arabalarımıza varana kadar bana anlatmazsan, Audi'ni kilitleyip annemi ararım."

"Tamam." Odadan çıkarken, babamın golf arkadaşlarından birine başımla selam verdim. "Sana özet geçeceğim ama gülmeyeceğine söz vermelisin."

"Korkarım bunun sözünü veremem."

OLIVIA

"DUYDUKLARIMA İNANAMIYORUM."

"Biliyorum," dedim, masaya iki kadeh beyaz şarap taşırken. Sara yemek kutularını açıyordu, Caniglia's'tan sipariş ettiğimiz *focaccia* ve kızarmış mantı.[22] Sanki ikinci bir kafam varmış gibi bana bakıyordu. Ona mahcup bir şekilde sırıttım. "Ben de buna inanamıyorum," diye mırıldandım.

Dün akşamki öpüşme olayından -ve bir miktar şaplaklandıktan- sonra kafayı yemiş bir hâlde olduğum esnada, bir ara yemek yiyip görüşmek isteyip istemediğimi öğrenmek için Sara aramıştı. Ben de "Yarın görüşebilir miyiz, lütfen?" gibi umutsuzca bir şeyler gevelemiştim. Şükürler olsun ki hızlı bir şekilde gelmişti. Ona öpüşme işinden bahsetmeyi planlamamıştım. Ama eve girip nasıl olduğumu sorduktan sonra, ilk şişe şarabımızın ardından ne var ne yoksa anlatmıştım.

"Yani, hımm," dedi, kuryenin az önce getirdiği mantı kutusunu açarken, gülmek istiyormuş gibi görünerek. "Bu, Bay Beck ile aranızda bir şeyler olduğunu mu gösteriyor?"

Oturdum ve bir mantı aldım. "Hayır, hayır, hayır, heyecanlıydım, bu yüzden ona sarıldım..."

[22] Focaccia, pizza gibi süslenerek pişirilen, İtalyan mutfağına ait ekmekler. -ed.n.

"Dur." Başını salladı ve kendine birkaç mantı aldı. "Normal bir durumda dostça bir sarılma, kapıya yaslanıp kuru kuru sarılmakla sonuçlanmaz. Tekrar dene."

Bu dediğine homurdandım. "Bu söylediğinden daha seksiydi, Sara."

Kahkaha attı. "Gerçekten haklı olduğumu biliyorsun. Eğer ikiniz de ayıksanız, *yaşasın, daireyi kaptım* kucaklaşması ön sevişmeye dönüşmüşse... çatırdayan bir şeyler olmalı."

"Tamam." Mantıyı tekrar kutuya bıraktım, tuhaf kokuyordu. Onun yerine şarabıma uzandım. "Sanırım bir şeyler var... Birdenbire aramızda bir tuhaflık oluştu. Cinsel kimya sanırım. Ama aynı zamanda benden gerçekten hoşlanmadığını da biliyorum."

Sara'nın kaşları çatıldı. "Ne?"

"Demek istediğim, sanırım şimdi benden hoşlanıyor," dedim, bir yudum alıp önceki hâlini hayal ederek. "Ama bu, bana saygı duyduğu anlamına gelmiyor. Beni tam bir pislik gibi görüyor."

Sara, galeta ununa bulanmış aperitiflerden bir ısırık aldı, çiğnerken bana baktı.

"Dürüst olmak gerekirse onu görmekten korkuyorum." Parmağımı şarap kadehinin gövdesi boyunca dolaştırdım. "Muhtemelen bu kadar aptalca bir şey yaptığı için kendini dövüyordur."

"Öpücükten sonra onu görmedin mi?"

Kafamı iki yana salladım, o sabah saç ve makyaj için fazladan zaman harcadığım gerçeğinden biraz utandım, her ihtimale karşı Colin'i görürsem diye. "Bu sabah kalktığımda çoktan gitmişti."

Sanki anlamış gibi, girişten kilitteki bir anahtarın sesi geldi ve midem kelebeklerden deliye döndü. Biraz sersemlemiş hissettim, havalı ve rahat görünmeye çalışarak derin bir nefes aldım.

Sara sırıttı, bardağını kaldırdı ve bana küçük bir destek verdi. "Havalı ve rahat. Kaptın bunu."

Kapı açıldı ve Colin içeri girdi.

Yüce Tanrım.

Mükemmel görünmediği bir an var mıydı? Dikkatimi masadaki odak noktasına çevirmeden önce, şehvetli bir inceleme yapmak için bir saniyeliğine kendime izin verdim: Mavi gözleri, şık bir takım elbise, geniş göğüs ve omuzlar, âdemelması... Öne eğildim, "Hâlâ bu ekmeği yaptıklarına inanamıyorum," derken Sara'ya, focaccianın kutusunu açtım.

Bize baktığını görebiliyordum. Bizi fark etti.

"Caniglia's'ı aradığımda, zamanlamamın iyi olduğunu söylediler. Çünkü görünüşe göre, fırından çıkar çıkmaz 15 dakika içinde satılıyorlar." Sara kadehini bıraktı ve -çok yaşasın- harika zaman geçiriyormuşuz gibi gülümsedi. "Gerçekten o kadar iyi mi?"

İri bir parça koparıp tabağıma koyduktan sonra ekmeğin geri kalanını ona doğru ittim. "Ah, evet."

"Hey." Colin, omuz çantasını kapının yanındaki masanın üzerine koydu, mutfağa girdi ve bana garip bir bakış attı. Gözleri baştan aşağı beni inceledi. Acaba öpüşmemizle ilgili ne düşündüğümü mü merak ediyordu? Çünkü binlerce soruya cevap bulmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Hey," dedim Sara'ya bakarak. Bana anlamlı bir bakış atarken sırıtmamaya çalıştım. "Bu, Sara. Sara, bu abimin ev arkadaşı Colin."

Colin'in ağzı, midemde kelebek etkisi yaratan, samimi bir gülümsemeyle kıvrıldı. Elini uzatıp Sara'nın elini sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Her ne kadar..."

Sara başını eğdi ve gülümsedi.

"Aynı liseye gitmemiş miydik?" Colin elini çekip cebine soktu. "Gerçekten tanıdık görünüyorsun."

Sara'nın, hatırlanmış olmaktan etkilendiğini söyleyebilirdim. İkisi, lisedeki ortak çalışma salonlarını ve masanın altında kurutulmuş sığır eti satan Gerbil adında bir çocuktan bahsetmeye başladılar.

Şarap beni çarpmaya başlamıştı. Bu da o, *yakışıklı prens* gibi davranırken boktan bir sırıtışa kapılmamamı imkânsız hâle getiriyordu. Sonunda geçmiş anıları konuşmayı bitirdiklerinde, "Sara, Colin'in mor bir yatağı olduğunu biliyor muydun?" dedim.

Sara ufak bir kahkaha attı. "Bu doğru mu?"

Colin gözlerini kıstı, bana daha önce olduğu gibi baktı, sanki bir şeyler anlamaya çalışıyormuş gibi. Yutkundu ve gülümseyip kibar bir şekilde başını salladı. "Suçladığı gibi suçluyum."

"Kıskandığımı varsay," dedi Sara.

Başımı eğdim ve gözlerini kıstım. Ne yapıyordu? Her şeyi bilen ukala neredeydi? "Biliyorsun, o asla bu kadar iyi değildir," dedim Sara'ya.

"Ne?" Colin'in bakışları tekrar benim üzerimdeydi ve elini çenesinin üzerine sürdü. "Ben iyi biriyim."

Gözlerimi devirdim ve ekmeğimi aldım. "Taşındığım için öylesin."

"O bir erkek. Hiçbir şey, bir erkeği tanıştığınız anki kadar iyi yapamaz," dedi Sara.

Güldüm, Colin de kaşını kaşıyarak yarım ağızla gülümsedi.

"Muhtemelen gerçekten ayrıldığım gün kıkırdaya kıkırdaya uyuyakalacak." Gülüp, kadehimde kalan şarabı yuvarladım.

"Kusursuz bir takım elbiseyle, şüphesiz." Sara da güldü, ama Colin'e nazik bir gülümseme sundu.

Colin tezgâha doğru yürürken eğlenmiş görünüyordu ve bir şişe şarabı eline aldı. Sara'ya baktı, "Biraz daha ister misin?" diye sordu.

"Evet, lütfen," dedi sarhoş bir coşkuyla.

Şarabı masaya getirdi ve Sara'ya nerede yaşadığı hakkında bir şey sordu. Ona ne olduğunu merak ettim. Sara'yla tatlı, samimi bir gülümsemeyle konuşurken inanılmaz derecede kibar olduğu için gözlerimi kısarak baktım.

Neden bu kadar iyi davranıyordu?

Beni tedirgin etti.

Sara'nın kadehini doldurmasını izledim ama manşetinin altından lüks saatinin dışarı çıkması dikkatimi dağıttı. Yüzüme dokunduğu esnada saatinin kayışına takılan saçımdan bir tutam kopmuştu, o anki hislerimi hatırladım. Saç tellerimin kopması önemli değildi. Çünkü parmakları tenimdeydi, ağzı ağzımdaydı, ağır ağır nefes alıyordu ve vücudu benimkini kapı pervazına bastırıyordu.

Şimdiyse hiçbir şeyim değilmiş gibi hissettiriyordu.

Tanrım.

Sara bebeği hakkında bir şey söylediğinde Colin güldü. Güldüğü zaman dünyadaki en çekici adam oluyordu, aksini düşünmek imkânsızdı.

Neyin peşindeydi?

COLIN

Sara'yı dinledim; bebeği, kocası, Batı O.'daki ev. Ama aklım, yakınımdaki kızdaydı. Onun yönüne bakmamak aşırı öz kontrol gerekiyordu. Öpüştükten sonra, bütün gece uyanıp durmuştum. Suçluluk duygusuyla boğuşmuş ve aynı zamanda, öpüştüğümüz anları sürekli gözümün önüne getirmiştim, bu yüzden sabah 05.00'te kalkıp işe gitmiştim. Günün yarısını, kafamı ellerime yaslayıp düşünmemeye çalışarak geçirdim. Aramızda bir sorun olmadığından emin olmak için onunla bir dakika yalnız kalmam gerekiyordu ama onunla yalnız kalmak da istemiyordum. Benim sorunum neydi?

"Pardon, bakar mısınız?" Olivia boğazını temizledi. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, sarhoş bir kadın gibi sırıtıyordu bana. "Ben de biraz alabilirim miyim?"

"Elbette, hanımefendi." Kırmızı dudaklarına ve şarap kadehinin kenarındaki ruj izine baktığımda kanım ısındı. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Yutkundum, kadehini doldurdum ve tek bir yorum yapamadım.

Konuşmak nasıl bir şeydi?

Beni izlediğini hissettim. Şarabını yudumladığı sırada, burnuna ve yanaklarına serpilmiş çillere baktığımda -bunları daha önce nasıl fark etmemiştim?- kaşları çatıldı. Gözleri kısıldı. Başını eğdi ve gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdı.

Kafası tamamen karışmış gibiydi.

Benim de öyle, Marshall.

Çok fena hem de.

OLIVIA

Biri kapıyı çaldığında, o tarafa baktım. Bir tabure üzerinde oturmuş, bilgisayarımdan *New Girl*'ün eski bir bölümünü izliyor ve kalan pizzayı yiyordum; bu kısım önemli değildi. Ama Zooey Deschanel'in çok sevimli göründüğünü gördükten sonra, liseden kalma makyaj çantamı çıkarıp, onun gibi görünmeye çalışmıştım.

İşe yaramamıştı.

Sanki, iğrenç bir girişimde, tüm erkekleri harekete geçirmek için aşırı cinsel bir şekilde dondurma yiyen kadınmışım gibi, biraz iyi görünen ama gerçekten süper parlak kırmızı ruj sürmüştüm. Gözlerimi siyaha boyamıştım ve eyeliner sürmüştüm ama Nick Miller ile sevimli bir şovdan çok, 80'lerde çekilmiş bir rock videosunda yer alıyormuşum gibi görünüyordum.

Daha da kötüsü, eski bir beyzbol pantolonumu giymiştim. Çünkü pantolonu kolide görüp, ne kadar rahat olduğunu hatırlamıştım ve hâlâ üstüme olup olmadığını görmek istemiştim.

"Kim o?" Ayağa kalktım ve çatı katına çıkıp pantolonumu gerçekten hızlı bir şekilde değiştirmemin ne kadar vakit alacağını hesaplamaya çalıştım. Colin gelmeyeceğini söylemişti ve abimle Dana dışında kimse burada yaşadığımı bile bilmiyordu.

"Ben Colin."

Tabii ki oydu. "Eğer minnettarlık için geldiysen, yürü git."

"Nevresim getirdim."

Kilitleri açıp, zinciri üzerinde bırakarak kapıyı hafifçe araladım. Siyah bir tişört ve kot pantolon giymişti ve -kahretsin- o gözlükleri takmıştı. Hem çalışkan hem de ateşli bir öğrenci gibi görünmeye çalışıyordu sanki. "Yatağım için nevresim mi?" diye sordum.

Başını yere eğdi. "Başka ne için getireyim ki?"

Sevgili Tanrım. "Bekle."

Kapıyı kapattım ve zinciri çözmeye başladım. "Görünüşüm hakkında hiçbir şey söylemeyeceğine söz vermelisin."

"Umarım geçerli bir açıklaması vardır."

Kapıyı açtım ve yüzünde anında geniş bir gülümseme belirdi. "Peki, bu da ne şimdi?"

"Kaybol."

Bir kucak dolusu nevresimle içeri girdi, gözleri benim üzerimdeyken, bir moronmuşum gibi sırıttı. "Bu ne ama? Mesela... Cher ile Taylor Swift karışımı..."

"Cher mi?" Elindeki yığını alıp tezgâha koydum. "Hangi kısım sana Cher'i anımsatıyor?"

Gülmemek için dudaklarını birbirine kenetledi. "Sadece düşündüm de makyaj ve..." Saçımı ve yüzümü işaret etti.

"Her neyse." Ellerimi kalçamın üstüne koydum ve havalı durmaya çalıştım, beyzbol pantolonu ve bol bir tişört giymiyormuş gibi. "Ee, onu görmek istiyor musun?"

Colin hafifçe güldü ve gözleri bana kaydı, bu sefer hissettim. Sesi alaycı değil, flörtözdü. "Ah, evet."

Onda bir şeyler vardı, evet ama bunu görmezden gelmeyi tercih ettim. "Buzdolabından bira al, gelip yatağı toplamama yardım edebilirsin."

Nevresimleri alıp yukarı çıkarken yüzüne bile bakmadım. Kulağa müstehcen gelmesini istememiştim ve neden yatağımı toplamama yardım etmesi için onu çağırdığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bu da neydi böyle? Neyse ki Colin yorum yapmadı, buzdolabının açıldığını duydum, gerçekten itaat ediyordu.

Yukarı çıktığımızda, yatağın yanında, yerde boş bir bira kutusu ve açık bir kutu *Fruit Loops* olduğu için biraz utandım. Onları dolaba tıkıştırmayı düşündüm fakat kötü alışkanlıklarım, Colin için bir sır değildi.

Nevresimleri odanın pek görünmeyen bir yerine koydum ve elimi temiz beyaz kumaşın üzerinde gezdirdim. "Aman Tanrım, Beck, bu çarşaflar keten mi?"

Merdivenin son adımını da çıktı ve -aman Tanrım- yakışıklılığı, ciğerlerimdeki tüm havayı çekti. O sağlam burnun köprüsündeki o gözlüklerle ilgili bir şey gerçekten beni harekete geçiriyordu.

"Ne olmuş?"

Bu beni güldürdü. "Demek, tam bir divasın, Beck."

Ağzı sabitti ama belli ki eğleniyordu. "Yaz geldi, Liv. Keten mükemmel gider. Hafif ve serin, böylece terlemezsin fakat standart bir çarşaftan daha ağır hissettirir. Hoşuna gidecektir."

Haklı olduğunu biliyordum çünkü ben yalan söylemiştim. Boston'a gittiğinde onun yorganında uyumuştum. Bu rahatlığın çarşaftan kaynaklı olduğunu bilmiyordum ama onun serin yatak örtüsünün tenimdeki hissine kapılmıştım. "Birkaç tane nevresim aldıktan sonra bunu sana geri vereceğime söz veriyorum."

Günün erken saatlerinde Amazon'dan bir kanepe ve TV sipariş etmiştim ama siparişime neden nevresim eklememiştim? Ne de olsa şimdi güzel bir işim vardı.

"Bir hediye olarak kabul et. Nevresimleri aldıktan sonra yıkadım ama hiç kullanmadım."

"Hm, teşekkürler." Nevresimi paketten çıkardım -elbette Colin mükemmel bir şekilde katlamıştı- ve silkeledim. "Ama.benim için bu güzel şeyleri neden yaptığından hâlâ emin değilim. Bu davranışlar senden o kadar uzak ki biraz korkmaya başladım."

"Birincisi, evet, benden çok uzak bir davranış çünkü ben süper iyi bir adamım."

"Ben hariç."

"Kesinlikle." Bir adım öne attı, çarşafın bir ucunu tutup yatağa doğru çekti. "İkincisi, bu asla geri dönmeyeceğinin bir sigorta poliçesi. Tek gereken, bir yatak ve çarşafsa ve sonsuza kadar yuvadan uçacaksan, bu ödenmesi gereken küçük bir bedel."

"Gördün mü?" Onunla birlikte yatağa doğru ilerledim, çarşafın diğer ucundan tuttum ve birlikte böylesine samimi, evcil bir şey yaptığımızı görünce biraz şaşırdım. "Yardıma muhtaç bir tip olduğumdan kendimi suçlu hissetmemek için tam da buna ihtiyacım vardı. O zaman, tıpkı seninki gibi lüks bir yatak alarak tam bir ahmaklık ediyorsun."

"Tıpkı benimki gibi bir yatak değil," diye mırıldandı, çarşafın yan tarafını şiltenin köşesinin altına sıkıştırarak. "Çok daha ucuz bir modeli."

"Tabii ki öyle." Şiltenin köşesine sıkıştırdığım çarşafın elimde kalan diğer kısmıyla yatağın ayak ucuna doğru ilerledim.

"İstediğine inan, Marshall."

"Ah, inanacağım, Beck."

Ben bir bira açarken, Colin yığının üstündeki çarşafı aldı ve silkeledi. Çarşafı sadece şiltenin üzerine koymakla kalmayıp düzeltmesini ve köşeleri sıkıştırarak, yatağın etrafında dört kez dolaşmak zorunda kalmasını eğlenerek izledim.

O kadar beyaz ve berraktı ki bir otel yatağına benziyordu.

Sonra şiltenin üzerine bir yastık fırlattı ve yatağı incelemek üzere geri çekildi.

"Çok teşekkür ederim." Artık soğukkanlı olamazdım çünkü kalbim Colin için sıcaklıkla dolup taşıyordu. "Sinir bozucu kıçımı dairenden çıkarmamın sebebinin bu olması umurumda değil. Bu, birinin benim için yaptığı en güzel şey olabilir."

Colin yutkundu. Boğazının hareket ettiğini görünce donup kaldım. Böyle sağlam bronz, erkeksi bir boğaz...

"Herkes bazen hediyeleri hak eder."

"Vay." Göz kırptım. "Bunun, ağzından çıkacağını tahmin etmemiştim."

"Ne anlama geliyor bu?"

"Hiç." Birayı alıp merdivenlerden inmeye başladım. "Bana hediye verecek biri gibi görünmüyorsun."

"Bana *pinti* mi diyorsun?" Merdivenlerden inerken beni takip etti, sesi tam arkamdan geliyordu. "Bu da ne demek şimdi?"

"Pinti değil," dedim birayı tezgâha koyup ona doğru dönerek. "Düşünceli hediyeler almak için biraz fazla kafa yoran biri."

Bir anda yakınlaşmıştık. Colin bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi daha da kapattı. "Harika hediyeler veren biri olduğumu bilmeni sağlayacağım."

"Bana, ne kadar harika bir sevgili olduğunu söyleyeceğin yer burası mı? Orgazm sayısını boş ver, dostum."

Bu söylediğime güldü ama yaramaz bir bakış attı fakat sonra bakışı seksi bir hâl aldı. "İyi."

"İyi."

"Ama biliyorsun ki ben sayısalcıyım."

"Hadi ama Beck, yapma."

Küçük bir kahkaha attı. "Bir şey demeyecektim."

"Güzel."

"Ama ikimiz de biliyoruz."

"Sayıyı mı?"

"Sayısalcığımın katıksız olasılıklarını."

Şimdi kahkaha atıyordum. "Sanırım bir biraya daha ihtiyacım var."

Samimi mavi gözleri bir dakikalığına bana odaklanıp kaldı, ikimizin de aklı cinsel bir yere kayarken, ben olduğum yerde kaldım. Ama sonra Colin boğazını temizledi ve "Ben gidiyorum, senin de yatağına kavuşmana izin veriyorum," dedi.

"Teşekkürler." Hayal kırıklığına uğramıştım. Bu cinsel gerginliğin bir yere varmasını istediğimi içten içe bilmiyordum ama onun gitmesine çok sinirlenmiştim. Gülümsedim ve "Sanırım, yatağın farkına tam olarak varmamışsın, bu yüzden hızlıca bir deneyebiliriz."

Colin'in, dönüp ön kapıya doğru yürümeden önce çenesi kasıldı, sanki buradan gitmek için acele ediyor gibiydi. Arkasından gittim ve tam elini kapı koluna uzatırken bana döndü. "Sen ve ben mi, Liv? Bir yatağa ihtiyacımız olmazdı."

Gözlerim onun üzerindeydi, geri kalan her şey yok olmuştu. "Hayır, olmazdı."

Çenesi kasıldı. "Ama bu korkunç bir fikir olurdu."

"Hem de en kötüsü."

Havada öyle bir elektrik vardı ki birbirimizi izlerken nefes nefese kalmış gibiydik. "Gitmeliyim," dedi.

"Bence de."

Döndü, kapıyı açtı. Kendi kendime, "Ancak..." dediğimi duydum.

Colin kapıyı çarparak kapattı ve bana döndü. "Ancak ne?"

Omuz silktim ve birdenbire bu korkunç fikre kendimi tamamen adadım. "Tabii bazı temel kurallar koymadıkça."

"Ne gibi?" Bir adım attı ve dudakları, dudaklarımın hemen üzerine geldi. Gözleri o kadar baskın ve yoğundu ki neredeyse ürkütücüydü.

Dişleri, alt dudağımı ısırıp nefesimi keserken, "Mesela," dedim, "Bunun hiçbir anlamı olmayacak, kandırmak yok, kimse ne olduğunu bilmeyecek ve tuhaflık da yok."

"Kahretsin, kuralların hoşuma gitti."

"Ve..." dedim. Sohbetimizin etrafında bir nevi öpüşmeye başlarken arkaya doğru ilerledik. "Romantizm yok."

"Zekice." Dev ellerini kalçamın altına koydu ve beni havaya kaldırdı, ben de mutlu bir şekilde bacaklarımı onun beline doladım. "Tanrım, buraya geldiğimden beri kırmızı rujunu yemek için can atıyordum."

"Eğer o seksi-inek çocuk gözlüklerini taktıysan, ne istersen yiyebilirsin."

Gözlerinin kenarları kırıştı. "Seni sapık."

"Olabilir." Dilinin, dişlerinin, dudaklarının ve nefesinin tüm gücüyle beni öpmeye başladı. On parmağımın tamamıyla gür saçlarını sıkıca kavradım.

"Bu arada," diye nefeslendi ve ağzını benimkilerden uzaklaştırdı. "Polyester beyzbol pantolonun, fena hâlde cinsel istek uyandırıyor."

"Kapa çeneni, seni sersem, seni beklemi..."

"Çok ciddiyim, Livvie, anlayamazsın."

Sözlerim içimde patladı ve ağzının kenarını yaladım. Gömleğinin altına uzandım.

"Karın kaslarımdan nefret ettiğini sanıyordum."

"Kapa çeneni ve bana yardım et."

Beni tezgâha taşıdı ve yere bıraktı. Gömleğini tutup çıkarırken neredeyse nefesim kesilecekti. Evet, çıplak göğsünü daha önce görmüştüm fakat iştahla bakamamıştım. Huşu içindeki gözlerle ona baktım ve "Aman Tanrım," dedim. Son derece belirgindi, vücudu tamamen bronzdu ve dinçti.

"İğrenç, değil mi?"

Başımı salladım, saygıyla fısıldadım. "Çok, çok iğrenç."

Ellerimi göğsünde gezdirdim ve sonra her şey tutuştu. Henüz yapmadığımız her şey için ikimiz de açgözlüydük. Üstümü çıkardım, o da ayakkabılarını çıkardı ve sonra elleri gevşedi, benim ellerim ise onun vücudunda geziyordu.

Birbirimizin vücutlarını uzun soluklu keşfimizin aksine, bu, ateşe doğru bir yarıştı. Hissetmeye ihtiyacımız vardı ve kaybedecek zamanımız yoktu. Ellerimiz her yerdeydi. Birbirine yapışmış hâldeki ağızlarımızı ayırmak istemiyorduk.

Bundan emin miyiz diye ağzının içine fısıldayacakken, bunun yerine *prezervatif* derken buldum kendimi. Onun ağzını cinsel olarak domine etmeye devam ederken, elleriyle ortalıkta prezervatif aradığına dair bir şeyler mırıldandı.

Bir insan bundan ölebilir miydi? Kalbim hızla çarparken, nefesim kesilirken ve her molekülüm kıvranırken ve yalnızca Colin Beck'e uyum sağlarken ölecekmişim gibi hissediyordum.

Onu kendime çekince, homurdandı ve omzunu ısırınca, kulağımın dibinde küfretti.

Ve sonra -nihayet- oradaydı; sıcak, gergin ve o kadar inanılmaz bir şekilde içimdeydi ki istemeden on tırnağımı da sırtına geçirdim. Her zaman tırnak olayının klişe olduğunu düşünmüştüm ama o anda, pençelerimi geri çekecek durumda değildim.

Ona bakabilmek için gözlerimi açık tutmaya çalıştım. Burun delikleri genişlemiş ve çenesi kasılmıştı, vücudu bana inanılmaz şeyler hissettirirken, o kabadayı gözleri, gözlerime odaklanmıştı. O kadar gerçek dışıydı ki -çok lezzetliydi- mutfak, ev ve tüm dünya ortadan kaybolmuştu. Bütün varlığım oradaydı, birlikte olduğumuz yerde.

"Ah, lanet olsun, evet, Liv." Colin'in sesi, ağzıma doğru nefes alıp verirken hırıltılı çıkmıştı. "Hadi..."

Sıktığım dişlerimin arasından, "Acele ettirme beni," dedim.

Bu onu güldürdü. "Seni asla acele ettirmem, Marshall. İhtiyacın olan tüm zamanı al çünkü sonsuza kadar burada kalabilirim."

Söyledikleri, beni hatırlayabildiğim en yoğun bitişe sürükledi, bu da Colin'i oldukça etkiledi çünkü boynumla omzum arasındaki boşluğa doğru inledi ve kalçamı o kadar sıktı ki orada izler kalacağından emindim.

Sonunda başını kaldırdığında, bana çarpık bir şekilde gülümsedi. "Az önce yeni mutfağını ilk kez mi kullandık?"

"Evet." Muslukta sallanan tişörtümü aldım. "Bir gün annem habersiz gelip çantasını tam buraya koyduğunda, bu senaryonun onu ne kadar üzeceğini bilerek gülümseyeceğim."

COLIN

Ben... az... önce... ne... yapmıştım?

Olivia'nın buzdolabını açtım ve taşınma gecesinden kalan üç kutu biradan birini aldım, sakin kalmaya çalışıyordum fakat gerçek şuydu ki çıldırıyordum.

Olivia Marshall ile sevişmiştim.

Jack'in sinir bozucu küçük kız kardeşi Olivia ile sevişmiştim.

Aklımdan ne geçiyordu ki? Jack beni öldürecekti ve bu, yapılacak en doğru şeydi. Şu anda dünyanın en büyük pisliği gibiydim. Gidip yeni yatağını görmemeye kararlıydım fakat bir şekilde, yatak nevresimlerini işten sonra ona bırakıp evime döneceğime mankafamı ikna etmiştim.

Aptalca bir hareketti.

Olivia banyodan çıkar çıkmaz, büyük bir hata yaptığımıza onu ikna edecektim. Onu susturmanın bir yolunu bulup oradan defolup gidecektim.

Kahretsin.

Belki de taşınmalıydım. Başka bir ülkeye.

Olivia banyodan çıktığında midem bulanıyordu ve neredeyse nefes alamıyordum.

Çünkü... *Kahretsin.*

Sadece kalçalarını kapatan o tişörtünü giymişti ve uzun, koyu saçları dağınıktı. Kesinlikle yataktan yeni çıkmış gibi görünüyordu, nefesimi kesmişti, özellikle de bana sırıttığında.

"Konuşmamız gerek, Beck. Gel, biraz hava alalım." Bana sırtını döndü ve salona doğru yürüdü, ben de itaatkâr bir şekilde onu takip ettim. O yürürken, mükemmel poposuna bakmamak için bakışlarımı ensesine odaklarken çenemi o kadar sert sıktım ki canım acıdı.

"Bunu demene sevindim," diye mırıldandım. Olivia sürgülü kapıyı açıp karanlık balkona çıkarken, peşinden koştum.

Arkamdan kapıyı kapatırken, Olivia da korkuluğa yaslandı ve şehrin manzarasına baktı. Kontrolü elden bıraktım ve gözlerimi ona diktim ama hava, kızının şeklinden başka bir şey göremeyeceğim kadar karanlıktı.

Lanet olsun.

"O an orada aklımızdan ne geçiyordu, bilmiyorum," dedi. Sesi, karanlıkta biraz kabaydı. "Ama eminim, ikimiz de bunun büyük bir hata olduğu konusunda hemfikiriz."

Şezlongun üzerine oturdum. "Sana katılıyorum," dedim.

"Eminim, Jack'in bu olanları asla bilmeyeceği konusunda da hemfikiriz."

"Asla." Bir araba kornasının sesi geliyordu aşağıdan. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, Olivia'nın orada dikilip nasıl donmadığını merak ettim. Buz gibi hissediyordum, o ise sanki sıcak bir yaz gecesiymiş gibi orada külot ve tişörtle duruyordu.

"İyi." Boğazını temizledi ve arkasını döndü, evin içinden gelen ışık, yüzünde parlarken dudaklarında bir tebessüm vardı. "Yani, şey, muhtemelen şimdi gitmelisin ki bu hatayı arkamızda bırakabilelim."

Nedense gülümsemesi beni kızdırmıştı. Tam olarak ona söyleyeceğim şeyleri bana söylemesine rağmen, sırıtıp bana gitmemi söylemesi yanlıştı. "Şu anda gidebilirim ama bunu canımın isteyip istemediğini bilmiyorum."

"Ne?" Kaşları, tahmin ettiğim gibi çatıldı.

Başımı eğdim ve gözlerimi onun üzerinde dolaştırdım. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin, hiç akıllıca değildi.* "Bir düşün. Hatayı zaten yaptık... yani seviştik. Böylece... aynı gece tekrar sevişsek, yine aynı hata sayılır bence."

Sanki bu dediğimi düşünüyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı, kollarını birbirine doladı. "Hayır, olmaz."

"Her biri ayrı mı sayılacak, diyorsun?"

"Evet." Bir ayağını diğerinin üstüne koydu ve bir şekilde, seksi bir flamingo gibi duruyordu.

"O zaman şu anda çatı katına çıkıp dört kez sevişirsek ve sonra itiraf etmeye karar verirsek, abine, *hey, biz seviştik* demek yerine, *dört kez seviştik* mi, diyeceksin?"

Gözlerini devirdi ama gülmek istediğini biliyordum. "Saçmalama."

"Demek benim fikrimi kabul ediyorsun."

"Gibi." Sonra gülümsedi ve başını salladı. "Cinsel hataların muhtemelen *orgazm* başına değil, *her seansta* olduğunu kabul ediyorum ama bu hâlâ şu anlama gelmiyor ki..."

"Buraya gel, Marshall." Benden sadece birkaç adım uzaktaydı ama yeterince yakın değildi. "Çok uzaktasın."

Gülümsemesi değişti. Kollarını iki yana bırakıp, aramızdaki boşluğu kapatırken seksi bir şekilde gülümsüyordu. Gelmeye devam etti, dizlerimin arasına girdi, ben de başımı kaldırıp ona bakmak zorunda kaldım.

"İşte, aklımdan geçen şey bu." Ellerimi sıkıca beline koydum, sonra -kahretsin- Olivia, tamamen normal bir şeymiş gibi kucağıma oturdu.

"Üstüme uzan."

İşim bitmişti. Olivia gülümserken ve beni mıncıklarken, tüm soru işaretleri ortadan kalktı. "Eğer bu bizim 'tek seansımız' ise en iyi performansımızı göstermeyerek, birbirimizi kandırmıyor muyuz? Demek istediğim, beni yanlış anlama ama tezgâhtaki performansımız gerçekten çok hoşuma gitti..."

"Benim de."

"Ama daha tekliflerim var. Sergilemek istediğim bazı yeteneklerim var."

Bu onu güldürdü. Burnunu buruşturdu. "Temel olarak, bunu bir daha yapmadan önce ne kadar iyi olduğunu bildiğimden emin olmak istiyorsun," dedi.

"Kesinlikle." Bana öyle bakarken gülmemek zordu. "Sence de öyle değil mi? Belki yeteneklerin yoktur..."

Gözlerini devirdi. "Güven bana, yeteneklerim var."

"Sana inandığımı sanmıyorum.

"Gerçekten mi, Beck?"

Bana yaklaştı ve kulağıma inanılmaz derecede kirli sözler fısıldadı, parmaklarım refleksle sırtındaki deriye geçti. Bunu diliyle yapabilir mi, yapamaz mı bilemedim fakat ben de bunu öğrenmeye çalışıyordum.

"Ah, seni yaramaz Marshall." Onu kucaklayıp ayağa kalktım, bir itfaiyeci gibi onu omzumun üzerine attım ve içeri girdim. "Hadi gidelim."

Adımı haykırdı.

"Aynen öyle, adımı söyle," dedim, kıvranan poposunu tokatlayıp çatı katına doğru ilerlerken kahkaha attım.

Daha da ciyakladı.

Şehre dönmeden önce, Olivia hakkında unuttuğum bir şey vardı. Her zaman eğlenceli biriydi. İster başarısız olsun ister yaramaz biri, onunla tanıştığım günden beri çok çabuk gülüyordu.

(Ki, kayıtlara geçsin, beşinci sınıftayken de öyleydi. Okul arkadaşım Jack'in evine gitmiştim ve tuhaf küçük kız kardeşi tüm gün *Annie*'nin şarkılarını söyleyerek etrafımızdan ayrılmamıştı. Lanet olası "maybe" kelimesini bağırarak söyleyen sesini hâlâ duyabiliyordum.)

Ama çok ciddi bir ailede büyüyen biri olarak, onun gülümsemesi bende biraz bağımlılık yapmıştı.

Merdivenleri hızlıca çıkıp odasına vardığımızda onu yatağa attım. Kıkır kıkır gülüyordu, vahşi saçları her yere dağıldı. Dirseklerine yaslandı ve kaşlarını kaldırdı. "Bana bu yeteneklerini göstermeye hazır mısın?"

Çıplak bacakları, kolsuz tişörtü ve cinsel dürtüsüyle karşımda duruyordu. Ben bir daha ona nasıl aynı gözle bakacaktım, bilmiyordum. Parfümünün kokusu, gözlerinin yeşili, pembe dudaklarının kıvrımı; hepsi beni mahvetmek için bir araya gelmişti.

"Çoktan hazırım, gün ışığı." Yatağa tırmandım, vücudunu ellerimin ve dizlerimin arasına aldım.

Yeşil gözleri benimkilerinin tam altındayken iki şey fark ettim: 1. Burnunun ucunda daha önce hiç görmediğim ufak çiller vardı. 2. Bana hızla göz kırptı ve yutkundu.

Söylediği kadar sert değildi.

Yanlış Numara'ya attığı mesajlarda sadece hızlı ve öfkeli bir seks istediğini hatırladını. Bu yavaş yakınlaşma, onu korkutmuş

muydu? Uzun kirpikleriyle beni kendine çekiyordu ve sanırım başımı aşağı indirmeden ve onu öpmeden önce, *Tanrı yardımcım olsun*, gibi bir şey mırıldandım. Kollarını boynuma sararken ve ağzımın içine doğru inlerken ateş saçan, sıcak ve yumuşak ağzını emdim.

Kendini bana bırakması neden bu kadar önemli diye merak ederken, yavaş yoğunlukta devam ettim. Her uzun, yakıcı öpücükte, onun oyunbaz tarafıyla ilgili bir şeyler kazanıyormuşum gibi hissettim.

Kapalı gözleri, derin derin alınan nefesler... Kahretsin.

Yine de şansımı zorlamak istemedim.

"Marshall." Geri çekildim ve yeşil gözlerininin çırpınışını izledim.

"Hmmm?" Odaklayamadığı bakışlarıyla bana gülümsedi, ellerini saçlarımın arkasına doğru hareket ettirdi.

"Yavaş öpüşerek dikkatimi dağıtmayı bırak." Alt dudağını ısırdım ve iki elimle kalçasını kavradım. "Sergilemem gereken yeteneklerim var."

"Tam zamanı," dedi, geniş bir gülümsemeyle ve saçımı dağıttı. Sonra tişörtünü, ucundan tutup çıkardı. "Az daha uyuyakalıyordum."

"Öyle mi?" İşte o zaman ona dokundum, nefes nefese kaldım. "Eh, başlamak üzereydim."

O an her şey dağıldı, üzerimdeki birkaç giysi de yok oldu. Uzun öpücükler çılgınca bir ağız kapışmasına dönüştü; dişler, dudaklar ve diller; çarpışma, sürükleme, yeni yatağının üzerinde dönerken ısırma... Vücudumuz o kadar mükemmel bir şekilde birleşmişti ki yemin ederim birkaç dakikalığına işitme duyumu kaybettim.

Çatı katındaki elektrik dışında her şey kaybolmuştu.

"Bu, güzel bir hareket," diye ısırdı Olivia, onu yorganın biraz yukarısına doğru sürüklediğim sırada.

"Hoşuna gitti mi?" Boynunu dişlerimle kıstırdım ve bunu defalarca tekrarladım. Parmaklarını kıçıma batırmadan önce tırnaklarıyla âdeta sırtımı kazıdı.

"Kesinlikle sağlam bir manevra," derken, gelmek üzere olduğunu hissettiğimde, nefes nefese kaldı.

"Teşekkürler," demeyi başardım ama tüm kontrolü elimde tutmam gerekiyordu. "Yakaladım seni, Liv."

Benimle birlikte hareket ederken kafasının geri düşmesine izin verdim, yeteneklerinin ne kadar mükemmel olduğunun kesinlikle farkında değildi. Ona söylemek istedim fakat dişlerimi sıkmaktan başka bir şey yapma yeteneğimi kaybetmiştim ve o ana odaklanmıştım.

OLIVIA

Colin saat üç gibi uyuyakaldı, nefes alış verişinden anlayabiliyordum.

Sırtımı, göğsüne yaslamıştım, kolları beni sarmıştı. Gecenin ne kadar inanılmaz olduğu konusunda şoktaydım.

Yani, Colin'in sekste iyi olması şaşırtıcı değildi, bir şekilde öyle olacağını biliyordum. Ama o kadar tatlı, komik ve biraz da romantikti ki, bu çok büyük bir şoktu benim için. Beni öperken suratımı tutma şekli, mavi gözlerindeki yoğun bakış -bunu düşündüğümde midem takla atıyordu- ve Tanrı aşkına, hâlâ yatağımdaydı.

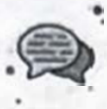
Bir hataydı bu -elbette öyleydi- ama pişman olacağım bir hata değildi. Çok iyiydi. Colin dünyada başka biri olsaydı, tam o anda deliridim ve onun erkek arkadaşım olacağını hayal ederdim.

Tanrı'ya şükür, gerçeğin farkındaydım.

Tatlılığıyla beni şaşırtmasına rağmen, bu yaşadıklarımız sadece seksti. Kimyalarımız uymuştu, hepsi bu. Artık bir daha olamazdı. Gerçek hayatta, arkadaşlığımıza asla devam edemezdik, bu yüzden güneş doğmadan önce birkaç kere daha ***yapmıştık***.

Gülümsedim ve kafamı, Colin'in çamaşır deterjanı gibi kokan keten yastık kılıfının derinliklerine gömdüm. Colin Beck'in, hayatımın en seksi gecesi olacağını kim düşünebilirdi ki?

Gözlerimi kapadım, onun nefesinin beni uyutmasına izin verdim.

Telefonum.

Yatağın içinde oturdum. Komodinin üzerinde şarja takılı olan, titreyen telefonuma doğru uzandım. Bakışlarımı aşağı indirmeden önce yarım saniye kafam karıştı, çok uykulu görünen Colin'in karşımda olduğunu gördüm.

Bana sırıtıyordu.

Kahretsin. Yüzüne bakar bakmaz, önceki gece yaşadıklarımızı hatırladım.

İnanılmaz bir geceydi ama Colin bana çok fazla şey hissettirmişti. O sırıtırken yanaklarımın ısındığını fark ettim. "Hey, sen."

Kaşını kaldırdı. "Hey, sen."

Çalmakta olan telefonumu almak için Colin'in üzerinde sürünmek zorunda kaldım. Bir yanım, dikkatimi dağıttığı için mutluydu. Çünkü düşüncelerimi toparlamam ve Colin hakkında sakin olmam gerekiyordu. Ekrana baktım, arayan Glenda'ydı.

"Ah." Çarşafı alıp vücudumun etrafına sardım ve Colin'in tekrar uyumak istemesi ihtimaline karşı, yatağın ayak ucunda oturdum.

"Merhaba?"

Colin'in yataktan kalkıp yerden pantolonunu almasını ve giymesini izledim, çok samimi hissettim.

"Olivia, ben Glenda. Dinle, hemen konuya gireceğim."

Sesi garip geliyordu, kızgındı, karnıma ağrı girdi. Bir terslik vardı. Telefonda konuşmak için merdivenlerden aşağı inmeden önce çarşafı kavrayarak yataktan fırladım. Colin'in duymasını istemiyordum. "Peka..."

"İnsan kaynaklarından Beth de hatta, yardıma ihtiyacımız olursa diye, tamam mı?"

Aman Tanrım. "Hm, tamam."

"Çocuğun olmadığı bilgisi geldi bize. Bu doğru mu?"

Kulaklarım uğuldamaya başladı ve midem bulandı. "Hm, teknik olarak, evet. Ama eğer izin verirsen..."

"Yani bu işi alabilmek için iki çocuğunun olduğunu tamamen uydurdun, doğru mu?"

"Hayır!" Nasıl açıklayacağımı düşünürken kalp atışlarım hızlandı. "Yani, evet sayılır. Tanrım. Küçük bir yanlış anlaşılma olarak başladı ve sonra nasıl olduğunu bilmiyorum..."

"Çocuk sahibi olmayan bir ebevenylik köşe yazarımız olamaz." Glenda o kadar soğuk konuşuyordu ki boğazım düğümlemdi. "Ama bundan da önemlisi, Times'daki temel değerlerimizden biri dürüstlüktür, Olivia. Sahtekârlık kesinlikle kabul edilemez ve bu, tolere edilmeyecektir."

Gözlerimi kırpıştırdım, aynı anda hem soğuk hem sıcak hissettim. Aynı zamanda korkunç bir insan gibi hissettim. Ellerimi başımın üstüne koydum ve ağlamamaya çalıştım. "Çok üzgünüm, sence bir araya gelip..."

"İşine son vermekten başka seçeneğimiz yok." Glenda'nın beni dinlemek istemediği açıktı, onu suçlayamazdım. "Bundan sonrasında Beth devam edecek ve COBRA[23] ve NDA'n[24] için bilgi verecek. Hoşça kal."

Glenda öylece gitti. İnsan kaynaklarındaki nazik kadın, gizlilik anlaşmamı gözden geçirmeye başladı. Sırları açığa çıkarmanın yasal yolunu anlatırken onu dinledim ve bu bana kendi sırlarımı hatırlattı.

Bu gerçeği nasıl öğrenmişlerdi?

Colin'den başka kimseye 402 Anne olduğumu söylememiştim. Ama o da kimseye söylememiştir, değil mi? Yani, kime söylerdi ki? Sahtekârlığımı hakkında gazeteye bilgi vermek için fazla yoğundu ve bencildi.

---

[23] *İng.* COBRA (Consolidated Omnibus Budged Reconciliation Act), Konsolide Omnibus Bütçe Uzlaşma Yasası. Yasa, birçok konuyu ele alır. Burada yasanın kitaptaki konuyla ilgili olan kısmı, işten çıkarılan bazı insanların sağlık sigortalarından yararlanmaya devam etmesine imkân tanıyan maddedir. -ed.n.

[24] *İng.* NDA (Non-Disclosure Agreement), gizlilik sözleşmesi. -ed.n.

Geçen gün balkonda söyledikleri hâlâ kulağımda çınlıyordu. *Gerçekten, Omaha gibi bir şehirde ortaya çıkmayacağını mı düşünüyorsun?*

Tam o sırada, Colin ortaya çıktı. Lüks bir günah gibi görünerek çatı katı basamaklarını atladı. O anda, çıplak ayakları ve özel dikilmiş pantolonuyla, güzel saç kesimini ve kemik yapısını elle tutulur feromonlar gibi dışa yansıtarak, bir golf kulübünün broşüründe yer alabilirdi.

Fakat tüm bu karmaşıklıkta gözüme bir şey çarptı: Glenda'ya gerçeği söyleyen kişi oydu. Gazeteyi arayıp beni ispiyonlamadığına ya da buna benzer bir şey olmadığına emindim ama muhtemelen abime ya da bazı zengin arkadaşlarına, aptalca yalan söyleyen bir arkadaşının hikâyesini gülünç bir şekilde anlattığına da emindim.

Sanırım reklam panosunu görmüş ve olayı anlatmıştı.

Lanet olsun, her şeyin gerçek olamayacak kadar iyi gittiğini *biliyordum*. İş gerçek olamayacak kadar güzeldi ve Colin'le olan "arkadaşlığım" da öyle. Altıncı sınıfa gittiğim zamanlarda, makyajımın sarhoş, yaşlı bir kadının yüzüne uygulayabilecek bir şeye benzediğini söyleyen adama güvenerek ne yaptığımı sanıyordum?

İnsan kaynakları, telefon görüşmesini -ve işimi- resmen sonlandırmadan önce, Colin'e arkamı döndüm ve sigortamın nasıl devam edeceğinin ayrıntılarını dinledim. Telefonu kapattığım anda, Colin görüş alanıma girdi. "O kim? Sorun nedir?" diye sordu.

Sadece başımı salladım ve gözlerimi kırpıştırdım fakat gözyaşlarım akmayı başarmıştı bile. "Bu... Tanrım. Bu *elbette*..."

Colin bana doğru bir adım attı, elimi uzattım. "Dinle, Colin. Lütfen gider misin?"

Kaşları endişeyle çatıldı. Evet, doğru. Gözleri yüzümde gezinirken, "Tamam ama belki yardımcı olabilirim," dedi.

"Olamazsın," diye mırıldandım.

"Ama belki bir..."

"Zaten yeterince yardımcı oldun, tamam mı?" Gözlerimi sildim, kollarımı kavuşturdum. "Benimle seviştiğin için teşekkürler, Col. Ama gitmen gerekiyor," derken sesim boğuk çıkmıştı.

"Col mu?" Sanki ona bir tokat atmışım gibi geriye gitti. "Az önce ne oldu?" dedi.

"Az önce ne mi oldu?" Burnumu çektim, aptal gözyaşlarım akıyordu ama artık üzgün hissetmiyordum. Çok sinirliydim ve o ahmağa gözlerimi kısarak baktım. "Colin Beck'e güvendim, olan buydu. Az önce kovuldum, olan buydu."

"Ne?" Kafası karışmış görünüyordu. "Kovuldun mu?"

"Evet. Görünüşe göre, ebeveynlik köşe yazarlarının çocuksuz olmalarından kimse hoşlanmıyor."

"Ah, lanet olsun. Öğrenmişler mi?" Kaşları havaya kalktı. "Bir dakika. Sen benim..."

"Elbette öyle düşünüyorum, Colin, bunu bilen tek kişi sensin."

Bir an için dili tutulmuş gibiydi. (Yakalanmak berbat bir şey, dostum.) Sonra, "Livvie, ben neden..." diye başladı.

"Çünkü bu sensin, Colin." Kollarımı iki yanıma indirdim, çığlık atmak istiyordum. "Kendi eğlencen için benimle her zaman alay eden, kendini beğenmiş bir pisliksin sen. Eminim, yalan söylememin komik olduğunu düşündün, bu yüzden muhtemelen golfte, havyar yerken ya da başka bir şey yaparken adi kulüp arkadaşlarına hikâyeyi anlattın."

Buna şaşırmış görünüyordu. "Gerçekten benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle öyle. Arkadaşlarına dün geceyi anlatana kadar bekle, tamam mı? Baban muhtemelen sana *babasının oğlu* diyecek ve sen de o çevreden bir yer edineceksin." Çarşafı vücuduma sardım. "Duş alacağım. Lütfen ben çıkana kadar gitmiş ol," dedim.

Yavaşça banyo kapısını açtım ve kulak kabarttım.

Hiçbir ses yoktu.

Her yer sessizdi, bu da Colin'in gittiği anlamına geliyordu, şükürler olsun. Ben duş alırken o hâlâ orada olabilir ve konuşmak isteyebilir diye hepsini içimde tutmuştum. Ama şimdi gittiğine göre, kendimi saldım.

Sessiz dairem, tüm korkunç gerçeklerle yüzleşmem için beni zorlarken, berbat bir şekilde ağlamaya başladım. İşimi kaybettim, bir pisliğe güvendim, söz konusu pislikle yattım ve şimdi maddi olarak karşılayamayacağım mobilyalarım ve fiyat aralığımın çok üstünde olan muhteşem bir yeni evim vardı.

Her şey sıfırdı.

Bir saat boyunca, kaybettiğim her şey için haykırdım.

Sonra sinirlendim.

Çünkü gelişmekte olan kariyerimin mahvolması kadar kötü olan bir şey varsa o da Colin'in pahalı takım elbisesi içinde, Harper'a benzeyen kadınlarla martini içerken, "*Bunu yazan kızı tanıyorum. Evini yakan, hatırladın mı? Evet, çocuğu bile olmayan tam bir baş belası,*" gibi şeyler söyleyeceği düşüncesiydi.

Zengin iş insanlarının kahkahalarıyla dolu olan süslü bir mekânı hayal edin.

Kahretsin.

Colin'in getirdiği nevresimleri yataktan çıkardım ve çöp torbasına koydum. Önce, onları kapısının önünde bırakmayı düşündüm fakat Jack'in onları bulacağını biliyordum ve kendimi eleverirdim, bu yüzden oraya bırakmamaya karar verdim. En sonunda, çöp kutusuna taşıdım. Çok güzel ve pahalı bir keten nevresimi çöpe attım.

Öğleden sonraya kadar duygularım tükenmişti. Her şeyi boş verip arınmış ve kendi ayakları üzerinde durma moduna girmiştim. Birkaç içerik işine başvurdum ve The Times tarafından işe alınmadan önce bana serbest çalışma teklif eden çevrimiçi şirketlerden birine e-posta gönderdim. Hepsi berbat, yaratıcılıktan uzak pozisyonlardı ama en azından faturalarımı ödememe yardımcı olurlardı.

Köşedeki markete gittim ve akşam yemeği için sosisli sandviç, bir kutu *Frosted Flakes* ve diyet kola aldım. Eve geldiğimde, yalnız başıma ne yapacağımı bilemedim. Televizyonu olmayan sessiz bir evdeydim ve telefonla uğraşmaktan bıkmaya başlamıştım. Sadece bir yatağım ve bar taburem vardı.

Ev bomboştu, tıpkı benim gibi.

Colin'in özür dileyen bir mesaj atacağını düşünüyordum fakat elbette atmamıştı. Muhtemelen umurunda bile değildi.

Ahmak.

Bir önceki geceyi düşünmemek için kendimi zorladım -bunu düşünmekten bir hayır gelmezdi- ve boş yatağımda bir saat uzandıktan sonra Yanlış Numara'ya bir mesaj gönderdim.

Ben: Birbirimizi tanımadığımızı biliyorum ama gerçek bir arkadaşlığımız vardı ve en azından hoşça kal diyebilirdin. Şu anda hayatımdaki her şey çöpte ve ben yalnızım, gerçekten isimsiz bir arkadaşıma sığınabilirdim. Bu kadar berbat olman berbat.

Telefonumu şarja taktım ve ekranın ışığını söndürdüm.

Onu da boş ver.

Erkekler berbat.

Ama sonra telefonum titredi.

Karanlıkta telefonuma baktım.

Yanlış Numara: Neden ortadan kaybolduğumu söyleyemem ama senin yaptığın bir şey yok, seni yalnız bıraktığım için çok üzgünüm. Kızgın olduğunu biliyorum ama konuşmaya ihtiyacın olursa ben buradayım.

Kızgın kalmak istiyordum. Ama işin aslı, onunla konuşmam gerekiyordu. Beni ya da durumumu tanımayan biriyle umutsuzca konuşmaya ihtiyacım vardı. Ekranın ışığını tekrar açtım.

Ben: Abimin en iyi arkadaşıyla yattığımı, yalan söylediğim için işten kovulduğumu ve sırrımı açığa çıkararak beni kovduran kişinin abimin en iyi arkadaşının ta kendisi olduğunu öğrendiğimi söylesem ne derdin?

COLIN

Elimdeki telefona baktım ve ne yapacağımı bilemedim. Lanet olsun.

Çünkü Liv için gerçekten kötü hissetmekle ona gerçekten kızgın olmak arasında kalmıştım. Sevdiği bir işten kovulması çok kötüydü, özellikle de bu işte bu kadar iyiyken. Yaralandığını bilecek kadar iyi tanıyordum onu, ayrıca yeni evinin kirasını ödemek için endişelendiğini biliyordum.

Bu yüzden ona Yanlış Numara adına özür mesajı göndermiştim.

Fakat...

Onun sırrını saklamadığımı nasıl düşünebilirdi? Bu, başlı başına gülünç bir meseleydi, bunu kime anlatabilirdim ki? Ama bu küçük hata, benim hakkımda onun ne düşündüğünü tam olarak göstermişti. Benimle bir ay yaşadıktan sonra, kendimizce arkadaş olacağımızı düşünmüştüm.

Ve seviştikten sonra.

Bu yüzden, tam olarak babam gibi olduğumu söylediğinde öyle şaşırmıştım ki bir şey diyememiştim. Kahretsin, babamı tanıdığını veya hatırladığını tahmin bile edemezdim fakat görünüşe göre tanıyordu ve benim, onun *golf kulübü junior*u olduğumu varsayıyordu.

Evet, bu en kötü kâbusumdu.

Mesaj attım: *Meşgul birisin.*

Olivia: Olabilecek en kötü şekilde.

Herhangi bir soru sormayacaktım. Sadece, iyi hissetmesini sağlamak istiyordum ve sonra tekrar yok olacaktım.

Ben: Bu çok kötü.

Mesaj baloncukları hareketlendi ve sonra...

Olivia: Seks gerçek dışıydı. Mesela, porno yıldızları muhtemelen bu kadar iyi olmamızı kıskanırdı.

Kahretsin. Tüm kalbimle ona katılıyordum ama bunu duymam yanlıştı.

Ben: Vay canına.

Olivia: Değil mi? Demek istediğim, hiçbir şey olacağı yoktu ve bir daha asla olmayacağına zaten karar vermiştik ama onunla yatmak EN EĞLENCELİ şeydi. Ta ki kovulduğumu öğrenene kadar.

Ben: Onun söylediğini nereden biliyorsun? Bu mesajı yazmaktan kendimi alıkoyamadım.

Olivia: Başka kimse bilmiyordu.

Ben: Emin misin?

Olivia: Kesinlikle. Ve o, sırf eğlence olsun diye beni mahvedebilecek mankafa tiplerden biridir.

Lambayı kapatıp yatmadan önce bir mesaj daha gönderdim.

Ben: En azından seks iyiymiş.

OLIVIA

"Tatlım, krepleri yavaş ye."

Ağzım dolu, çiğnerken gözlerimi devirdim.

"Bana gözlerini devirme," dedi annem. "Tanrı aşkına, yirmi beş yaşındasın."

Burnumdan nefes aldım, masada gülmemeye çalışıyormuş gibi görünen Dana'ya baktım. *IHOP*'ta pazar kahvaltısı için tüm ailemleydim ve krepler lezzetli olsa da mekânın çalışanları sinirlerimi zorluyordu.

İçeri girdiğim an annem, "Gerçekten kovuldun mu?" diye sormuştu.

Her şey altüst olalı bir hafta olmuştu, bu yüzden bana bu kadar zaman tanıdığı için *şanscağızlarıma* teşekkür etmem gerektiğini düşündüm. Anneme eski patronumla aramda geçen "yanlış anlaşılmayı" anlatırken, garson, ezikmişim gibi bakmıştı bana.

Annem ise, "Seni ebeveynlik köşe yazarı olarak işe aldılarsa, senin ebeveyn olduğuna inandıklarını bilmen gerekirdi. Hadi ama," demişti.

Annem, pek çok şeydi ama aptal değildi.

Annemin susacağını umarak masanın diğer ucuna, Will'le Dana'nın yanına oturmuştum fakat annem, sorularını daha yüksek sesle yöneltti bana.

Her şey yeterince berbat değilmiş gibi Kyle ve Brady de Dana'nın ailesindeydi, bu yüzden oynayacak küçük arkadaşlarım bile yoktu.

"Cidden *her* pazar bunu mu yapıyorsunuz?" Kardeşime ve eşine, sabırlarına hayran kalarak başımı salladım ve "Buna değer mi? Yani krepler lezzetli de... Hadi ama," diye mırıldandım.

"Onun favorisi sen olduğun için böyle yapıyor." Will kahvesinden bir yudum aldı. "Sen onun küçük kızısın. Bu yüzden, her zaman biraz daha bulaşıyor sana," dedi.

"Bu sadece bir yalan, onun favorisi Jack."

"Öyle mi?" Dana gülümsedi ve çenesini eline dayadı, belli ki çocuksuz bir kahvaltının tadını çıkarıyordu. "Jack, onun gözünde hiç yanlış yapmayan biri."

Dana, biraz daha yaklaştı. "Bu arada, iyi misin? Kira ya da başka bir konuda yardıma ihtiyacın olursa, eminim biz..."

"İyiyim." Dana en kibarımızdı fakat bana para teklif etmenin gerekli olduğunu düşündüğü için kendimi dünyanın en büyük eziği gibi hissediyordum. "Dün serbest bir iş aldım. Başka bir şeyler bulana kadar beni idare eder."

"Tebrikler."

"Neyi tebrik ediyoruz?" Annem, masanın diğer ucundan sohbete burnunu soktu. "İşini geri mi aldın?"

İç çektim. "Bunu on dakika önce sorduğundan beri mi? Maalesef, hayır."

"Ee?" Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Sırf idare etmelik bir serbest işim var..."

Annem, "Jack!" diye ciyakladı ve abimin içeri girdiği anda benim varlığımı unuttu.

Gözlerimi devirdim. Annemin sinirlerini bozmak için sıcak kreplerimi şurupla kaplayıp ağzıma tıkamaya, yanaklarımı şişermeye devam ettim. Jack'in geç gelmesi ve annemi saçma bir şekilde mutlu etmesi çok normaldi. Oysa ben erken gelmiştim

ama yine de annemin eleştirilerine maruz kalıyordum. Şurubuma odaklanıp, annemin heyecanlı konuşmasını duymazdan geliyordum, ta ki söylediği şeyi duyana kadar:

"Ve seni de getirmiş, ne güzel!"

Jack'in yeni kız arkadaşını görmek için başımı kaldırdım fakat Colin'in anneme gülümsediğini görünce krepim boğazımda kaldı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Elbette Colin de buradaydı. Onu asansörde görme ihtimaline karşı, geçen hafta her gün muhteşem görünmeye özen göstermiştim ama bu sabah makyaj yapmayı bırakıp sadece gri eşofman ve "Grab Your Buds" yazılı tişörtümü giymeye karar vermiştim ve o şimdi buradaydı.

"Geçen sefer o kadar eğlendim ki Jacksiz bile gelebilirdim." Anneme alaycı bir gülümseme gönderdi. Göğsüm sıkıştı. Kot pantolon ve bir balıkçı kazağı giymiş ve o "anne sevgisi" gözlüklerini takmıştı. Onu yere serip, iğrenç *IHOP* zemininde onun üstüne atlayıp suratına yumruk atmak ve koca bir bebek gibi ağlamak arasında gidip geliyordum.

"Evet, herkes yer açsın bakayım." Annem Colin'e gülümsüyordu, onunla yan yana oturmak için için babama hareket etmesini işaret etti. Şükürler olsun ki masanın ucundaydım, atış menzili dışındaydım. Annem -eğer onu tanıyorsam- Colin'in oturması için yer olmasaydı, beni yerimden kaldırıp yanımızdaki yaşlı çiftle birlikte oturtabilirdi.

Dikkatimi akçaağaç şurubumla taşma tehlikesiyle karşı karşıya kalan tabağıma verdim ve yan tarafımdaki son krepi aldım. Colin'in bakışlarını üzerimde hissediyordum, bu yüzden tüm krepi şuruba batırdım ve ağzıma tıkadım.

Ağzımın yarısını dolduran krepten bir ısırık aldım.

Ah, evet, seni aptal, varlığın o kadar az umurumdaki en büyük domuz benim.

Cehenneme kadar yolun var.

"Livvie de tam bize iyi haberlerini vermek üzereydi." Annem, onların, bir kutlama anını böldüklerini ima eden neşeli bir sesle söyledi bunu. Çatalını bana doğrulttu. "Devam et, tatlım," dedi.

"Puffff..." Kafam kadar büyük bir krepi yutmaya çalışırken parmağımı havaya kaldırdım. Büyükannem, büyükbabam, Midge teyzem ve Bert amcam dâhil tüm aile, sanki bunu yapmak zor bir şeymiş gibi bana bakıyordu.

Evet, anladım.

"Off, Liv. Makyaj yapmadın mı?" dedi Jack. "Bu sabah yontulmamış gibi gözüküyorsun," diye mırıldandı.

Tek seferde yutkundum. Annemin nefesi kesildi. Boğazımı temizledim. "Aslında buna iyi haber diyemem ama dün serbest bir iş aldım," dedim.

"Yani yarı zamanlı bir iş mi?" diye sordu Midge teyze, kaşlarını çatarak. "Bunun anlamı bu mu?"

"Sanmıyorum, öyle değil," dedi annem. Yüzü şaşkındı, kaşlarını çattı. "Bu nedir? Zamanını kendin mi ayarlıyorsun?"

Babam, "Aferin, tatlım," diye mırıldandı ve ağzına bir parça üzüm reçelli tost sıkıştırdı. *Annem, bunu yediğini görmesin* diye düşündüğüm anda, annem, "Bunu yeme, canım," dedi ve babamın inatçı bir çocuk olduğunu ima eder gibi başını salladı. "Bunun sana şişkinlik verdiğini biliyorsun."

Bu, tam olarak ne anlama geliyordu, asla çözememiştim ama çocukluğum boyunca benim de peşimi hiç bırakmamıştı; annemin "şişkinlik" tehdidi.

"Kız kardeşim serbest çalışarak bir servet kazandı," dedi Colin, masaya doğru. O sırada bana baktı. "Bu, sadece proje başına ücret aldığın anlamına gelir genelde."

"Hadi canım?" Annem gözlerini Colin'e çevirdi, sonra bana döndü. "Öyle mi?"

Yine ikilemde kaldım. Colin iyi davranıyordu, bana ailem konusunda yardım etmeye çalışıyordu ve minnettar olmam gerektiğini biliyordum. Fakat beni o kadar zavallı mı sanıyordu? İyi bir şey yaptığımı savunmak zorunda mıydı? Bana üzülüyor muydu?

Daha çok, suçluluk hissiydi bu.

Ve onun acınası yardımına ihtiyacım yoktu.

"Aslında, Colin yanılıyor." Mavi gözlerine baktım. "Bu serbest çalışma, süper yarı zamanlı bir iş ve ücreti korkunç. Buna gerçekten iş bile diyemezsin."

Annem onu pohpohlamayı bırakmadan önce Colin'in çenesinin kasıldığını gördüm. Güzel, demek ki onu sinirlendirmiştim. Tanrı'ya şükür, masadaki konu olmaktan çıkmıştım ve on dakika sonra Colin bir telefon görüşmesi yapmak için masadan kalktığında, ailemle çabucak vedalaşıp oradan ayrıldım.

Öğleden sonrayı araba galerileri için otomobil tanıtımları yazarak geçirdim; yeni, harika boktan serbest işim. Taburemde uyuklamaya başlayınca ara verdim ve yağmuru izlemek için balkona çıktım, iç karartıcı ve soğuktu. Genellikle en sevdiğim havaydı ve şu anki durumuma uygundu.

Colin'le paylaştığım sandalyeye kıvrıldım ve şehrin ıslak manzarasına baktım. Şansımın tekrar yaver gitmesinin bir yolunu bulmam gerekiyordu, gelecek için heyecan duymam gerekiyordu. Eli ve yangın gecesi konusunda kendimi toparlayabildiysem, Colin ve işten atılma konusunda da toparlanacaktım.

Değil mi?

Bir şeyler yapmaya ihtiyacım vardı.

Telefon rehberimde dolaştım ve Yanlış Numara'nın üzerine tıkladım. Bunun bir risk olduğunu biliyordum, özellikle de daha yeni döndüğü için ama her şeyin yerli yerine oturmasını beklemekten bıkmıştım.

Bunu yapacaktım, sonuçlarına lanet olsun.

Ben: Başından beri ne dediğimizi biliyorum ama bence tanışmalıyız. Bunun olmaması için binlerce sebep olduğuna eminim ama artık umurumda değil. Cuma akşam saat 7'de Cuppi'ta (kafede) olacağım. Umarım beni tekrar görmezden gelmezsin.

COLIN

NE?

Bana ne yapıyordu böyle? Ya da kendine? Masamda oturmuş, gelecek yıl için emlak bütçesi üzerinde çalışırken, telefonumun ekranına baktım ve attığı mesaja inanamadım. Hayatı şu anda boktan gidiyordu, peki ama atağa geçmesi ona nasıl yardımcı olacaktı? Benim -Yanlış Numara- gelmeyeceğimi bilmesi gerekiyordu, değil mi? Demek istediğim, tüm o görmezden gelmelerden sonra gerçekten yüz yüze görüşeceğimizi mi düşünmüştü?

Kahretsin.

Marshall'ın kahvaltıda olmasını beklemiyordum -hiç gitmezdi- ve şuruplu krepleri lüpletirken bana bakışlar atması, kafamı karıştırmıştı.

Onu neredeyse özlemiştim ve bu iyi değildi.

Jack'in kız kardeşi... O, Jack'in kahrolası kız kardeşiydi. Kahretsin. *En iyi arkadaşın, seni aptal.*

Kesinlikle aklımı karıştıran şey mükemmel seksti. Olivia sadece Olivia Marshall'dı -sakar, ortalama akıllı- ve onu özlemimin hiçbir yolu olamazdı.

Kahretsin, hayır.

Gözlüğümü çıkarıp gözlerimi ovuşturdum. Liv'in atağa geçmesinden hoşlanmamıştım fakat buluşmamızı teklif etmesi onun kendi hatasıydı. Yanlış Numara ve Yanlış Arama, anonim kalması konusunda anlaşmıştı. Sırf kötü bir dönemden geçiyor diye kuralların değişmesi gerekmezdi.

Zor bir dersti ama buna kendisi sebep oluyordu.

OLIVIA

"Kulağa korkunç geliyor." Sara, bardağını doldurması için barmene işaret etti. Bana dönüp, "Fakat faturaları karşılıyorsa, kesinlikle araba tanıtımları yazardım," dedi.

"Ve işte ben o noktadayım." Bacak bacak üstüne atıp romkolamdan bir yudum aldım. Sara, beni *happy hour*'a davet etmek için aradığında dışarı çıkmaya cesaret edememiştim fakat gerçekten başka ne yaşayabilirdim ki? Günün o saatinde, balkona çıkıp hâlâ *bir işleri olan* o arabalı insanların eve dönüş yolunu acıklı bir şekilde izliyordum genellikle.

Yine de IHOP'tan beri -üç gündür- evden dışarı çıkmamıştım. Bu yüzden, beynimin hâlâ işleyen kısmı, Sara'nın davetini kabul etti ve kendi iyiliğim için beni duş almaya zorladı.

"Göz açıp kapayıncaya kadar başka bir iş bulursun. Sen harika bir yazarsın." Taburesine yaslanıp başını salladı. "Senin 402 Anne olduğuna hâlâ inanamıyorum. Yazılarını gerçekten çok beğenmiştim."

"Teşekkürler." Bunu duymak, işsiz kaldıktan sonra -yangından sonra bile- iyi hissettirmişti.

"Bak, dinle şimdi. Happy hour için gizli bir amacım vardı." Kollarını kavuşturdu. "Eli'den sonra, biriyle çıktın mı? Çünkü kayınbiraderim çok sevimli ve bekâr. Sanırım senden hoşlanacaktır," dedi.

Bir içki daha aldım. Biriyle randevuya çıkma düşüncesi saçımı yolmak istememe neden olmuştu. O koca ağızyla sigara içen mankafaya takıldığım için değil, hazır olmadığım için.

Colin o gece benimle uzun, yavaşça öpüşmeye başladığında, klostrofobik hissetmeye, romantizmin etkisi altına girmekten korkmaya başlamıştım. Neyse ki buna bir çentik atmış ve herhangi bir karışıklığın peşinden gidecek durumda olmadığımı hatırlatmıştı. Tek istisna Yanlış Numara'ydı ve bunun tek sebebi birbirimizi zaten tanıyor olmamızdı. "Teşekkürler ama hayır, almayayım. Ben hazır değilim."

"Belki de bir erkekle gerçekten görüşene kadar hazır olduğunu bilemezsin." Barmen, Sara'nın bardağını önündeki bara koydu, Sara da ona gülümsemeden önce, "Muhtemelen korkuyorsun çünkü Eli denen o herif korkunç biriydi," dedi.

Başımı yukarı kaldırdım, nefesim kesildi. Eli'den bahsetti ama... *hiçbir şey* hissetmedim. Eli'ye olan hislerimin tamamen gittiğini o ana kadar fark etmemiştim. Bu ne zaman olmuştu? Birdenbire o artık bir hiçti. Adının anılmasından sonra hiçbir şey hissetmemiştim.

Bu bir dönüm noktasıydı. Belki de Colin'le seks yapmak, duygusal değişim için bir tür hızlandırıcı etken olmuştu.

Demek istediğim, hâlâ onun dev bir pislik olduğunu düşünüyordum fakat Colin belli bir amaca hizmet etmişti.

Tabii ki cinsel tatmin dışında.

"Senin aklından neler geçiyor?" Sara sırıtıyordu, tamamen başka bir şeye odaklandığımı fark etmiş, bana bakıyordu. "Bir milyon mil ötedeymişsin gibi gözüküyorsun."

Bir yanım, ona Colin'den bahsetmek, her şeye kadınsı bir bakış açısı kazandırmak istiyordu ama çok utanmıştım. Ona güvendiğim için kendimi hâlâ tam bir aptal gibi hissediyordum. Bunun yerine, "Konuştuğum *Yanlış Numara* isimli adamı hatırlıyor musun? Sanırım onunla kahve içmek için buluşacağım."

COLIN

"Nick."

Ofis komşum olan Nick DeVry, kapıdan içeri girdi. "Efendim, kardeşim?"

Nick iyi bir adamdı, çok nazikti. Oduncu sakalı vardı ve bir golfçü gibi giyinmişti; modaya uygun bir polo ve tam olarak uygun olmayan pantolon. "Gel buraya."

Nick içeri girip kapıyı kapattı. Hâlâ küçük bir çocuğun gülümsemesine sahipti ama adam o kadar zekiydi ki muhtemelen beş yıl sonra CFO[25] olacaktı.

[25] *Ing.* CFO (Chief Financial Officer), Mali işler müdürü, finans direktörü. -ed.n.

"İşle ilgili olmayan bir iyiliğe ihtiyacım var, Nick. Ve *hayır* demekten sakın çekinme."

"Ah, kahretsin."

"Hayır, öyle bir şey değil. Sadece bir saatliğine kahve randevusuna gitmeni istiyorum."

Beş bira ve bir tabak dolusu yahniden sonra, dün gece sağlam bir plan bulmuştum. Tek ihtiyacım olan, birinin gelip Liv'e iyi davranmasıydı. Ve sonra o, her şeyi silip atarak yoluna devam edebilirdi. Nick'e gerçek hikâyenin yarısını anlatıp, Yanlış Numara'nın Liv'i yatağa atmaya çalışan ahmak bir arkadaşım olduğunu söledim.

"Normalde burnumu sokmazdım fakat kız bir sürü boktan şey yaşadı ve mahvolabilirmiş gibi hissediyorum. Onunla görüşmeye gideceksin ve Yanlış Numara olduğunu söyleyip bir kahve içeceksin, bu kadar. Sıkıcı biri ol ki sana âşık olmasın tabii. Sonra o, kendini iyi hissederek ayrılacak ve ben de sana yeni bir şişe Scotch alacağım."

Nick başını sallamaya başladı. "Bunu sen yapamıyorsan, kız gerçekten çirkin olmalı."

"Sana söyledim, kız beni tanıyor, bu yüzden gidemem. O, benim arkadaşımın küçük kız kardeşi."

"Yine de dış görünüşüyle ilgili soruyu yanıtlamadın."

"Güzel kız." Öyleydi. Yemin ederim, balkonunda kucağıma çıktığı zaman kulaklarım çınlamaya başlamıştı. "Ama o çaresiz, zavallı küçük bir köpek yavrusu gibi. Sadece kızı iyi hissettir ve git."

Nick bana baktı, bunu yapacaktı. İnsanları memnun eden biriydi ve ayrıca Scotch'a çok düşkündü. "Bunu sadece *Glenfarclas 25* için yapıyorum."

"Yok artık, onu nereden bulacağım?"

"Tanıdığım bir adam var." Nick gelip misafir koltuğuna oturdu. "Yaz. Clark Ehlers. Dundee Stoch Co."

Bu çok pahalıya mal olacaktı ama Olivia'yı bir kafede tek başına bırakamazdım. Sonraki on dakikayı, ihtiyaç duyacağı tüm bilgiler için Nick'e mesaj atmakla geçirdim. Ofisimden ayrıldığında, hiçbir şeyin ters gitmeyeceğinden emindim.

OLIVIA

Kırmızı rujumu sürdüm ve burnumu biraz pudraladım. Sadece yoğun, baştan çıkarıcı bir makyaj yapmamıştım; düz saçlarıma bukleler yapmak için bile zaman ayırmıştım. Ve en iyi şey: Hava serindi. Yani siyah elbisemi kabarık siyah bir hırka, çorap ve botlarla tamamlamamın bir sakıncası yoktu.

Herkes havanın soğuk olduğunu bildiği için hırka ve botlar kabul edilebilirdi, değil mi?

Banyonun ışığını kapattım. Sonunda Yanlış Numara ile buluşacağıma inanamıyordum. Kusacak gibi hissediyordum. Çok gergin ve heyecanlıydım, bu adamla ilgili ciddi endişelerimin olduğunu kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

Beni defalarca yok sayıp ilgisini alakasını kesmişti. Yani, muhtemelen özel hayatında kirli çamaşırlar, takıntılı kızlar ve bir sürü gizli eş gibi tuhaf şeyler oluyordur. Kahretsin, bu gece beni ekeceğinden emindim. Bu, açıkçası onun işiydi.

Kafeye giderken, kelebekler midemi harap ederken, bunu kendime hatırlattım. Gelmeyecekti, bu yüzden gergin olmak için bir neden yoktu. Oraya vardığımda derin bir nefes aldım, kapının kolunu tutup çektim.

Arkamdan derin bir ses, "Yanlış Arama?" dedi.

Yutkundum ve arkamı döndüğümde her şey birden ağırlaştı. Yanlış Numara'mı görmek için dönerken dünya da benimle birlikte dönüyordu. Ne bekliyordum, bilmiyorum fakat orada duran adam benim boylarımda, gür sakallı ve dev bir gülümsemeye sahipti. Bana sırıtırken, golf derneği gezisine hazırmış gibi görünüyordu.

"Yanlış Numara?"

Başını *evet* anlamında salladı ve gülümsedi, sonra garip bir şekilde sarıldık. "Cam kenarı bir masa tuttum," dedi.

"Ah, harika." Onu takip ettim. Hayal kırıklığına uğramadım çünkü o yeterince yakışıklı bir adamdı. Ama sanırım, büyük bir bağ kurmuşuz gibi onunla aramda bir çeşit farkındalık ya da aşinalık olacağını ummuştum. Ama hiç de umduğum gibi olacağa benzemiyordu.

Onun ayırdığı masaya oturdum ve gergin bir şekilde birbirimize gülümsedik. "Sonunda tanıştığımıza inanamıyorum," dedim.

"Değil mi?" Başını salladı ve gülümsedi.

"Her şey çok tuhaf. Yani, oradaydın, yani biliyorsun ama yine de..."

"Değil mi?" dedi.

Hmmm... Bir dakikada iki "değil mi" bir yanlış yapmazdı ama üçüncüsü muhtemelen yanlış olurdu.

"Mesaj atıp, *üstünde ne var* diye sormuştum ve sen de annemin gelinliği olduğunu söylemiştin." Bir kahkaha patlattı. "E, zaten gerisi malum," dedi.

"Evet. Ben de nasıl olduğunu hatırlıyorum."

"O adamı Hooters konusunda kızdırdığın zamanı hatırlıyor musun?" diye devam etti.

"Hatırlıyorum." Garsona el salladım. "Peki senin adın ne, Yanlış Numara? Artık söyleyebiliriz, değil mi?"

Gülümsedi. "Sanırım söyleyebiliriz. Ben Nick DeVry."

Başımı salladım, Yanlış Numara'nın gerçek bir adı vardı. *Nick*. "Ben de Olivia Marshall. Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum."

Küçücük bir masada iki gergin gülümseme.

Boğazımı temizledim. "Peki, ne iş yapıyorsun, Nick?"

"Finansçıyım. Sıkıcı, değil mi?"

Gülümsedim. "İyi kazandıran bir sıkıcı iş, yine de."

"Doğru. Ya sen?"

"Ben bir yazarım." *Lütfen nerede çalıştığımı sorma.*

Garson gelip siparişimi aldı ve sonra telefonum çaldı. Nick pasta sipariş verirken, mesaja baktım.

Sara: Ee?

Ben: İyi görünüyor.

Colin: Aov. Bir aşk bağı değil mi? Üzgünüm, kedicik.

Ben: Teşekkürler.

Telefonumu hırkamın cebine koydum. "Peki şehrin neresinde yaşıyorsun, Nick? Burada mı büyüdün? Geçmişin nedir?" Arkasına yaslandı ve sakallı çenesini okşadı. "KC'de[26] büyüdüm ve Millard'da[27] yaşıyorum."

"Yani sen bir banliyö çocuğusun."

"İşte, o benim." Çenesini okşamayı bıraktı. "Yine de mükemmel bir sokak itibarım var."

"Ah, tabii."

Gözleri parladı. "Bunu kanıtlamak zorunda bırakma beni."

Gülümsedim. "Ee, bunu nasıl kanıtlarsın?"

"Break dansla. Hah.

"Hmm, korkarım kesinlikle bunu kanıtlamak zorunda bırakacağım seni."

Ve Nick, aman Tanrım, bana sırıttı, ayağa kalktı ve kalabalık kafenin ortasında *moonwalk* yapmaya başladı.

[26] KC (Kansas City), büyük bir bölümü Missouri eyaletinde, bir kısmı da Kansas eyaletinde bulunan bir şehir. -ed.n.

[27] Millard (*Millard County*), ABD'nin Utah eyaletinde bulunan bir ilçe. -ed.n.

"Seninle konuşurken gerçekten harika zaman geçirdim, Olivia."

"Ben de."

Apartmanımın önünde durduk, randevuyu bitirmeye çok hazırdım. Nick harika biriydi fakat mesajlarımızdaki elektrikten eser yoktu. Bir gram bile. Dürüst olmak gerekirse, Nick'in edepsizce mesajlar yazmak bir yana, böyle düşüncelerinin olduğunu hayal bile edemezdim. Ya da benimle alay ediyorsa. O, ne bileyim... iyiydi işte.

Yutkundum ve yüzüne baktım, *gerçekten* baktım. Kesinlikle sevimliydi. Aptal, mide bulandırıcı, nefret ettiğim bir durumu yaşıyordum. Midemde hissettiğim tek şey, Nick'e gıcık olmaktı.

Büyük bir hayal kırıklığıydı.

Lanet olsun, HAYIR. Öne geçip ağzımı onun ağzına koydum. Deneme öpücüğüydü. Belki rekorlar kitabına girebileceğimiz bir öpüşme olurdu ve bu, her şeyi değiştirirdi. Bu noktada bir şeyi zorluyor değildim, kazanmaya ihtiyacım vardı.

Nick burnundan bir nefes alarak ıslık sesi çıkardı ve sonra başını çevirdi, her şeyini saldı.

Beni gerçekten öptü.

Garip bir şekilde büyük bir dili olup olmadığını veya her şeyi ağzıma sığdırıp sığdıramayacağını görmeye mi çalışıyordu, bilmiyordum fakat onu öpmek, nefesimi mahvetti. Ağzımda o kadar çok şey oluyordu ki yeterince hava alamıyordum. Amaçlanan, tutku ve bol miktarda tükürük ile doluydu ama işe yaramıyordu.

Ve sakalları ağzıma dolmuş gibi hissettim.

Geri çekilip gülümsedim. "Kahve için tekrar teşekkürler. İyi geceler, Nick.

COLIN

Nick görüşmeden sonra bana mesaj attı: *Olivia, güzel görünüyordu ve bence işler yolunda gitti.*

Mükemmel.

Liv'in Yanlış Numara'ya bir şeyler yazmasını beklemeye devam ettim ama alışılmadık derecede sessizdi. Üst kata, spor salonuna gittim ve eve döndüğümde telefonumda bir mesaj vardı.

Bayan Yanlış Arama: Bu gece için tekrar teşekkürler. Eğlenceliydi.

Ben: Katılıyorum.

Kısa tutmak istiyordum..

Bayan Yanlış Arama: Öpücük için de.

İki kez okudum, sonra tekrar okudum. Öpücük mü? Öpüştüler mi? Nick, Olivia'yı öptü mü?

Ben: Ah evet. Hadi öpücük hakkında konuşalım.

Bekledim. Beklerken biraz yürüdüm ve su içtim. Sonra o orospu çocuğuna mesaj attım.

Ben: Onu ÖPTÜN mü? Olivia'yı neden öptün?

Telefon nihayet titrediğinde, ikisinden de aynı anda mesaj gelmişti.

Nick: O beni öptü, ahbap, yemin ederim.

Olivia: Kötü bir fikirdi. Yaptığım şeyi unutalım, tamam mı?

Liv'e cevap verirken Nick tekrar mesaj attı:

Nick: Neden sordun? O ne dedi?

"Lanet olsun." Önce Olivia'ya Yanlış Numara'dan mesaj attım.

Ben: Unutmak mı istiyorsun?

"Gönder" tuşuna bastığım anda Nick'ten bir mesaj daha geldi.

Nick: Çünkü seni kızdırmak istemiyorum ama onun gerçekten harika biri olduğunu düşündüm.

Ben: HAYIR. Yasak bölge.

Olivia'dan cevap gelince, "Gönder"e zar zor bastım.

Olivia: Evet, istiyorum. Mesajlaşma arkadaşlığımıza değer veriyorum ve bunun değişmesini istemiyorum.

Mesaj geldi.

Nick: Bunu konuşabilir miyiz?

Sevgili Tanrım, kendimi kaybetmek üzereydim.

Ben: Yarın konuşuruz ama o kız bir yığın sorunla kafayı sıyırmış durumda; bunu istemezsin. Güven bana. Scotch'unu sipariş ettim, bu arada.

OLIVIA

Nick gözden kaybolur kaybolmaz, tekrar dışarı çıktım ve Old Market'e yöneldim. Henüz eve girmek gelmiyordu içimden. Yanlış Numara ile buluşmak, hayatımdaki tüm *vasat* ve *can sıkıcı* şeylere ilaç gibi gelmişti ama hayal kırıklığı yaratan kimlik ifşasının ardından, gerçekten sadece ve sadece yemek yemeye ihtiyacım vardı.

Çünkü bu seferki *vasatlık* ve *can sıkıntım* her zamankinden daha büyüktü.

Dondurma yemek için *Ted and Wally's*'e[28] gittiğimde, çok şükür ki kapıda sıra yoktu, ki bu genellikle hava kararduktan sonra olurdu. Genelde, randevu almanız gereken bir yerdi. Kasaya doğru yürüdüm, burnumu cama yaslandım; tüm dondurmaları istiyordum.

"Çikolatalı alabilir miyim, lütfen?" Tam bir klişeydi ama kusana ya da ağzımı çikolataya bulayana kadar yemek istiyordum. Sırada ilerledim, kartımdan parayı çektirdim ve kulakları büyük olan ve gülümseyen çocuktan dondurmamı aldım. "Teşekkürler."

Dükkândan çıkmak için döndüm ve -şaka gibi ama- Glenda'yla karşılaştım. İkimiz de beceriksizce birbirimize bakmadan ve "hey, seni tanıyorum, bekle, aramızda kötü bir şey oldu, ah, bu rahatsız edici" der gibi geçmeden önce, *aman Tanrım, özür dilerim* benzeri bir şey mırıldandım.

"Merhaba, Olivia." Konuyu toparlama konusunda benden daha iyiydi. Gülümseyip, "Bu benim kocam, Ben. Ben, bu Olivia Marshall," dedi.

Oo, vay, yanındaki adamı fark etmemiştim bile. Gülümsemeye çalıştım. "Tanıştığıma memnun oldum," dedim.

Boğazımı temizledim. "Seni gördüğüme sevdindim, Glenda."

"Ben de seni gördüğüme," derken çok nazik görünüyordu.

---

[28] Ted and Wally's, Nebraska'nın Old Market ve Benson semtlerinde birer şubesi olan, ev yapımı ürünler satan dondurmacı. -ed.n.

Arkamı döndüm ve ağlamak isteyerek kapıya yöneldim -bu da neydi şimdi- çünkü onu özlemiştim. Ama tam kapı kolunu tuttuğum anda arkamı döndüm ve "Hey, Glenda?" dedim.

Kocasıyla benim hakkımda konuşuyordu ama başını kaldırdı. "Efendim?" dedi.

Sırada durduğu yere geri döndüm. "Sadece özür dilemek istiyorum. Ben, hm, seni gerçekten önemsiyorum ve yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyorum." Dondurma sırasındaki diğer müşterilerin dinlediğinin farkındaydım ama umurumda değildi. "Ben asla... sadece... bu işi, senin yanlış anlamana göz yumacak kadar çok istedim."

Glenda, o süper güzel, anne gülümsemesiyle bana baktı. "Sorun değil, Olivia."

"Bunu söylemen gerçekten çok hoş." Yutkundum. "Gerçeği duyduğunda ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Sadece bir kişiye söylemiştim fakat görünüşe göre yanlış kişiydi. Ne olursa olsun, korkunç bir şeydi ve gerçekten üzgünüm."

"Ah, hm." Tek kaşını kaldırdı. "Senin bahsettiğin kişi de söylemiş olabilir ama bana söyleyen kişi Andrea'ydı," dedi.

"Andrea mı?" Kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kocası, bizden uzaklaşmıştı ve ev yapımı dondurmaları inceliyormuş gibi yapıyordu.

"Andrea Swirtz. Eski stajyerim olan..." Gözlüğünü yukarı itti. "Onu Zio'da öğle yemeği yerken görmüştük, hatırladın mı?" dedi.

O kız mı? "O nereden biliyordu?"

"Köşe yazarımız hakkında konuşurken, bize kulak misafiri olmuş ve 'vicdanı' beni araması için onu zorlamış." Gözlerini devirdi. "Görünüşe göre, seninle aynı liseye gitmiş."

Andrea Swirtz diye birini hatırlamıyordum ama eve gider gitmez onu araştıracaktım. Kaltak.

"Gitmem gerek, Olivia," dedi Glenda, kocasını işaret ederek. "Ama içimde hiç kötü bir his yok. Bunu bir ders olarak al ve yoluna devam et, tamam mı?"

Tekrar ağlamak istedim çünkü çok iyi davranıyordu. Başımı salladım ve gitmeden önce *tekrar özür dilerim ve iyi geceler* gibi bir şeyler söylemeyi başardım.

Bir blok yürüdüm ve sonra korkunç gerçek kafama dank edince bir banka oturdum.

Lanet olsun.

Colin kimseye söylememişti.

Yüzü gözümün önüne geldikçe, onun gözünde bir cadı olduğum için midem bulandı. Onu, babasıyla bir tutmuştum. Ah. Telefonumu çıkardım ve rehberimde onun numarasını buldum.

Ben: Colin, ÇOK üzgünüm. Sırrımı söyleyenin sen olmadığını biliyorum ve ÇOKÇOKÇOKÇOK üzgünüm. Özellikle de seviştiğimiz gece tam bir kaltak olduğum için.

Ayağa kalktım ve telefonumu kontrol etmeden önce bir blok aşağı yürüdüm.

Yanıt yoktu.

Bir mesaj daha gönderdim:

Muhtemelen bana kızgınsın, biliyorum ama lütfen bil ki sana böyle davrandığım için çok pişmanım. Bunu hak etmedin ve ben dünyanın en büyük pisliğiyim.

Eve giden yolun geri kalanını yürüdüm ve apartman girişine gelince başka bir mesaj yazdım:

Peki. Yani yokmuşum gibi davranıyorsun. Bunu hak ediyorum ama lütfen beni affet. Birbirimize her zaman bok gibi davrandığımızı biliyorum ama her zamanki şakalarımızın ötesine geçtim ve bunun için daha fazla üzülemezdim. Gelip konuşmak istersen, kapımın kilidi açık olacak. Ben de suçlulukla ramen yiyor olacağım.

Mesajı gönderdim ama asansöre biner binmez Colin'in katının düğmesine bastım.

Derdimi anlatmak zorundaydım.

Kapısını çalmadan önce derin bir nefes aldım. Lütfen Jack evde olmasın ve lütfen içeride bir kadın da olmasın. Kapı açıldığında, telefonumu kontrol etmek için cebime uzanıyordum.

Ve işte, karşımdaydı.

"Hey." Yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu, sanki kapısında elektrikli süpürge satıyormuşum gibi ciddiydi. Acele etmemi ister gibi sabırsız görünüyordu.

Ve o kadar umursamazdı ki nefes almak canımı acıtıyordu.

"Seninle biraz konuşabilir miyim?"

Colin omzunun üzerinden arkasına baktı. "Abin..."

Kapüşonlu svetşörtünden tuttum ve onu koridora sürükledim. "Sadece bir saniyeye ihtiyacım var. Lütfen?"

Kapıyı arkasından kapattı. Âdemelması, bir yutkunmaya hareket etti. İçimden bir şeyin geçtiğini hissettim. Svetşörtünü bıraktım ama elim boşta kaldı.

Bakışlarımı boğazından kaçırdım. "Mesajlarımı aldın mı?" diye sordum.

Çenesini eğdi. "Telefonum çalışma odasında şarja takılı. Ne oldu?"

Yutkundum, yüz yüze söylemek daha zordu. "Dinle, Colin. Geçen gün hakkında..."

"Unut gitsin." Çenesini tekrar eğdi. "Önemli değil," dedi.

"Evet, önemli. Yanılmışım..."

"Unut gitsin, Liv. Bunun bir hata olduğunu söyledik ve..."

"Konuşmamı kesme. Seksten bahsetmiyorum, tamam mı?"

Abim, kapıyı açıp bir Colin'e bir bana baktı. "Siz burada ne yapıyorsunuz?"

Colin, "Hiçbir şey," derken, ben de "Konuşuyorduk," dedim.

Ama Tanrım! Jack, seks hakkında bağırdığım sırada beni duymuş muydu?

Jack kaşlarını kaldırdı ve gülümsedi. "Durun, tahmin edeyim. Livvie artık işsiz olduğu için tekrar yanımıza taşınmak istiyor."

"Of, hadi oradan." Az önce beni duymadığı için rahatlamıştım ama hayatımla ilgili yılgın tavrı beni sinirlendirmişti. Gözlerimi devirdim ve duygusuz duran Colin'e carladım. "Lütfen, Tanrı aşkına, mesajlarımı oku, yeter. Görüşürüz."

COLIN

Onun kötü durumda olduğunu hissederek, uzaklaşmasını izledim. Bu da neydi şimdi?

"Dostum, neden kız kardeşimin kıçına bakmayı kesmiyorsun?" Jack, moduma hiç uymayan tuhaf bir bakış attı bana.

"Ah, tabii." Tekrar içeri girdim ve o da beni takip etti.

"Livvie sana ne diye mesaj atıyor?"

Bilmiyormuş gibi yaptım. "Ne bileyim?"

"Hayır, gerçekten. Olivia'nın *sana* mesaj atması hiç mantıklı değil."

Jack'i görmezden geldim, çalışma odasına gittim ve telefonumu şarjdan çıkardım. "Bilmiyorum."

"Peki neden mesajlara bakmıyorsun?" Kapının eşiğinde durup kaşlarını çatarak bana bakıyordu. "O zaman derdi neymiş, anlarsın, salak."

Kollarımı indirdim. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

"Bu ne lan?" Odaya bir adım attı. "Böyle iyiyim mi? Doğru cevap, *küçük kız kardeşinin bana neden mesaj attığına dair hiçbir fikrim yok. Kontrol etsem iyi olur çünkü bana da garip geldi.* Böyle daha sağlam bir cevap vermiş olurdun."

Ne diyeceğimi bilemediğim için bir şey söylemedim.

"İkinizin arasında bir şey mi oluyor?"

Burnumdan nefes aldım. Görünüşe göre, cevap vermem çok uzun sürdü çünkü Jack'in ağzı açık kalmıştı. "Kız kardeşim... benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Dinle, Jack..."

"Hayır, sen dinle." Telefonu elimden aldı -şu ana kadar Jack'in en hızlı hareketiydi bu- ve mesajlara baktı. Beni geride tutmak için kolunu sertçe öne uzattı. Ona engel olmak ve telefonu geri almak istedim ama her şeyi batırmıştım.

Liv az önce ne mesaj attıysa, her şey meydandaydı. Jack biliyordu.

"Hah!" demeden önce, gözleri ekranda gezindi.

Eli yanmış gibi telefonu yere düşürdü.

"Seviştiğiniz gece mi? Bu ne demek böyle? Lütfen bana Olivia ile yatmadığını söyle." Sonra ileri atılıp beni itmeden önce, bir saniyeliğine bana baktı. "Senin sorunun ne?" Beni tekrar itti. Sorarken yüzü kızardı: "Kız kardeşim, ha?"

Ve sonra her şey koptu. Jack beni tekrar itti, sonra ileri atıldı ve omzuyla üzerime yüklenip beni yere yatırdı. Yere düşmeden önce ikimiz de duvara çarptık, kahretsin, kafam! Yumruk atmak için beni sabitlemeye çalışırken, *Liv'den yararlanmışsın, seni iğrenç orospu çocuğu* diye bir sürü şey mırıldanıyordu.

"Kes şunu, Jack." Homurdandım ve bacaklarımı altıma aldım, üstümde durmaması için onu ters çevirdim, kollarıyla beni mahvetmesine ya da bayıltmasına engel olmak için onu tuttum.

"Lanet olsun, bir dur artık!" Onu tutmaya çalışırken kelimeleri haykırıyordum ama benden daha kiloluydu. Dizini mideme geçirdi. İnleyip sırtımın üzerine yuvarlandım ve beni alt etmesi için ona mükemmel bir fırsat sundum.

Jack, bana baktı, yumruğunu geri çekti. Bana vurmasını bekledim. Fiziksel acı, Liv'i öptüğüm geceden beri içimi kemiren suçluluk duygusunun bir kısmını hafifletebilirdi belki. Kendimi acıya hazırladım fakat Jack'in eklemlerini gözümün üstünde hissetmeyi bekledim. Fakat o, bunun yerine yumruğunu yere indirdi ve nefes nefese, "Neler oluyor, Beck?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ah, farkındayım, dostum."

"Neden benimle dövüşmüyorsun, seni ucube?" Jack, cevabımı beklerken hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, sanki bir dövüşü sabırsızlıkla bekliyor gibi. "Sana vurmama izin mi vereceksin cidden?"

Başımı iki yana salladım. "Bana *vurmalısın*," dedim.

Yutkundu ve topuklarının üzerine oturdu. "Yani sen ve Olivia..."

Kendimden nefret ederek başımı salladım.

Jack, jölcli saçlarına dokundu. "Lanet olsun, Beck. Sanırım saçımı mahvettin."

"Saçını, berberin mahvetmiş bence." Bir an gülümsedi ama çok uzun sürmedi. "Ee, ne olacak? Onu terk mi ediyorsun?" dedi. Sesi yorgun geliyordu çünkü ilişkilerin benlik bir şey olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu beni. Her ilişkimde, o yanımdaydı. "Yani, tabii ki terk edeceksin. Zaten öyle yaptın, değil mi?"

"Hayır." Olivia'nın bana gitmemi söylediğini hatırlamam, acıyla kahkaha atmama neden oldu. "Kız kardeşin, kıçıma tekmeyi bastı."

Jack, biraz daha az kızgın görünüyordu. "Hadi canım?"

Tekrar başımı salladım. "Ertesi sabah beni terk etti."

Elini çenesinde gezdirdi, bir küfür mırıldandı ve ayağa kalktı. Bana elini uzattı ve "Geçen hafta bu yüzden mi bir pislik gibiydin?" dedi.

Elini tutup ayağa kalktım. "Öyle miydim?"

"Bir damla akıtıyor diye tüm mutfak musluğunu söktün." Bir kahkaha attı. "Tam bir psikopat gibiydin."

Boğazımı temizledim. "Yine de yeni musluk daha iyi oldu."

"Bence de." Jack alnını kaşıdı. "Ee, şey, nasıldı? İşleri senin yerine o bitirdiği için mi kızgınsın?"

İç geçirdim. En iyi arkadaşıma baktım ve yalan söylemeyi bırakmaya karar verdim. "Kızgınım, çünkü biraz... Bilmiyorum, aslında ondan gerçekten hoşlanıyorum. Sanırım."

Jack kafasını salladı. "Fakat... *o Livvie.*"

"Biliyorum." Onu tanıdığımdan beri aynı taraftaydık; Olivia'nın tam bir baş belası olduğu gerçeğini kabul eden taraf. "Ben de kendime inanamıyorum."

"Yüce Tanrım." Gözlerini devirdi. Kafasını salladı, inledi ve "O hâlde, telefonu açıp onun lanet mesajlarını okusan iyi olur. Bir şey için gerçekten üzgün ve seninle konuşmak istiyor," dedi.

Yere eğildim ve ekranı çatlamış yeni telefonumu elime aldım, gözlerim Jack'in üzerindeydi. "Yani, senin için bir sorun değil mi bu?"

"İğrenç. Kahretsin. Bilmiyorum." Kötü kokan bir şey varmış gibi yüzünü ekşitti. "Onu gerçekten seviyorsan ve onu üzmeyi düşünmüyorsan, arkadaşlığımızı bu yüzden bitirmeyeceğim," dedi.

Bunu duyduğuma şaşırmıştım açıkçası.

"Ama okuduğum mesajlardan sonra beynimi bir temizlemem lazım. İkinizi birlikte görmek muhtemelen beni kusturacak. Ciddi, bunu bir uyarı olarak kabul et."

Bu beni güldürdü ve o da gülmeye başladı.

"Dikkat ederim," dedim, kendimi o kadar rahatlamış hissettim ki Jack'e sarılmak istedim.

"Her lanet olası yere kusarım." Salona gitti ama konuşmaya devam etti. "Kan banyosu gibi olur ama sadece kan yerine kusmuk olur."

"Tamam, anladım."

"Ayıklanmış bezelyenin kötü ruhları kovma ritüeli kusması gibi olur."

"Tamam, kusmuk." Onu odanın dışına kadar takip ettim. "Anladım."

"Carrie'de[29] bir kova domuz kanının olduğu o sahneyi hiç izledin mi? Böyle olacak, sadece domuz kanı yerine..."

"Defol, Jack," dedim kıçımla gülerek. "Kusmuk hakkında çeneni kapatır mısın artık?"

OLIVIA

Tıkırtıyı duyduğum an kalbim yerinden çıkıyordu. Colin gözümü hiç korkutmamıştı ama nedense özür dilemek için çok gergindim.

Sanırım cevap vermesi bir saat sürdüğü ve ardından *"Tamam"* diye mesaj attığı içindi.

---

[29] *İng.* Carrie (Günah Tohumu), Stephen King'in romanından 1976 sinemaya uyarlanan korku filmi. -ed.n.

Boğazımı temizleyip kapıyı açtım.

Ve işte karşımdaydı. Yüzü ciddi, sert ve mimiksizdi ve o kadar yakışıklıydı ki korku ve heyecan arasında kalmıştım. Saçları biraz dağınıktı ve yüzünde birkaç kırmızı iz vardı.

"Merhaba," dedim. "İçeri gelsene."

Ama kapıdan içeri geçmek yerine üzerime doğru geldi ve beni geriye itti. Tam üzerimde yükselirken kapının arkamızdan çarptı. "Bir iyi, bir kötü haberim var," dedi.

Ağzımı açtım. Nasıl konuşuluyordu? Ağzımı kapattım. Bunu söylemesini beklemiyordum.

Ya da kişisel alanımı işgal etmesini.

"Hm. İyi haber nedir?" demeyi becerdim.

Yüzü biraz yumuşadı. "Seni affetmeye karar verdim," derken bana sırıttı.

"Ah. Güzel." Gülümsemesi seksi ve yaramazdı. Beni yine sinirlendirmişti ama farklı bir şekilde. Boğazımı temizleyip, "Kötü haber ne?" diye sordum.

Gülümsemesi kaybolduktan sonra, "Abin bizi biliyor," dedi. Mavi gözleri yüzümde dolaştı.

"Ne? Aman Tanrım!" Ağzım açık kaldı, buna engel olamıyordum. "Nasıl? Nereden biliyorsun? O ne dedi?"

Colin benden uzaklaşıp mutfağa girdi. "Ee, bu gece ne yaptın, Marshall? Güzel görünüyorsun."

Ne?

"Ee, teşekkür ederim. Bir randevuya çıktım." Colin'in arkasından baktım, neler oluyordu? "Tanrı aşkına, bana abimi anlat," diye yalvardım.

Buzdolabını açtı, iki bira aldı, yanıma geldi ve birini elime tutuşturup yarım bir gülümseme sundu bana. "Rahatla. Önce, randevunu anlat bana."

Birayı elinden aldım ama onunla konuşmak yerine, gözlerimi devirip mutfaktan çıktım.

"Dışarı çıkıyorum," diye seslendim, salondan geçip karanlık balkona çıktım. Bir anlığına biraz sakinliğe ihtiyacım vardı. Ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ve bu hoşuma gitmiyordu.

İlk olarak, aramızda geçenleri tuhaf bir şekilde öğrenen Jack, bundan hiç etkilenmemiş gibiydi.

Benimle dalga geçiyormuş gibi hissettim. Çocukluğumun eski kafalı Colin'i gibi, benimle alay eden ve sonunda kendimi bok gibi hissettiren kişi.

Arkamı döndüm ve onu bekledim, korkuluğa yaslanıyordum. Colin, sürgülü kapıdan balkona çıkınca, "Sadece bir tanışma randevusuydu," dedim.

"Ve?" Birasını açarken bacaklarını şezlonguma uzattı.

"Ve... İyi biri ama aramızda kimya oluşmadı." Kendi biramı açtım. "Şimdi Jack'le ne olduğunu anlat bana," dedim.

"Eh," dedi, başıboş bir çocukmuşum gibi bana bakarak. "Sen, beni koridorda sürükleyip, söylenip, çekip gittikten sonra, abin beni telefonda yakaladı ve mesajlarını okudu."

"Ciddi misin?" *Sevişiğimiz gece* diye mesaj atmıştım. Yani, Jack'in anlamaması imkânsızdı. Ve Jack her zaman aşırı korumacı bir abi olmuştu, dolayısıyla da tepkisi sürpriz değildi. "Aman Tanrım, çok üzgünüm. Sen ne yaptın? Ne dedin? Ona, bunun sadece bir kerelik aptalca bir hata olduğunu söyledin mi?"

"Güreştikten sonra -evet, abin kıçımı tekmelemek istedi- bir anlaşmaya vardık."

Şehir merkezindeki ışıkların hafifçe aydınlattığı, sakin, havalı, eğleniyor gibi gözüken yüzüne baktım. Neden korkmadığını bilmiyordum. Abimle bu konuda kavga etmişti ve bunun komik olduğunu mu düşünüyordu? "Ne demek, ne anlaşması?"

"Seni üzmediğim sürece -bu onun sözleri- bu konuda bir sorunu yok," derken, doğrudan birasına baktı.

"Bir dakika, ne?" Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. "Tam olarak ne için sorun yok?"

"Sen ve ben konusunda." Bakışlarını kaldırdı, beni gerçekten yakından izliyordu, bense yüzümden bir şey anlaşılmasın diye elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum. Çünkü içten içe kesinlikle çıldırıyordum. Neler oluyordu? Sen ve ben mi? Colin benden bir şey mi istiyordu, bunun anlamı bu muydu? Bir parçam, Colin'in benden bir şey istediği düşüncesiyle heyecanla hoplayıp zıplıyordu.

Komikti, başarılıydı, yakışıklıydı ve zor durumda bırakmak konusunda ustaydı ama biz, "bize" bir seferlik bir hatadan başka bir şey demezdik. O mükemmeldi, bense... neyse. O bir Audi'ydi, bense Hyundai'ydım. Colin ve ben, hiçbir anlam ifade etmiyorduk.

İma ettiği şey bu olamazdı.

Birama baktım, şişenin kapağını oynatmaya başladım ve "*Yanlışlıkla* birlikte yatmış olmamızı kabul ediyor mu?" diye sordum.

"Bu konuda sorun yok." Birasını alıp ağzına götürdü. "Ve şimdi ne yapmak istiyorsak da sorun yok."

"Şimdi ne yapmak istiyorsak mı?" Duygularımı saklamaya çalışmaktan vazgeçtim ve aklımdan geçenleri yansıtarak Colin'e baktım. "Bu ne anlama geliyor?"

Dudaklarında tembel, seksi bir gülümsemeyle ayağa kalkarken, "Bunun anlamı," dedi, "belki de bunun bir hata olmadığına karar verirsek güzel olacak."

Gözlerimi üst üste kırpıştırdım, kelimeler içinde kaybolmuştum. "Ama, hm, bu bir *hataydı,*" diye kekeledim.

Colin o kadar yaklaştı ki ona bakmak zorunda kaldım. "Öyle mi?" diye mırıldandığında, sesi karanlıkta tok ve sakindi.

Yutkundum, kalbimin deli gibi attığını hissedebiliyordum. Aşağıda bir yerde bir motor devrildi. "Yani sanırım..." dedim.

"Dürüstçe, o geceyi zihninde defalarca canlandırarak yatağına yatmadığını söyleyebilir misin?" Bir elini kaldırdı, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bunu hiç durmadan düşündüm. Boğazından çıkardığın seslerin ve sana yeteneklerimi göstermemi söylediğinde yüzünün nasıl göründüğünü defalarca hayal ettim."

Eriyordum ama hâlâ seksten mi yoksa başka bir şeyden mi bahsettiğini anlamıyordum. "Colin..."

Sert çenesi yavaşça eğildi. "Neden bir süre bunun peşinden gitmiyoruz?" Ciddileşmişti. "Nereye varacağını görmenin ne zararı olur?" dedi.

Titriyordum, sınırın tam ucundaydım. Onunla tamamen beraber olma düşüncesi, beni hipnotize etmişti, büyülemişti. Colin'in büyüsünün %100'ünü bana yönlendireceği fikri, biraz sarhoş ediciydi ve tamamen etkileyiciydi.

Ama onun adına zor değildi. Colin, hiç zarar görmeksizin bunun peşinden gidebilirdi çünkü kaybedecek bir şeyi yoktu. Ailesinden zengin, matematik dehası ve bir modelin yakışıklılığına sahip olan Colin Beck, canı sıkılınca omuz silkip çekip gidebilirdi.

Olur da bir gün kaçıp giderse malvolacağıma dair bir hisse kapıldım.

"Sana da kötü bir fikir gibi gelmiyor mu?" Sözlerimin doğru olduğunu bildiğim hâlde, sesimin bu kadar nefes nefese ve inançsız çıkmasının nedenini merak ederek ona baktım. "Seks yapmadığımız zamanlarda pek anlaşamıyoruz."

"Ah, hadi ama Marshall," dedi, ağzını dudaklarıma yaklaştırarak. "Anlaşıyoruz."

"Lanet olsun," diye fısıldadım, dudakları dudaklarıma değip, sağduyumu unutturmadan hemen önce. Ağzı, hatırladığım gibi sıcaktı, mükemmel ötesiydi ve kesinlikle beni yiyip bitiriyordu.

Ahhhhh, Tanrım.

Colin, bir aksiyon filminin kahramanıymışım ve gezegenimiz patlamak üzereymiş gibi öptü beni. En büyük takıntısıymışım gibi öptü ve sonunda bana sahip olduğuna inanamadı.

Kollarımı boynuna doladım ve yakınlığına karşılık vermek için elimden gelenin en iyisini yaptım. Öpücüğüne, her şeyimle karşılık verdim. Hırıltısı, dudaklarımda ince bir gülümsemeye neden oldu. Alt dudağımı ısırdı ve beni havaya kaldırdı.

Bacaklarımı ona dolarken, "Bu hiçbir şey ifade etmiyor," dedim ağzının içine.

"Tabii ki etmez," dedi, ağzını boynuma yaslayıp dişlerini geçirmeden hemen önce. Beni evin içine çekti ve merdivenlerden yukarı, çatı katına çıkardı. Öpüştükçe, ağızlarımız daha da sıcak bir şekilde birleşirken, Colin'in tutuşu daha da sıkılaştı.

Colin Beck'in yoğun öpüşmesinin, bir kadını orgazma ulaştırabileceğine dair, kutsal olan her şeyin üzerine yemin edebilirdim.

Çatı katına çıktığımızda beni yatağın ucuna oturttu. Gözlerimi zar zor açabiliyordum -çok, çok zordu- ama seksi bakışını gördüm ve nabzım hızlandı.

"Gömleğini çıkar, Beck," dedim ve gömleği bir anda yok oldu. Düğmelerle uğraşmadan, başının üzerinden geçirip çıkardı, bana baktı. Yarı çıplak ve güzeldi. İki elimi de sıcak göğsüne koydum.

Ah, kutsal Yunan tanrıları adına. Mesele sadece yontulmuş, bronzlaşmış omzunda başlayan ve kolunu saran o ihtişamlı dövmesi değildi. Bu şeyler, onu gülünç derecede seksi yapıyordu ama onu ölümcül derecede seksi yapan şey, göbeğinden aşağıya doğru uzanan hafif yara izi ve kıllarıydı çünkü mahremdi.

Hem de yatak odamdaydı.

Bana aitti.

"O kıyafeti ve botlarını çıkarmadan yapmanın herhangi bir yolu var mı, tatlım?" Sanki gördüğü en seksi varlıkmışım gibi yoğun ve sıcak gözlerle bakıyordu bana. Bu da gezegendeki en seksi varlıkmışım gibi hissettiriyordu. Derin sesi gürledi: "Bu botlarını seviyorum."

"Beni soyabilir misin?" Dönüp saçımı kaldırdım, sırtımı ona çevirdim. Mutluydum, çünkü: A. Üzerimde, kolayca açılabilen bir elbise vardı. B. Çok güzel iç çamaşırlarımı ve yüksek bel naylon çorap giymiştim.

Ek not: Naylon çorapların kasık bölgelerinde kaçınılmaz olarak meydana gelen esnemelerden nefret ettiğim için her zaman yüksek bel çorap giyerdim, ancak üzerimde böyle bir çorap varken, bir erkeğin önünde soyunduğum nadir anlarda, kendimi lanet olası bir baştan çıkarıcı gibi hissederdim.

Ensemde nefesini hissettiğimde ve parmakları elbisemin fermuarını açmaya başladığında, beklentiyle titriyordum. Hafifçe dokunduğu elbise, omuzlarımdan düştü, ayaklarıma dolandı.

Yanaklarımın içini kemirdim ve arkamı döndüm, bir saniyemi bile endişeyle harcamamalıydım. Gözleri vücudumun her yerinde dolaşıp tenimi yakarken, yüzündeki yoğunluk, ölçemediğim tüm endişelerimi yok etmişti.

"Tanrım, Marshall..." diye fısıldadı, beni titreten bir şekilde. "Sen, arzunun kahrolası bir vücut bulmuş hâlisin."

Daha yakınımda olmasına ihtiyaç duyarak ellerimi göğsüne koydum ama o, beni uzun ve derinden öpmeye ve ellerini vücudumun her yerinde dolaştırmaya başladığında, omurgamdan aşağı bir ürperti oluştu.

Çünkü benim söylediklerimi görmezden gelmişti.

Ben de öyle yaptım. Birbirimize o kadar düşkündük ki istesek de istemesek de bu şeyin *peşinden gidiyorduk*.

Ve bunu istemiyor değildim.

Engel olamadığım şey, buydu.

Buna engel olamadım.

COLIN

Onu kaybediyordum.

Hâlâ beni öpüyordu ama nedense Olivia'nın ne zaman kendinden geçtiğini anlayabiliyordum. Kasları daha sıkıydı, elleri hareketsizdi ve o, daha az hazırdı.

O aşırı aktif beyni çalışıyordu, bu durumdan kaçıyordu.

Benden kaçıyordu.

Hâlâ o Eli denen herif yüzünden mi yoksa başka biri yüzünden mi, bilmiyorum ama ürkekti. Ona karşı hassas ve yavaş davranmak istememiştim -daha iyisini biliyordum- ama onu botlar, çoraplar ve siyah danteller içinde gördüğümde neredeyse bayılacaktım.

Dizlerimin üstüne çöküp Olivia'nın muhteşemliğinin karşısında tapınmak istiyordum ama bu yavaşlık nedense Liv'i kaçırmıştı.

Bu yüzden öpüşme şeklini değiştirdim; daha hızlı, daha sert ve daha aceleci oldu. Sanki aç bir canavarmışım gibi Liv'in o tatlı ağzını yedim.

Ve öyleydim. O anda aç bir canavardım.

Onu duvara yaslayıp her santimini öpmek istediğim için onu çatı katı duvarına taşıdım ve azgın bir şekilde öptüm.

Ve Tanrı'ya şükür, bana aynı hırsla karşılık veriyordu. Alt dudağımı sertçe ısırdı, homurdandım. Olivia ile ne zaman bu kadar uyumlu olduk diye merak ettim. Sadece uyum içinde değildik, aynı zamanda tepkilerine de takıntılıydım.

Ağzımı geri çektim ve onu çevirdim, parmaklarını duvar boyunca uzanan parmaklığa geçirdim ve ellerimi ellerinin yanına koydum.

"Böyle iyi mi?" diye kulağına mırıldandım, kokusunu içime çekerken ve vücudumu onun vücuduna yaslarken güzel boynundan, yumuşak tenini ısırdım.

"*Evet,*" diye soludu, biraz öne eğilip beni geri iterek, zihnimi milyonlarca parçaya ayırdı.

Ondan sonra birlikte çılgına dönerken ikimiz de düşünmeyi unuttuk.

"Colin, yemek yapmayı bırak da otur."

Ocaktan uzaklaştım, Olivia oturduğu yerden bana bakıyordu, ağzındaki krepleri çiğnerken kaşları çatılmıştı. Yüzü her zaman etkileyiciydi. Çocukken, çenesini kaldırmamasından, yalan söylediğini; kaçlarını çatmasından, kafasının karıştığını ve zihninin deli gibi çalıştığını; gözlerini devirmesinden, sinirlendiğini anlayabilirdim.

Hiçbir şey değişmemişti ama birdenbire onu çekici bulmuştum. Benimle "tüm bunlar hakkında" konuşabilmek için oturmamı beklerken çatılan kaşları çok sevimliydi.

"Daha işim bitmedi." Ispanaklı omletimi spatulayla ters çevirip, "İki dakika daha ver, sonra konuşabilirsin," dedim.

Birlikte geçirdiğimiz çılgın geceden sonra, kendimi sabahın 5'inde tamamen uykumu almış bir şekilde uyanmış bulmuştum. Orada, sıcak, pembe eski püskü çarşafların altında -korkunçtular- tam yirmi dakika uzandım ve sonunda kalkıp -kahvaltı hazırlamak gibi romantik bir jestten hoşlanmayacağını bilsem de- uyandığında ona mutfakta bir tabak dolusu krep görürse bundan kesinlikle memnun kalacağını biliyordum.

Yemek hazırlamak için evime gizlice gitmem gerekti. (Neyse ki Jack evde değildi.) Sonra tavalar ve mutfak eşyaları için geri döndüm. O uyanmadan işlerimi bitirmeyi başarmıştım.

Olivia, mutfağa girer girmez iri gözlerini kırpıştırıp, "Dinle, Colin, bu olan bitenleri konuşmamız gerekiyor. Bu gerçekten çok hoş fakat dün gece berbat bir fikirdi ve..."

"Şu an benimle dalga mı geçiyorsun?" Olivia'nın saçmaladığını ima edercesine başımı salladım. "Açlıktan ölüyordum çünkü bir seks düşkünü, bütün gece iştahımı kabarttı. Bu, sadece sıradan bir yemek, romantik bir şey gibi algılamayın, Bayan Kendini Beğenmiş."

Hızlıca gözlerini kırpıştırdı, eline kocaman bir krep almadan önce, "Önce ye, sonra konuşalım o zaman," dedi.

Nasıl oldu bilmiyorum ama "bütün bunlar" konusunda tamamen farklı bir bakış açım vardı. Olivia ve ben berbat bir eşleşme gibi görünsek de *neden bir gezintiye çıkıp bu süre boyunca keyfini çıkarmıyoruz* diye düşünerek uyanmıştım. Çok iyi vakit geçiriyordum ve onunla birlikte olmak eğlenceliydi, o hâlde bunun nereye varabileceğini görmenin yanlışı neredeydi?

Belki de Jack'in bunu kabul etmesi rahatlatıcı bir sebepti. Bizim beraber olma ihtimalimizi kabul etmesi, bunu gerçek bir

olasılık gibi gösteriyordu. Ve bu ilişkiyi hayal ettiğimde, bizi beraber hayal etmek, hoşuma gidiyordu.

Omleti Livvie'nin önündeki tabaklardan birine koydum ve tezgâha taşıdım. Bir tabure çektim ve "Tamam, konuşalım şimdi." dedim.

OLIVIA

Tezgâhın diğer ucundaki Colin'e baktım, zihnim bomboştu.

O, bunda iyiydi, odağımı kaybetmeme neden oluyordu. Nasıl oldu da bir geceyi daha birlikte geçirdik, hâlâ bilmiyordum. Bir an bunun korkunç bir fikir olduğunu söylerken, bir sonraki gece çığlıklar atarak güzel bir seks yaptıktan sonra yastığımda onun parfüm kokusuyla uyanmıştım.

"Bence bunu fazla düşünüyorsun." İçeceğini bitirdikten sonra bardağını tezgâha bıraktı. "Hiç eğlenceli bir kaçamak yapmadın mı? Bildiğin bir ilişki somut bir şeye yol açmaz muhtemelen. Ama devam ettiği sürece çok iyi vakit geçirilmez mi?"

"Hayır." Onun herhangi biriyle eğlenceli bir kaçamak yaptığını düşünmek bile beni delice kıskandırırdı, hatta sinirlendirdi. Kollarımı kavuşturdum. "Cinsel ilişkili bir arkadaşlıktan mı bahsediyorsun?" dedim.

"Tanrım, hayır. Abin beni öldürür." Omletinden bir parça daha kesti. "Cinsel ilişkili bir arkadaşlık, arada sırada kimsenin bilmediği gizli seks içeren platonik arkadaşlıktır."

"Ve senin eğlenceli kaçamak olayının bundan farkı ne, tam olarak?" Ne kadar havalı ve etkilenmemiş görünsem de çok etkilenmiştim, gerçekten çıldırıyordum ve tüm bunları düşünmek için biraz alana ihtiyacım vardı. Çünkü Colin'in benimle seks dışında bir şey yapmak istiyor oluşunu hâlâ tam olarak idrak edemiyordum.

"Yeniler için bu bir sır değildir." Çatalını dişlerinin arasından geçirirken, dişlerinin sırtımdaki dövmeye sürtündüğünü hatırladım, midem çalkalandı. Konuşmaya devam etmeden önce çiğneyip yutkundu. "Tıpkı normal bir ilişki gibi -seni bunun dışında tutuyorum, sen en iyisisin, fotoğraflarını göndermen için yalvarıyorum- hiçbir eğlenceli yönümüz kalmadığında, kırıp dökmeden çekip gideceğimiz konusunda ikimiz de hemfikiriz.

Yutkunurken boğazımın kuruduğunu fark ettim. Bu, nasıl olurdu da işe yarardı ki? İkimiz de aynı anda "artık eğlenceli değil" deyip, el sıkışıp mutlu bir şekilde vedalaşacaktık, ha? Bu bir Olivia felaketinin tanımıydı.

Ama bunu bilsem bile, Colin'le daha fazlasını düşünmek -akşam yemeğine çıkmak, elini tutmak ve onunla flört etmek- o kadar merak uyandırıcıydı ki beni cezbetmişti. "Bu, kulağa akıl almaz derecede basit geliyor, Colin."

Başını eğdi. "Korktun mu, Livvie?"

"Neden?"

Sadece bir kaşını havaya kaldırdı.

"Şimdi, kendini beğenmiş kim acaba?"

Kulaklığını takıp koşuya gittiği sırada, normal bir şekilde evden ayrıldığını ve daha sonra geri geleceğini bilerek onu izlemek, histerik bir şekilde kıkırdamak ve ağlamak arasında bıraktı beni.

Gerçekten o şeyi yapmaya karar vermiş miydik?

Neler oluyordu böyle?

Beş dakika sonra, hâlâ çıldırmış bir durumdayken Colin mesaj attı.

Colin: Üç şey diyeceğim. 1. Kafayı yeme. 2. Bana bir fotoğraf gönder. 3. Bu akşam seni yemeğe çıkarabilir miyim?

Kendi hâlime rağmen gülümsedim ve yanıt yazdım: *1.Kafayı yemedim. 2.Belki sonra. 3. Olabilir. Beni nereye götüreceksin?*

Hızlıca yanıtladı: *Sen söyle, Marshall.*

Şehre geri döndüğümden beri neredeyse hiç dışarı çıkmamıştım. Bu yüzden, iyi bir akşam yemeği için bir restoran yoktu kafamda. Dana'nın bana, *Fleming's*'te[30] geçerli olan 150 dolarlık bir hediye çeki aldıklarını söylediğini hatırladım. Bu çek, onların akşam yemeğini bile karşılamamıştı ama beklentiyi yüksek tutmak için bunu önerdim.

Ben: *Fleming's.*

Tereddüt etmesini, mekânın nerede olduğunu sormasını ya da beni bara yönlendirmesini ve bizim çatıda mangal yapmayı falan önermesini bekledim ama o, sadece şöyle yanıtladı: *Ah, anlıyorum. Orası demek. 6'da seni alırım.*

Cevabına güldüm ve telefonumu tezgâhın üzerine bıraktım. Colin gibi biri için bu biraz erken olsa gerekti. *Akşam 8* gibi yemek yiyen bir tipe benziyordu.

Bunu düşünürken telefonum tekrar titredi.

Colin: Hâlâ erken yemek yiyorsun, değil mi?

Telefonu tekrar tezgâha bıraktım, dudağımı kemirdim. Onunla beraber yaşarken, yemeğimi erkenden yiyordum ve o, bunu hatırlıyor muydu? Belki de onu hafife almıştım.

[30] Fleming's Prime Steakhouse & Wine House, merkezi Tampa'da (Florida, ABD) bulunan bir et restoranı zinciri. -ed.n.

OLIVIA

Bununla gurur duyduğumu söylemiyorum ama Colin'in gelmesini beklerken üç bardak şarap içtim.

Sadece, kendi içinde bir karmaşası olan sinirlerimi sakinleştirmem lazımdı.

Çünkü Colin'in yanında kendimi tamamen rahat hissediyordum. Onunla olmaya alışmıştım. Ama ilişkim olan Colin'in, normal Colin'den farklı olup olmayacağını bilmiyordum. Onu uzun yıllardır -hayatımın büyük bir bölümü- tanıyordum ama bu durum, keşfedilmemiş bir bölgeydi.

Yine de şarap içmek işe yaramıştı. O geldiğinde ve kapıyı açıp görüş alanıma girdiğinde, tamamen rahattım.

"Merhaba," diye soluklandım, başka bir şey diyemedim. Çünkü Colin çok iyi görünüyordu. Her zamanki gibi çekiciydi, üstelik havalı da görünüyordu. Dar, siyah pantolon ve şık, pahalı görünen bir ceket giymişti ama hiç iş adamı gibi değildi.

Ve o gözlüğünü takmıştı.

Akşam yemeğini iptal edip evde kalmak istedim. Yatak odamda.

"Vay canına," dedi Colin. Beni başta aşağı süzdüğü için vücudumu ateş basıyordu. "Çok hoş görünüyorsun, Livvie."

Askısız, kırmızı kaşmir bir tişört, siyah bir etek ve uğruna öleceğim bir çift, süet bileklikli ayakkabı ödünç almıştım Dana'dan.

Kıyafetlerini giyince kendimi havalı hissetmiştim, asla geri vermek istemiyordum.

"Sen de öyle görünüyorsun." Kemer tokasına baktım. "Karın kasların, o gömleğin içinde iyi görünüyor," dedim.

"Ama yine de iğrençler, değil mi?"

Tezgâhtan çantamla ceketimi aldım. "Sanırım duruşumu açıkça belirttim."

"Midemi ağrıttın."

"Diyeceğimi dedim."

Ceketimi giyerken, ikimiz de gülümsüyorduk ve sonra evden çıktık. "Jack bu gece dışarı çıktığımızı biliyor mu?" diye sordum.

"Hayır, eve geldiğimde o yoktu. Ona sonra söylerim." Asansörün önüne gelince düğmeye bastı ve elimi tuttu. Sıcak parmakları, parmaklarımı sardı. Bu sıcaklığı, tüm vücuduma yayıldı.

Kıkırdadım.

"Komik bir şey mi var?" Bana baktı, hafifçe gülümsüyordu. Tekrar kıkırdadım.

"Bunu tuhaf bulmuyor musun? Jack'in arkadaşının, yedinci sınıfa gittiğim zamanlarda, kıvırcık saçlarımın yanmış patates kızartmasına benzediğini söylemesi ama şu anda elimi tutması gibi."

Derinden güldü ve elimi bıraktı. "Bekle, o sen misin? Kendi ayağını arabayla ezen kızla mı çıkarıyorum dışarı?"

Asansöre bindik. "Teknik olarak benim hatam değildi. Dodge Colt[31] her zaman vitesi kaçırıyordu.

"Elbette öyledir."

"Öyle." Ellerimi ceketimin cebine soktum.

Colin dönüp bana yaklaştı. Vücutlarımızı asansör duvarına bastırırken kollarıyla beni kafesledi. "Biliyor musun, burada çok eğlenebiliriz, Marshall."

"Bu ilk buluşma için oldukça uygunsuz," dedim nefes nefese, sözlerime ihanet ederek. O da dudaklarıyla boynuma tüy gibi hafif bir öpücük kondurdu.

---

[31] Dodge Coult, 1971 ile 1994 yılları arasında Mitsubishi tarafından üretilen otomobil modeli. -ed.n.

Restorana kadar oradan buradan konuştuk. Arabadan inene kadar randevuya çıktığımızı bile unutmuştum. Colin, arabadan inip benim tarafıma geldi ve kapımı açıp elime uzandı.

Parmaklarını yine benimkilerin arasına geçirdi ve restorana doğru yürürken midemde kelebekler uçuştu, normal bir çift gibi el eleydik. Serin akşam esintisinde uçuşan saçlarım, yanaklarımı gıdıklıyordu. Ona baktım. "Burası oldukça havalı görünüyor. Burada hiç yemek yedin mi?" diye sordum.

COLIN

Daha önce burada yemek yemiş miydim?

Ailemin evi üç blok ötede olduğu için burada yüzlerce kez yemek yemiştim. Büyükannem ve büyükbabam, yıldönümü partisi için restoranın tamamını kiralamıştı ve şirket her yıl Noel partilerini burada düzenlerdi.

Şef, Simon amcamın golf partneriydi.

Ama hâlihazırda benim gösterişçi olduğumu düşünen Liz'in, lise mezuniyet yemeğimi yediğimiz yeri pahalı bir et restoranı olarak görmesi, beni heyecanlandırmamıştı.

Tam cevap verecekken, bir havlama sesi bizi böldü. İkimiz de arkamızı döndük. Kocaman, tüylü bir köpek otoparktan bize doğru son hızla koşuyordu. Arkasından da sahibi, "Finneas!" diye bağırıp duruyordu. Köpeğin dili ağzından sarkmıştı. Oyun modundaydı ve bir Alman kurdu şirinliğine sahipti.

Onu yoldan çekmeden önce, Liv elimi bıraktı ve çömelip gülerek, ona doğru koşan köpeği eliyle yanına çağırdı.

"Liv..."

Köpek onu yere devirdiğinde, Liv çığlık çığlığaydı; yüzünü yalamaya başlayıncaysa kahkaha attı. Köpek, kızın etrafında dört dönüyordu. Canavar köpek, sallanan kuyruğuyla ona vururken, o da köpeğe şaplak attı. Olivia çok mutlu görünüyordu.

"Finneas!" Sahibi, sonunda köpeği yakalayıp tuttu. Onu Olivia'dan uzaklaştırdı. Tasmasını takmak için öne eğildi. "Aman Tanrım, çok özür dilerim."

Finneas, sızlandı, yeni arkadaşından uzaklaştığı için üzgündü ama sahibinin emrine itaat edip hemen yere oturdu.

Olivia'nın ayağa kalkmasına yardım ettim. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Gözleri hâlâ kahkahayla kısılıyordu, eteğini silkeleyip direkt köpeğe baktı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum, küçük Fin.."

Köpeğin sahibi bana baktı. "Çok üzgünüm, dostum."

Omuz silktim. "Sorun yok."

Gözü hâlâ Finneas'ta olan Olivia'ya dönmeden önce, köpeğin sahibiyle birbirimize baktık, dile getirilmeyen bir şeyi paylaşıyor gibiydik. (Bu da ne şimdi? Bizi umursamıyor bile?) O, köpeğe mutlu gözlerle, çok içten bakıyordu.

Giderek kararan havaya rağmen, kıyafetindeki çamurlu pençe izlerini ve sağ ayağındaki çorabında bir delik görüyordum. Eteğini silkelerken bunları görmüş olmalıydı ama demek ki umursamıyordu.

Sevimli bir köpek için değer miydi?

Kafamı aşağı eğdim, Olivia'nın o aptal itle bebek gibi konuşmasını izledim. O kadar canlı, o kadar enerji dolu ve mutluydu ki gülümsememek imkânsızdı. Köpekle geçirdiği bu anın, onun "kötü şansı" hakkında birçok şeyi açıkladığını fark ettim.

Kendini her zaman gülünç durumlara sokardı. Bu, aptallık mıydı, yoksa hayatın iliğini emmek gibi bir şey miydi? Üniversitedeyken, terk edildiğimde, acıyı içime atmış ve sabırla, sessizce acı çekerek yoluma devam etmiştim. Fakat Livvie terk edildiğinde, mektup yakma *ayini* yapmıştı. Yangın ve evsizlik neticesinden sonra o acı ânının tadını çıkarması, bana çok trajedik gelmişti.

Finneas ve sahibi gittikten sonra, bana bakan Livvie'nin gülümsesi soldu. "Akşam yemeğini atlamak istersen, bilirsin, şu an berbat durumdayım. Tamamen anlarım. Arabayla bir yere gidebiliriz, sonra eve geçebiliriz."

Başımı salladım ve elini tekrar tuttum. Birdenbire, ona her zaman yardım etmek istememe neden olan garip bir duyguya kapıldım. "Harikasın, Marshall," dedim. "Hadi gidelim."

Hızlıca gözlerini kırptı, söylediğim şeye şaşırmıştı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Tanrım, kusursuz yatak becerilerim seni gerçekten etkilemiş."

Bu kadardı.

Vay be.

Olivia Marshall bulmacası birdenbire bana kendini göstermişti.

Livvie, masaya oturmamızın üzerinden sadece beş dakika geçtikten sonra kırmızı şarabını döktü ama bunun nedeni, başının çarptığı bir kediye tam olarak nasıl kalp masajı yaptığını anlatmaya çalışırken çılgınca el kol hareketleri yapmasıydı. Anlattığı hikâyeye o kadar dalmıştı ki yoluna çıkabilecek pahalı kristal kadehleri fark edecek zamanı bulamamıştı.

Daha huysuz ve son derece berrak, tamamen kendinde ve rengârenkti. Ya da bundan daha şiirsel bir şeydi. Ama bunu bir kez fark ettikten sonra artık görmemem mümkün değildi. Yaptığı her şeyde vardı, bu yüzden herkes ona içtenlikle karşılık veriyordu.

Örneğin, Liv şarabını döktükten sonra bir garsona seslenmedi. Hayır, çantasından bir paket mendil çıkardı ve kendi pisliğini kendi temizlemeye çalıştı. Ben onun sonuçsuz girişimlerine şahit olurken -ve saçmalığına gülerken bile- o, bu durumda kıkır kıkır gülüyordu.

Olivia'nın ne yaptığını gören garsonun etkilendiği belliydi. Çünkü bu kız, mükemmellik isteyen, varlıklı, yetkili müşterilerin kalabalığı arasında, kendi pisliğini temizlerken bol bol özür dileyen kıkırdak biriydi.

Bu fiyaskodan sonra, çocukluğumuzdan gülünç anıları anlattığım bir oyun oynadık. Liv, ne kadar yanıldığımı ve işlerin gerçekte nasıl olduğu konusunda beni düzeltti. Üçüncü sınıfa gittiğim zamanlarda, mor Cubs beyzbol şapkam çalınınca onu hırsız tutmuştum. Homurdandı, bense acıklı bir şekilde buna büyülendim.

Büyükannem ve büyükbabam masanın yanında belirdiğinde, ikimiz de gülüyorduk.

"Colin!" Büyükannem, Liv'e bakmadan önce yarım saniyeliğine bana gülümsedi. *Kahretsin.* Bir küfür yuttum, büyükanneme sarılmak için ayağa kalktım, bu küçük karşılaşmanın zamanlamasından memnun değildim.

"Büyükanne," dedim yanaklarını öperken, "seni görmek ne güzel."

Büyükannem ve büyükbabam iyi insanlardı ama fazla gelenekçiydiler. Cidden. Bir köpek, büyükanneme doğru sadece havlasaydı bile, büyükbabam Mercedes'i ile o köpeğin üzerinden geçerdi muhtemelen ve bu tarz tehditlerin derhâl temizlenmesi için güvenlik şefine şikâyette bulunurdu.

"Arkadaşım, Olivia Marhsall." Olivia'nın gülümseyen yüzüne bakıp, "Olivia, bunlar benim büyükannem ve büyükbabam," dedim.

Liv, "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," deyip ayağa kalktı. Büyükannemin gözlerinin, Livvie'nin kirli üstünde ve çorabındaki delikte gezindiğini gördüm. Liv, ikisinin de elini sıktı ve büyükbabama gülümseyerek, "Colin'in güzel saçlarını nereden aldığı anlaşıldı," dedi.

Büyükbabam güldü ve saçlarının kırlaşması konusunda ailemizdeki kadınların sorumlu olduklarını söyledi şakayla. Büyükannem, gülümsese de Olivia'nın darmadağınık durumuna dikkat kesilmişti.

"Akşam yemeğinize dönün hadi, canım." Büyükannem elimi okşadı. "Bu hafta eve gel," dedi.

"Geleceğim."

Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz, Olivia ağzının kenarından, "Büyükannen üstümdeki pati izlerini kesinlikle fark etti," dedi.

Omuz silktim ve Nick'e hâlâ bir şişe İskoç viskisi borçlu olduğumu hatırlatan viski bardağını elime aldım. "Kimin umurunda?"

Kaşları çatıldı. "Bu gece çok olgunsun, Beck."

"Bunun sebebi, son zamanlarda yaptığım sekstir belki de. Beni acayip rahatlatıyor."

Gülerken gözlerini devirdi ve sandalyesini geri itti. "Hemen döneceğim, ucube."

O gittikten sonra yemeğimiz geldi ve garson kadehlerimizi doldururken telefonum titredi.

Olivia'ydı.

Yanlış Numara'ya yazıyordu.

Kadınlar tuvaletinden.

Olivia: Seninle konuşmam gerek. Seni daha sonra arayabilir miyim?

Sessizde olup olmadığını iki kez kontrol ettikten sonra telefonumu cebime koydum. Bu neydi şimdi? Benimle yemekteydi ama Nick'i mi düşünüyordu? Nick'e tuvaletten mesaj atmak da neydi?

Yanlış Numara'nın gerçek bir insan olmadığını ve bu numaranın Nick'e ait olmadığını biliyordum ama Olivia'nın onunla konuşmak istemesi, canımı acıttı.

OLIVIA

Dudaklarımı birbirine sürttüm ve parlatıcıyı çantama geri koydum. Yanlış Numara'yı harekete geçirdiğime göre kendimi daha iyi hissediyordum ve şimdi, kendimi suçlu hissetmeden gecenin geri kalanının tadını çıkarabilirdim.

Çünkü Colin asansörde elimi tutunca, o andan itibaren kendimi bir yılan gibi hissetmiştim. Yanlış Numara'yla aramızda hiçbir şey olmuyordu ama Colin'in bilmediği gizli bir mesajlaşma ilişkisine sahip olmak, bana yanlış geliyordu.

Olayın aslı, Colin de aynı şeyi yapıyor olsaydı -düzenli olarak Yanlış Numara ile konuşsaydı- sadece "eğlenceli bir kaçamak" olmasına rağmen, benim için sorun olmazdı.

Teknik olarak, ciddi bir ilişki hakkında hiç konuşmamış olsak bile.

Yanlış Numara'yı kaybettiğim için üzülmüştüm çünkü Omaha'ya döndüğümden beri benim için çok şey ifade etmişti ama Nick'le aramdaki kimyasızlığın ve Colin'le aramdaki bu olağan dışı kimyanın birleşimi, yapılacak doğru şeyin bu olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

Tuvaletten çıkmadan önce, üstümdeki pati izlerini temizledim ve çorabımı çıkarıp çöp kutusuna attım.

Olmuş bitmişti.

Masaya döndüğümde, bakışları bacaklarıma kayan Colin gülümsedi. Küçük şeyleri fark etme şekliyle ilgili bir şey vardı. Çorabımı çıkadığımı hemen fark ediyordu, akşam yemeğini ne kadar erken yemeyi sevdiğimi biliyordu... Onun için önemli olduğumu hissettiriyordu.

Geçici de olsa.

Yerime oturdum ve yemeğimizi yemeye başladık ama Colin biraz daha sessiz görünüyordu. Hâlâ çekici ve eğlenceliydi ama bir şeyin onu strese soktuğunu hissettim.

Belki de büyükannesi ve büyükbabasıyla iyi geçinemiyordu ve onları görmek, onu üzmüştü.

Ya da *Blue's Clues*'un bölümünün bir parçasıymış gibi görünen, toz içinde bir kızla beraber görüldüğü için utanmıştı. Bir ipucu, bir ipucu! *Acayip rahat* Colin'e geri dönmesini istiyordum. Bu yüzden, arabaya bindiğimizde koltuğumda ona doğru döndüm.

"Tamam. Sana soru. Sana taşınmadan önce benim hakkımda hiç düşündün mü?"

Göz ucuyla bana garip bir bakış attı. "Ne?"

Kıkırdadım ve camdan dışarı baktım. "Sana bir örnek vereyim. Her ne kadar sen bir pislik olduğun için senden nefret etsem de, son sınıfta evimizde misafir olarak kaldığın bir dönem vardı. Sabah beşte Jack'in odasına gidip şarj aletimi aramak zorunda kalmıştım ve sen de oradaydın."

Bana baktı ve yavaşça başını salladı.

"Şişme yatakta uyuyordun, sadece boxer giymiştin ve bu aptal inek kız az daha kalp krizi geçiriyordu."

İçimi ısıtan bir şekilde derinden güldü. Bana bakıp, "Seni küçük sapık!" dedi.

"Günahkâr. O kareli boxerın neye benzediğini hâlâ hatırlayabiliyorum." Kıkırdadım. "Şimdi sıra sende."

"Hiç şansın yok." Sinyali yaktı, doğu tarafına yönelirken yavaşladı. "Pas geçiyorum."

"Hadi ama, bana bir şeyler anlat. Onca yıl boyunca en ufak bir çekim hissetmedin mi hiç?"

"Yapma bunu," diye güldü.

"Peki." Kollarımı göğsümün üstünde kıvırdım. "Keşke benimkini bu kadar kolay anlatmasaydım."

Başını eğdi ve gaza bastı, o küçük araba sanki ateş almış gibi fırlarken, beni gülümsetti. "Tamam, yurttan atıldığın zamanı hatırlıyor musun?" dedi.

"Hâlâ o yangın fiskiyeleriyle ilgili kâbuslar görüyorum." Koltuğuma gömüldüm. "Aman Tanrım, akşam yemeğine geldiğinde benim seksi olduğumu falan mı sandın?"

Bana doğru sırıttı ve ön camdan baktı. "Akşam yemeği için evinize geldiğimde, senin hakkında her zaman hatırladığım iki şey vardı. Bir, üniversite seni inanılmaz bir ukalaya dönüştürmüştü. Sonunda, sana attığım onca boka karşılık veriyordun."

"Ooo, seksi."

Hayal kırıklığına uğradığımı anlayarak kıkırdadı. "İkincisi, söylediğim her şeyden sonra gözlerini yuvarlaman."

"Gerçekten, beni seksi bulmakla ilgili küçük bir itirafın olmayacak mı?"

Tekrar güldü, onu neşelendirdiğimi söyleyebilirdim. Bunun komik olduğunu düşünüyordu ama bana bir kere bile yan gözle bakmadığına inanamadım. "Gözlerini yuvarladığında gözlerinin yeşili daha çok belirginleşiyor. Ve uzun kirpiklerin var."

"Dur. İltifat sadakana ihtiyacım yok."

Bir dakika sessiz kaldı. Sonra, "Demek, beni iç çamaşırımla uyurken hayal ettin bunca yıl," dedi.

"Sen öyle san," dedim utanarak.

"Tam olarak bunları söyledin, Livvie."

"Sen öyle iddia ediyorsun."

"Neler oluyor şimdi?" derken gülüyordu. Colin'le çıkmanın gerçekten eğlenceli olduğunu fark ettiğimde biraz şaşırdım. Eyaletler arası yoldan çıkana kadar, her zamanki şakalaşmamızı yaptık ve sustuk. Sonunda yer altı otoparkına girip, kendi yerine doğru ilerlerken, "Dinle. Yaptığımız şey hakkında konuşacağım," dedi.

"Yanına taşınmayacağım, Colin," diye dalga geçtim. "Bunu daha önce yaşadık, kendi alanıma ihtiyacım var."

Şakamı tamamen görmezden geldi. "Ne kadar sıradan olursa olsun, birbirimiz dışında başkalarıyla görüşmeyeceğiz, değil mi?"

"Hm... Bunu bildiriyor musun, yoksa soruyor musun?" Dürüst olmak gerekirse cevabının ne olacağını bilmiyordum ama bu konuda ciddi görünüyordu ve bu yüzden şey gibi hissettim... bilemiyorum.

"Geçen gece bir randevuya gittin." Debriyajı bırakmadan ve el frenini çekmeden önce Audi'yi vitese taktı.

"Eh, o bir randevu değildi," dedim. Yanlış Numara'dan dolayı kendimi suçlu hissettim. "Ve biz..."

"Biliyorum." Bana baktı ve çenesini eğiyormuş gibi yaptı. "Ama hoşuma gitmedi."

Gözleri üzerimdeyken, kalbim yerinden fırladı. Kıskanmış mıydı? Hem de beni? Saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Onunla hiç tanışmamıştım bile..."

"Hoşuma gitmedi." Parfümünün kokusu burnuma kadar geldi ve gözlerimin içine bakarken beni vücudunun sıcak anılarıyla doldurdu.

"Peki." Boğazımı temizledim, olanlar karşısında sarsılmıştım. "Bu iş bitene kadar ciddi olmayı kabul edelim."

Dudaklarında beliren gülümseme, gözlerine ulaşmadı. "Her zaman 'bitene kadar'ı eklemek zorundasın, değil mi?"

"Evet."

"Tamam." Anahtarları kontaktan çekti ve kapısını açtı. "Seni küçük bok."

Beni tekrar güldürdü, asansöre adım attığımızda elini tuttum ve parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim. Bu, şaşırmış gibi bana bakmasına neden oldu ve yüzü o kadar tatlıydı ki eriyeceğimi sandım.

Asansörün kapısı kapandığı anda, Colin'le dudak dudağaydık. Beni sımsıkı tutup vücudumu duvara yasladı. İncineceğim kadar sert değil de anında zayıf düşeceğim kadar etkiliydi. Büyük elleri yüzümü kavradı, parmakları saçlarımın arasına girdi, tıpkı ağzıyla yaptığı gibi.

Yüce Tanrım, savunmasızdım.

Sert vücudunu bana doğru bastırdı, ellerimi saçlarına soktum. Soluduğumda, tattığımda, vücudumdaki her sinir ucunda onu hissediyordum.

"Mm... düğme." Ağzımı serbest bıraktım ama bu, boynumu ısırmasına neden oldu, inledim. "Ahhhh, asansörü durdurma düğmesi gibi bir şey yok mu, Col?"

"Asansörü durdurmak mı istiyorsun?" diyecek kadar başını kaldırdı.

Gözlerinin içine baktım; şaşırmış, darmadağınık ve iştah açıcı görünüyordu.

Sadece başımı salladım.

Burun delikleri büyüdü ve gözleri parladı.

Sonra lanet asansör çınladı.

Kollarının arasından fırladım ve kapılar açıldığında saçımı apar topar düzelttim. Evet, hâlâ otoparktaydık. Hastane önlüğü giymiş bir adam, asansöre binip benim katımın numarasına bakarken bize gülümsedi.

Müthiş. Görünüşe göre komşuymuşuz.

Asansör yukarı hareket ederken yere baktım. Colin'e baksaydım ya gülerdim ya utanırdım ya da üstüne atlardım, adam lanetlenirdi. Doktor komşumun benim hakkımda ne düşündüğünü özellikle umursamadığımdan değil. Asansörde seks yapmak üzereyken yakalanıp komşuma korkunç bir ilk izlenim vermek, daha büyük bir sorunun belirtisiydi.

Artık Colin'e *hayır* diyemezdim.

Hakkımızda ne söylersem söyleyeyim, tek yapması gereken, bana dokunmak ya da beni öpmek ya da benimle o derin, seksi, flörtöz ses tonunda konuşmaktı. Her ne kadar yüzme bilmiyor olsam da onu dipsiz bir okyanusa kadar takip edebilirdim. (Anneme sorun. En son, çocukken gitmeyi reddettiğim yüzme derslerine beş yıl boyunca para ödediği için bana hâlâ kızgındır. Bu, benimle olan en efsanevi kavgasıydı.)

Ama tüm bu eğlencenin kaynağı sadece Colin değildi, benim de payım yadsınamazdı.

Başımı kaldırdım, Colin duvara yaslanmıştı, bana öyle ateşli bir sıcak bakış atıyordu ki kaslarımın hepsi jöleye dönmüştü. Bakışlarımı yere çevirmeden önce yutkundum.

Bu, işe yaramazdı.

Göz ucuyla ışıklı asansör numaralarına baktım. İki kat daha vardı.

Ve son iki kata çıktığımız sırada, bir tedbir planı buldum.

Sorun şu ki -benim düşünceme göre- her şey bir anda üst üste gelmişti.

Eğer mesele sadece seks olsaydı, başa çıkabilirdim çünkü tamamen fiziksel bir eylemdi.

Eğer sadece bir randevu olsaydı, üstesinden gelebilirdim çünkü tamamen eğlenceliydi.

Eğer bunları birbirinden ayrı tutarsam, hislerimin kontrolümden çıkmasına ve diğer her şeyi ele geçirmesine engel olabilirim, diye düşündüm. Zaten bekleyebileceğimden çok daha derine düşmüştüm ama biraz ince ayar yaparsam belki toparlardım.

COLIN

Adamın arkasından biz de çıktık asansörden. Onun lanet boynunu kırmak istediğime dair içimde bir his var mı diye kendimi yokladım. Teknik olarak yanlış bir şey yapmamıştı. Ama o binmeden önce, Liv bana asansörü durdurmamı söylemişti.

Benimle asansörde sevişmek istemişti. Başını *evet* anlamında salladığında, karnıma öldürücü bir yumruk inmişti sanki. Neredeyse dizlerimin üstüne çökecektim.

Olivia, bana gülümseyerek, "Bu gece harika zaman geçirdim," dedi, onun dairesine doğru koridorda yürürken.

"Ben de," diye hırladım, onu o kadar çok istiyordum ki zar zor konuşabildim.

Kapının önüne geldiğimizde çantasından anahtarlarını çıkardı ve bana doğru döndü, böylece sırtı kapıya dayanmıştı. "İnanılmaz bir akşam yemeğiydi, teşekkürler. Bana daha sonra mesaj at, tamam mı?"

Bir an kafam karıştı ama sonra başka bir şey ifade ettiğini anladım.

Dudağının kenarını ısırıyordu.

Gergindi.

Ama işin kötüsü, niye gergin olduğunu bilmiyordum. Beni içeri davet etmediği için kızarım diye mi gergindi? Kızmadım ama nasıl hissettiğimi hayal kırıklığı bile açıklayamazdı.

Yoksa ilişkimiz konusunda mı gergindi hâlâ? Buradaki itici faktör, onun ürkek davranması mıydı? Yutkundum ve tam olarak nasıl gıdıklandığını anlamak için burnundaki çillere baktım.

"Ah, sana mesaj atacağım." Sonra ona biraz daha yaklaşıp başının üstünü öptüm. "Akşam yemeği için teşekkürler, Marshall."

Anahtarımı tezgâhın üzerine atıp cebimden telefonumu çıkardım. Ne geceydi ama. Olivia Marshall'ın beni ters yüz edebileceğini kim tahmin edebilirdi? Bunu düşünürken telefonuma bir mesaj geldi.

Olivia: Gösterişli bir randevuydu, Beck. Gerçekten iyi bir seçim. -emoji-

Güldüm ama nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Ben: Kabul ediyorum. En kalitelisi.

"Dostum, maçın sonunu gördün mü?" Kanepeye yayılmış olduğunu fark etmediğim Jack ayağa kalktı ve birasını eline aldı. "Çok fenaydı."

O gece hangi maçın olduğunu hatırlamıyordum bile. Liv'le buluştuğumda, radarımda ondan başka hiçbir şey yoktu. "Kaçırdım, ne oldu?"

"On ikinci dakikada, ellerini kollarını sallaya sallaya kazandılar." Birayı geri dönüşüme attı ve buzdolabına gitti. "Bu akşam ne yaptın?"

Olivia'yı asansörde hayal ettiğimde, kendimi tamamen çöp gitti hissettim. "Pek bir şey yapmadım. Bir şeyler atıştırdım."

"Tanrı aşkına, Beck." Jack, gözlerini devirip bana baktı. "Onunla birlikte vakit geçirdiysen bana söyleyebilirsin. Tanrım..." dedi.

"Tamam." İç çekip taburelerden birine çöktüm. "Onunlaydım."

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Ava çıkmış bir pislik gibi giyinmişsin. Onunla olmasaydın, sana soracak sorularım olurdu."

"Buna 'tarz' denir. Bunu bir dene."

"Senin saçma tarzın olmadan da gayet iyiyim."

"Dinle." Elimi saçıma geçirdim. Böyle aşağılık biri gibi hissetmek, sinirimi bozuyordu. "Tüm hayatım boyunca, o geri gelip apartmana taşınana kadar, kız kardeşine hiç ama hiç yan gözle bakmadım, tamam mı?"

Jack dolabın kapağını kapattı ve getirdiği iki birayı tezgâhın üzerine bırakıp birini bana uzattı. "Biliyorum."

"Bunun nasıl olduğunu hâlâ bilmiyorum." Birayı elime aldım, eski küstah Olivia'yı artık hatırlamıyordum bile. Hayal edebildiğim tek Olivia, otoparkta kurt kadar bir köpekle yuvarlanan, omurgamdan tırnak izi gibi geçen o kahkahayla gülen kişiydi. "Yemin ederim. Ama çok üzgünüm."

"Col." Jack biranın kapağını duvara fırlattı. "Livvie tam bir baş belasıdır ama aynı zamanda tanıdığım en havalı insanlardan biridir," dedi.

Jack'in her şeyi anlayışla karşılaması beni hâlâ şaşırtıyordu. Birkaç dakika orada oturduk, biramızı içtik ve sonra, neler oluyor diye düşündüm. Sıradan görünmeye çalışarak, "Peki, Eli denen o adama ne oldu?" diye sordum.

Jack gülmeye başladı. "Aman Tanrım, o kadar sevimlisin ki lanet olası yanaklarını çimdiklemek istiyorum. Şu hâline bir bak, eski sevgiliye karşı tamamen güvensizsin."

"Eski sevgilisi hakkında güvensiz değilim, seni pislik. Sadece merak ediyorum."

"Tabii. Pekala." Aptalca, yarım yamalak bir şekilde gülümsedi, bana inanmadığı belliydi ama sonra devam etti: "Bu adama ne olduğunu gerçekten kimse bilmiyor. Livvie, Şikago'ya taşındıktan hemen sonra tanışmış onunla. Tipik Olivia olarak deli gibi âşık olmuş. Çıkmaya başladıktan üç ay sonra onun yanına taşındı.

Eli'den nefret ediyordum.

"Yeterince iyiydi, sanırım. Birkaç kez ziyaret ettiğimde, birlikte iyi olduklarını gördüm fakat sonra adamla bira hakkında falan konuştum."

"Eminim ki konuşmuşsundur."

Küçük bir kahkaha attı ve içkisinden bir yudum aldı. "Liv-vie, onunla evlenmeyi düşünüyordu. Geri dönüşünden birkaç ay önce onunla konuştum. İş arkadaşlarından biriyle gizli bir proje üzerinde çalıştığı için çok heyecanlıydı. Herhalde evlilik teklifi alacağını düşünüyordu. Belki de ofiste epik, romantik bir şeyler yapmayı planlıyorlardı."

Kahretsin. Yanlış Numara'ya erkek arkadaşının iş arkadaşıyla bir şey üzerinde çalışması konusunda rahat olduğunu ama sonra aldatıldığını söylemişti.

Ah.

"Daha sonra onunla yine konuştuğumda, evinin yandığını ve kalacak bir yere ihtiyacı olduğunu söylemişti. Yani... senin tahminin benimki kadar iyidir."

Zavallı Liv. Yani açıkçası o pislikle devam etmediğine sevindim ama gerçekten bir teklif beklerken aldatıldığını öğrenmek canını yakmış olmalıydı.

"Eli nasıl biriydi?"

"Lanet olsun, çok tatlısın." Kafasını salladı. "Seni, romantik açıdan güvensiz görmedim hiç. Sadece kendin ol, gün ışığı, benim kadar o da sevecektir seni."

Gülmeye başladım. "Sen tam bir pisliksin."

Jack kendi kendine güldü. "Endişelenmene gerek yok. Sakalları, kötü saçları ve boktan bir müzik zevki vardı."

Bu, neden daha iyi hissetmemi sağlamıştı? Ben kaç yaşındaydım, 14 yaşında bir ergen miydim? "Ne dinlerdi?"

"*Spotify*'da bir Felston çalma listesi vardı."

"Felston mı?" Suratımı ekşittim. Nefret ederdik. "Vay şerefsiz."

OLIVIA

Sonraki birkaç hafta, garip, planlanmamış bir rutinle geçti. Colin işe giderken ben de iş başvurusu formalarını doldurdum ve *sıkıcı* araba tanıtımları yazdım, sonra Colin eve dönerken bir şeye ihtiyacım olup olmadığını öğrenmek için beni aradı. Her zaman aklıma bir şey geliyordu; yiyecek, çöp torbası, *Upstream*'den bira. Sırf beni görmeye gelsin diye isteklerim bitmiyordu.

Ve o da geliyordu.

Her gece evime geldi, kravatını sevdiğim şekilde gevşetti ve geceyi benimle takılarak geçirdi. Birlikte yemek yedik, televizyon izledik. (Kanepem ve televizyonum nihayet gelmişti!) Ve vücutlarımızı son derece keyif alarak kullandık. Dakik bir şekilde, eşyalarını her gece 11 ya da 12 gibi toplayıp, kalmak için hiç ısrarcı olmadan evine geri döndü.

Mükemmeldi.

Kalbimi kıracağından korkuyor olmasaydım, onunla yaşadığımız şeylerin mükemmele çok yakın olduğunu söyleyebilirdim.

Bir öğleden sonra, işten erken döndükten sonra onunla balkonda oturuyorduk. Havada sonbaharın soğuk serinliği vardı. İkimiz de birer kitap okuyorduk. O sırada telefonum çaldı. Numarayı bilmiyordum ama yine de açtım. "Alo?"

"Merhaba. Olivia Marshall ile mi görüşüyorum?"

Colin'e baktım, içeri girmek için ayaklandım. İhtiyacım olan son şey -banka hesabımın hâlâ iyi durumda olduğundan emin olmama rağmen- kredili mevduat ücreti veya başka bir şey hakkında olan bir aramayı Colin'in duymasıydı. "Ta kendisi."

"Merhaba. Ben Elena Wrigley, 'Kadın Öfkesi' dergisinin editörüyüm."

Sürgülü kapıyı açtım ve içeri girdim. Heyecanlanmamış gibi yapıp, havalı bir sesle konuşmaya çalıştım fakat o dergi benim favorimdi. Tıpkı *People*'ın, *Teen Vogue* ile *McSweeney's* birleşimi gibi. Sesimi ayarlamaya çalıştım ve "Merhaba," dedim, canlı bir şekilde.

"İçerik yazarı pozisyonu için başvurunuzu aldım. Müsait misin şu an?"

Taburelerden birine doğru yürüdüm ve telaşlanmaktan korkarak oturdum. "Tabii ki."

"Sana karşı dürüst olacağım. Başvurunu ben aldım. Aslında, işe alım, başvurunu içerik editörüne yönlendirecekti ama sonra yangın haberini okudular. Hikâye beni gerçekten etkiledi ve senin hakkında bilgi bulabilmek için bir tavşan deliğine düştüm."

"Lanet olsun." Kahretsin, az önce potansiyel bir işverene bunu söylemiştim. "Yani, şey..."

"Hayır, uygun bir yanıt oldu." Gülüyordu, ben de soluklandım. "Yine de sana sormam gerek, Olivia. Başına gelen bu tarz olaylar hakkında şaka yapabiliyor musun, gülebiliyor musun, yoksa bunlar senin için can sıkıcı olmaktan öteye geçemeyen konular mı oluyor?"

Bu garip bir soruydu ama yine de yanıtladım. "Kesinlikle şakasını da yapabilirim, kendime de gülebilirim. Nedenini sorabilir miyim?"

"Tabii ki. Ama seni gücendirmek istemiyorum, öyle yaparsam lütfen söyle."

"Tamam."

"Eskiden bir tavsiye köşemiz vardı. 'Abbie'ye Sor' diye. Çok çok popülerdi çünkü Abbie biraz şirretti ama aynı zamanda komikti ve tavsiyeleri de iyiydi."

"Hatırlıyorum," dedim. "Okumayı severdim."

Colin kapıyı açtı ve içeri girdi, kitaplarımızı da getirmişti.

"Okudun mu? Müthiş." Sesi mutlu geliyordu, bu cesaret vericiydi. "O kız gitti ve biz o köşe yazısıyla ilgili ne yapacağımızı bulmaya çalışıyoruz. Her şey onun tarzı ve kişiliğiyle ilgiliydi, bu yüzden onun yerine başka birini almak istemedik."

"Bu mantıklı." Heyecanlanmamaya çalışıyordum çünkü bu doğru olamazdı, değil mi?

"Ama yangın ve su basmış yurt olayını okuduğumda, kağıt üzerinde bir tür karmaşaya sebep olacak tavsiyeler veren bir köşe yazarına sahip olmanın ne kadar eğlendirici olacağını düşündüm."

Alınmadım ama fikir biraz komikti.

"Ayrıca, 402 Anne'nin arkasındaki yazarın sen olduğuna dair bir ipucum vardı, bu arada gerçekten harika bir köşe yazısıydı."

Teşekkür etmek istedim ama muhtemelen bu bile yasaktı, bu yüzden bir *mmm...* sesi çıkardım.

"The Times'taki Glenda Budd ile aynı üniversitede okuduğumuz için onu arayıp bu durumu sorabildim."

Aman Tanrım, Glenda ile konuşmuştu.

"Ve 402 Anne olayını doğrulayamadı ama yazarın her zaman tam zamanında teslim ettiğini, örnek bir çalışma sağladığını ve zevkli biri olduğundan bahsedebildi. Glenda onu kaybettikleri için üzgündü."

"Öyle mi dedi?"

"Evet, öyle söyledi."

Ayağa kalktım ve bir şişe su almak için buzdolabına gittim. "Onunla sık sık konuşuyor musun?"

"Her zaman."

"Onunla yakın zamanda konuşursan," dedim, kulağa çılgınca gelmemesini umarak, "ona, her şey için çok üzgün olduğumu söyleyebilir misin?"

"Tabii, söylerim. Şimdi." Boğazını temizledi. "Kötü şansını kucaklamaya ne dersin? Bunu bir güce çevirmeye?

Colin gideceğini işaret etti ama ben *hayır* diye başımı salladım. Telefonda işim bittiğinde ona her şeyi anlatmak istiyordum.

"Beş dakika daha kalabilir misin?" diye fısıldadım.

Şaşırmış görünüyordu ama "Elbette," dedi.

Kanepeye oturdu, kendi evindeymiş gibi televizyon kumandasını kaptı.

"Tüm hayatımı kendime ve kötü şansıma gülerek geçirdim, Elena. Bu da benim tatlı hassas noktam sayılır."

Elena anlatmaya başladı, beyin fırtınası yaptı, anlattı da anlattı... Ve neticede anlaştık. 402 Anne'nin aksine, kendi kişiliğimden faydalanacak ve köşe yazısına gülünç anekdotlarımı ekleyecektim. Yaklaşık bir saat konuştuktan sonra, Elena resmî bir görüşme için ertesi gün gelip gelemeyeceğimi sordu.

Sonunda telefonu kapattığımda, kanepeye gidip Colin'in yanına attım kendimi. "Bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm."

Colin televizyonu kapattı. "Kapa çeneni. Bana bu işten bahset, hadi."

Ve anlattım. Karşımdaki Colin'di, bu yüzden sakin davranmalıydım ve benimle daha sonra dalga geçmemesi için önemli bir şey yokmuş gibi davranmalıydım ama ona karşı gardımı almaktan vazgeçtim. Ona her ayrıntıyı anlattım ve bitirdiğimde dedi ki: "Hakkettiğini aldığından emin ol."

Kollarımı birleştirdim. "Pazarlık yapacak pek bir şeyim yok."

"Biliyorum ama yazıların kendini belli ediyor." Bana bir iş ciddiyetiyle baktı. "Seni ucuza alabileceklerini düşünmelerine izin verme, çok iyisin," dedi.

Ona yaslandım. "Aman Tanrım, benden inanılmaz derecede hoşlanıyorsun. Bu biraz acınası. Benim harika olduğumu düşünüyorsun ve..."

Konuşmamı bitiremedim. Çünkü beni kanepede geriye itti, üstüme çıktı ve beni en güzel şekilde susturdu. Nefes nefese kaldığımda, dudaklarını uzaklaştırdı ve bana şeytani bir şekilde gülümsedi. "Bu kadar baş belası olmana rağmen neden senden hoşlanıyorum ki?"

Sırıttım. "Sanırım, cezalara doymayan bir obursun."

COLIN

Acınasıydım.

Jack, Vanessa'da kalıyordu. Olivia'ya yemek hazırlamakla kalmamıştım, aynı zamanda geceyi burada geçirmesi için de dört gözle bekliyordum. Nedense onu evime davet etmekle... çok önemli bir şey yapmışım gibi hissediyordum. Evet, bir ay onunla beraber yaşamıştım ama bu alanı birbirinden gerçekten hoşlanmayan iki insan dışında bir şey olarak paylaşmamıştık asla.

İşler değişmişti. Çok fazla.

Telefonum titredi, muhtemelen eve vardığı anlamına geliyordu. İş görüşmesinden sonra işi almıştı -şaşırtıcı bir haber değildi- çünkü parlak fikirleri vardı ve harika bir yazardı. Sonra, personel ile tanışmak ve binayı gezmek için bir süre etrafta dolaşacağını yazmıştı.

Olivia: Eve yeni geldim ve açlıktan ölüyorum. Akşam yemeği saat kaçta?

Ben: SAKIN BİR ŞEY YEME.

Olivia: Eğer bir saate yemek yemeyeceksek, ya bir şeyler kemireceğim ya da açlıktan öleceğim.

Ben: YEME. Akşam yemeği on dakika içinde hazır olacak.

Olivia: Tanrı'ya şükür. Hemen geliyorum.

O sabah koşudan döndüğümde, Liv balkonunda üzerime atladıktan sonra, işlerin biraz ciddi olduğunun farkına varmıştım. Yani, teknik olarak bana henüz "erkek arkadaşım" demediğinden ve beni hâlâ gece kalmaya davet etmediğinden değil ama bunlar benim için ciddi konulardı ve ben onun ilişkimiz hakkındaki düşüncelerinden şüpheleniyordum. Sabah uyandığımda aklıma ilk o geliyordu, akşam uyumadan önce de düşündüğüm son şey oydu. Onunla olmak için her şeyi gözden çıkarırdım çünkü Olivia etrafımdayken her şey daha canlıydı.

Komik, dağınık, beceriksiz, zeki ve tanıdığım en seksi insandı.

Sindirmesi en zor şey, ikimizin de değişmemiş olmasıydı. Liv her zaman olduğu gibiydi, aynıydı. Ama o dağınıklığın ardındaki inanılmazlığı görecek kadar zorlamamıştım kendimi. Ben de onun gözünde aynı durumda olduğumdan şüpheleniyordum çünkü Tanrı biliyor ki ben de az anasının gözü değildim.

"Tak tak." Olivia içeri girdi ve bacaklarını gülünç gösteren parlak siyah ayakkabıları hemen yere fırlattı. "Bana ne yedireceksin?"

"Biberli güveç. Benden sorulur."

"Hmm." Sarımsaklı ekmeği dilimlediğim yerin yanındaki tezgâha oturmadan önce buzdolabını açtı ve bir bira aldı. Ona baktım, şişeyi açıp bir yudum almadan önce bana sırıttı. "Deliriyorum çünkü kulağa inanılmaz derecede mükemmel geliyor."

"Parası iyi mi?" İşi sevmenin önemini küçüksemek istemedim ama o kadar tutkuluydu ki muhtemelen bedavaya bile çalışırdı.

"Colin Beck kadar iyi değil ama evet, iyi." Gülümsemesi o kadar genişledi ki neredeyse kahkahaya dönüştü. "The Times'takine göre daha fazlasını kazanacağım ve şartları daha iyi."

"Ta ta!" Ekmek bıçağını bırakıp, tezgâhın üzerine koyduğum havluyla ellerimi sildim. "Ne zaman başlıyorsun?"

"Yarın."

"Yarın mı?" Başımı eğip, gülen dudaklarından öptüm. "Çok yakınmış."

"Ne zaman başlayabileceğimi sordular ve ben de *yarın* dedim. Şaka yapıyorum sandılar. Hepsi *harika* dedi, ben de *harika* dedim, harikaydı."

Onunla beraber güldüm -gülümsemesi bulaşıcıydı- ve güveci fırından çıkarmaya gittim. "Bu gece kendi evinde uyumak istersen, kesinlikle anlarım."

"Aman Tanrım, Beck, o yatağında uyumama izin vermekten kurtulacağını sanıyorsan, bir daha düşün."

Makarna haşlamak için çıkardığım tencereyi ocağın üstüne koydum. "Yani tüm mesele benim yatağımla ilgili, ben değilim?"

"Yani sen de orgazm bonusu gibisin ama evet, o harika yatağı özlüyorum." Birasından bir yudum daha aldı. "Ayrıca sen 5.30 gibi uyanıyorsun, bu yüzden eve gidip hazırlanmak için bolca zamanım olacak."

"Hamam böceklerinin yaptığı şey kaçmaktır, değil mi?"

"Diğer haşereler gibi, evet." Tezgâhtan uzaklaşıp ellerini beline koydu. "Tabak çıkarmamı mı istersin, yoksa biraz... konyak falan mı çıkarsam?" diye sordu.

"Konyak falan mı?"

Gözlerini devirdi, tabakların olduğu dolabı açtı. "Senin gibi insanların akşam yemeği randevusunda ne yaptığını bilmiyorum. Birden fazla çatal ve içki bardağı? Bez peçeteler ve alevli mezeler?"

"Biliyor musun, Marshall," dedim, gerçekten kendini beğenmiş bir hıyar olduğumu mu düşünüyordu, yoksa benimle dalga mı geçiyordu, asla emin değildim. "Sadece iyi bir işimin olması, beni otomatik olarak salak biri yapmıyor."

Bana bakıyordu, tek kaşını kaldırdı. "Öyleyse tirbuşonunu nasıl açıklayacaksın?"

Şimdi ben gözlerimi devirdim. "Pes," diye mırıldandım.

Tabakları masaya koydu. Jack ve benim için spagetti yaptığı geceyi hatırladım. Gergin ve patavatsızdı. Yemeği servis ederken gevezelik ediyor, ben yemeği yerken bana baykuş gibi bakıyordu. İlk lokmayla kesinlikle büyülenmiştim.

Ta ki gece sona ermeden önce Yanlış Arama'nın o olduğunu öğrenene kadar.

Tanrım, sanki yıllar önce olmuştu.

Daha sonra yemek yiyerek ve sohbet ederek kendimizden geçtik. Liv, iş görüşmesine giderken kaldırımdaki bir çukurda ayakkabısının topuğunun nasıl kırıldığını anlatmaya başladı. Sonra, çiğnediği sakızla ayakkabısının topuğunu nasıl yapıştırdığını göstermek için girişten ayakkabıyı getirdi. Ondan sonra, benim günümün nasıl geçtiğini sordu. Mesajlaştığımız zamanlarda beni hayal edebilmek için ofisimin her detayını anlatmamı istedi.

Kendimi biraz Olivia gibi hissettim. Korkuyordum çünkü bu durum inanılmaz derecede mükkemel görünüyordu.

OLIVIA

"Marshall." Colin'in sesi derin ve uykuluydu. "Hadi, yatalım."

"Hmm?" Gözlerimi açtım ve işte, karşımdaydı; bana bakıyordu. Ben kanepede onun göğsüne yatarken, o bana gülümsüyordu. "Dalmışım."

"Öyle mi?" diye alay etti.

Oturup uzandım. "Saat kaç?"

Saatine baktı. "22.05."

"Ahh, geç olmuş."

"Yarın büyük gün senin için." Uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapattı. "İyi bir gece uykusuna ihtiyacın var."

Ayağa kalktım. "Bana pijama verebilir misin? Şu an evime dönmek istemiyorum."

"Tabii," dedi, elimden tutup beni yatak odasına doğru çekerek.

Bu odaya -onun odasına- onunla beraber gitmek tuhaftı. Bu odada birçok kez yalnız kalmıştım ama Colin'in uzun vücudunun kapıdan geçişini izlemek yepyeni bir deneyimdi.

Duvardaki düğmeye basıp baş ucu lambalarını yaktı. Oda sıcak bir ışıkla doldu. Dostum, odasını seviyordum. Şık, modern ve havalıydı. Bununla birlikte, kalın yorganının altına sokulup tüm gün film izlemek istemene neden olan sıcacık bir ortama sahipti.

"Gerçekten pijama mı istiyorsun?" diye sordu, şifonyere gidip bir çekmece açarak. "Yoksa bir tişört mü tercih edersin?"

"Cidden, şu çekmecelerine bir bak." Yanına gittim ve omzunun üzerinden şifonyere baktım. "Bu kadar detaya özen göstermen şoke edici."

"Sana şoke ediciliği göstereceğim," diye mırıldandı, tutmam için bir tişört uzattı. "Bu, işe yarar mı?"

Başımı salladım ve tişörtü aldım, aniden garip bir şekilde gergin hissettim.

Ama ben daha fazla düşünemeden, Colin'in telefonu çaldı. Telefonu cebinden çıkardı, ekrana baktı ve sanki izin ister gibi, "Kız kardeşim arıyor," dedi.

"Konuş."

Telefonu kulağına götürdü. "Hey, Jill. N'aber?"

Kız kardeşiyle iletişimini nedense çok sevimli buldum.

"Ah, evet. Dur sana numarasını vereyim," dedi.

Colin mutfağa gitti, ben de üstümü değiştirip üst çekmeceden bir çift kalın çorap çaldım. Yatağın belli bir tarafını seçip seçmediğinden emin değildim ama yorganı geri çekip sol tarafa geçtim.

Ah... Nasıl bir yatak bu.

"Sadece onu ara ve tekerlekten titreşim geldiğini söyle, o halleder."

Colin yatak odasına geri döndü. Yatakta bana bakarken yüzü kızarır gibi oldu. "Şu an konuşamam, Jill, gitmeliyim."

Telefonu kapattı ve yatağının ayak ucundaki yere bıraktı. "Burada yaşarken tam olarak bunu hayal ettiğimi söylesem, korkunç bir insan olur muyum?"

Bu beni garip bir şekilde mutlu etti. "Hayır, olmazsın."

"Yemin ederim." Kazağını çıkarıp sepete fırlattı, sonra kemerini çözdü, pantolonu yere düşerken, bana sırıttı. "Odamda uyuduğunu söylediğinden beri, seni yatağımda hayal edip durdum, bunu aklımdan çıkaramadım. Seni burada uyurken yakaladığımı hayal ettim..."

"Ve..." Yan döndüm, başımı ellerime yasladım.

"Seni uyandırıyordum ama çok yaramaz bir rüyanın ortasında uyanıyordun."

"Elbette, öyledir." Benim hakkımda hayal kurmasına hayrandım. "Seni küçük sapık. Bahse girerim -fantezi dünyanda- kendini de rüyanın bir parçası sayıyordun, değil mi? Ben de seni yatağa çekiyordum..."

Dişleri parladı. "Bunun gibi bir şey."

"Geçen gece sana *yalvarmama* rağmen bunu neden söylemedin bana?"

"Buraya taşınmadan önce hayal edip etmediğimi sormuştun." Colin, beklediğim ve istediğim gibi üstümde emeklemek yerine pantolonunu sandalyeye fırlattı, yatağın diğer tarafına yürüdü, yorganın altına girdi ve lambayı kapattı.

Bu çok... alışılagelmişti. Ritüelist. Her gece yaptığımız gibi, yatağa giren bir çift gibiydik. Bana doğru döndü. "Şu lambayı kapatabilir misin, Marshall," dedi.

"Hallediyorum." Lambayı kapattıktan sonra oda tamamen karanlık oldu.

"Böylesi daha iyi," diye soludu. Yorganı yukarı, üstümüze çekerken vücudu bana daha da yaklaştı. Ağır yorganın altında vücutlarımız âdeta birbirine dolandı. Bir an, ciğerlerimdeki havanın çekildiğini hissetim ve sonraki an Colin, büyük ellerini yanaklarıma koydu ve yüzüme yumuşacık öpücükler kondurdu.

Tüy gibi hafif, saygılı ve tatlı öpücükler. Karanlıkta hâlâ görebildiğim gözlerine baktım ve sıcaklık hissettim. Cinsel ihtiyacın harareti değildi. Bu, ikimiz için de yeni bir şey değildi ama gerçek sıcaklıktı, sanki beni gerçekten önemsiyormuş gibiydi.

Derin bir nefes aldım, paniklemeyi bekledim ama sanırım bedenim -beyin, kalp, akciğer, sinir sistemi; hepsi- Colin'in güvenilir olduğunu ve koruyucu duvarımı yavaşça yıktığını biliyordu. Yumuşak yatakta gevşedim. Vücudumdaki her kas, kusursuz keten çarşafların içinde eriyordu. Beni kelimenin tam anlamıyla titretiyordu.

Dudaklarımız buluştu ve parmaklarımla onun kaslı omuzlarını kavradım ama çok iyi bildiğim, inlememe neden olan çılgınca yoğun öpücükler yerine yavaş, uzun ve seksi öpücükler verdi bana. Ayak parmaklarımı kıvırmama neden olan ve beni titretip başımı döndüren dokunuşlardan önce dilini dudaklarımda gezdirdi ve boynumdan aşağı doğru devam etti.

Ağzı ve elleriyle her bir parçama dokunuyor, titrek iç çekişlerde kaybolmama neden oluyordu. Karanlık, diğer duyularımı güçlendirdi ve her şeyi daha fazla hissettim. Dudakları tenimde, nefesi bedenimdeydi. Parmaklarının sıcaklığından nefes nefese kalıyordum. Beni yavaşça büyülemeye başladı yeniden. Tekrar tekrar dokundu, ta ki bu deliliğin beni öldüreceğini düşündüğüm âna kadar.

"Colin!" Yalvaracak biri değildim ama gerekirse yalvarırdım. "Hadi!"

"Çok sabırsızsın," diye homurdanıp, vücudumu yukarı doğru çekti. Ve üzerime geldiğinde, ona bakarken başım döndü. Karanlığın içinden, sırıtan yüzündeki arzuyu görebiliyordum ve bu benim nefesimi kesiyordu.

Çünkü her şeyi mükemmel olan, güzel Colin Beck, beni istediği kadar hiçbir şeyi istememiş gibi görünüyordu o anda. Saçları parmaklarımın arasındaydı, burun delikleri genişledi, gözleri alev alevdi ve o anda tamamen onun olduğumu anladım.

Birbirine kenetlenen ellerimizi yukarı itti. Böylece, bitişik ellerimiz başımın iki yanında birer yastıkta duruyordu. Yaklaşıp beni öptü; tutkudan çok daha güçlü bir şeyi ifade edercesine, uzun, derin ve ıslak bir öpücüktü.

"Colin!" Adını soludum, ona söylemek istedim ama sonra içimde kaldı. Hareket ederken, parmaklarımız birbirine bir daha dolandı ve tutarlı cümleler oluşturma yeteneğim yok oldu. Vücuduma dokundukça, ona deli gibi âşık olduğum konusundaki şüphelerimi tamamen ortadan kaldırmaya devam etti.

Saat 5.

Uyanık olmak için günün gülünç bir zaman dilimiydi. Her gün 5.30'da bir psikopat gibi koşuya giden Colin, henüz uyanmamıştı. Benim ayakta olmam çok saçmaydı. Ama dergideki ilk günüm için o kadar hevesliydim ki bir saniye daha uyuyamazdım.

Ve onsuz, birkaç dakika yalnız kaldığım için mutluydum.

Fleming's'teki akşam yemeğimizden beri telefonumu elime aldığımda Yanlış Numara'ya mesaj atmam gerektiğini düşünsem de ne diyeceğimi bilememiş ve sorumluluktan kaçmıştım. Onunla çıkmamıştık ya da ortada başka bir şey yoktu, resmî bir ayrılık konuşması yaparsam tuhaf bir şekilde narsistçe görünürdü, özellikle de beni sayamadığım kadar çok kez takmadığını düşündüğümde.

Ama yapmam gerekiyordu.

Resmen özgür ve açık olmam gerekiyordu çünkü -Tanrı bana yardımcı olsun- Colin'e tamamen âşıktım. Kalbimi korumaya ve duygularıma engel olmaya çalıştım fakat hiçbir faydası olmadı. Dün gece saatlerce yatakta yattım, duygularımı açıklamaya çalıştım, sonunda tüm bunların düşünce ve sözlerden ibaret olduğunu fark ettim.

Kalbim onundu.

Ve (Ah, Tanrım...) o da aynı şeyi hissediyor gibiydi. Bana deli gibi âşık olduğunu söyleyemezdim ama hoşuna giden bir şey vardı aramızda. Çünkü sürekli gelip beni her geçen gün daha mutlu ediyordu.

Ve dün gece... apaçık bir şekilde büyülü hissettirmişti.

Bir tabureye oturdum ve Yanlış Numara'ya mesaj attım:

Erken olduğunu biliyorum ama genellikle beni hayal ettiğin için bunun önemli olmadığını düşünüyorum.

Gönder.

Seninle tanışmak harikaydı ve mesajlaşmamızın başlangıçta benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin.

Gönder.

Bir dakika. "Başlangıçta" demek kulağa tuhaf mı geliyordu? Endişelenmek için çok geç olduğunu fark ettim çünkü mesajı göndermiştim.

Ama şimdi biriyle görüşüyorum ve sanki gizli bir mesajlaşma ilişkim varmış gibi sana mesaj atmaya devam etmek bana yanlış geliyor.

Gönder.

Colin'in telefonunun ışığı yandı, karanlık mutfakta şarja takılı olan telefon gözüme çarptı. Muhtemelen mükemmel olmak için bir hatırlatma ya da fazla protein alma bildirimiydi. O, telefonunu hayatını düzene sokmak için kullanırdı, bense benimkini sadece bir mesajlaşma makinesi olarak kullanırdım.

Sana hayatta başarılar... ve gerçekten hiç arkadaşım yokken arkadaşım olduğun için teşekkürler.

Gönder.

Colin'in telefonu yine aydınlandı.

Tuhaf.

Her şey için teşekkürler.

Gönder.

Colin'in telefonu yeniden aydınlandı. Ayağa kalktım ve telefonunun şarja takılı olduğu yere doğru yürüdüm. Tuhaf bir tesadüf olduğundan eminim ama bir mesaj daha attım: *Hm.*

Gönder.

Telefonunda bildirim penceresi açıldığında midem bulandı.

Bayan Yanlış Arama: Hm.

COLIN

Gözümü açtım ve elimi Olivia'ya uzattım ama yoktu.

Tanrım, Olivia Marshall benden önce mi uyanmıştı? Saat kaçtı ki?

Doğruldum, onun mutfakta dolaştığını duyabiliyordum. İşteki ilk gününde ters gidebilecek her şeyi kafasında kurarken muhtemelen dudağını dişleyip volta atıyordu. Ayağa kalktım, şifonyerden bir şort ve tişört çıkardım. Dikkatini dağıtmaya ya da moral konuşmasına ihtiyacı vardı, belki her ikisine de ihtiyacı vardı.

O sabah koşuyu aksatabilirdim.

Mutfağa girdiğimde ve Livvie'nin yüzünü gördüğümde tişörtümü çekiştiriyordum. Buzdolabına yaslanmıştı, yanakları kıpkırmızıydı ve gözleri neredeyse cam gibi donuktu.

"Ne oldu, Livvie?" Ona doğru bir adım attım. Tanrım, işle alakalı bir şey olmuştu kesin. Beni durdurmak için elini uzattı.

Elinde telefonum vardı.

"Neden burada Bayan Yanlış Arama mesajların var?" Sesi çatlak geliyordu, hızla gözlerini kırpıştırdı. "Anlamaya çalışıyorum ama hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Mesajlarım sana nasıl ulaşabiliyor?"

Mantıklı bir açıklama yapmam için yalvaran bir ifade vardı yüzünde. Titrediğimi hissettim.

"Neden sende..." dedim.

"Sakın telefonun neden bende olduğu sormak gibi bir *aldatan erkek arkadaş* saçmalığını kullanmaya kalkma, Colin. Yeterince nazik olmaya çalışıyorum."

Haklıydı ama ne diyeceğimi bilmiyordum. "Bunun kulağa çılgınca geleceğini biliyorum, Liv ama aslında ben senin yanlış numaranım."

Sanki gerçekleri kafasında oturtmaya çalışıyormuş gibi kıpırdamadan bir dakika boyunca bana baktı. "Sanırım yanlış numaramla tanıştığımı unutuyorsun. Yani adın Nick değilse ve nasıl break dans yapılacağını bilmiyorsan o sen değilsindir. Tekrar dene."

Lanet olsun. Anlamasını nasıl sağlayabilirdim ki? "Yanlış numarayım. Nick seninle kahve içmek için buluştu, çünkü ben istedim. Oturup bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

"Hayır!" Telefonumu tezgâhın üzerine bırakıp kollarını kavuşturdu. "Sadece bunun neyle ilgili olduğunu anlat."

"Kahretsin." Boynumun arkasını ovuşturdum. "Ben senin yanlış numaranım. İkimiz için de tamamen tuhaf bir tesadüftü. Gerçeği öğrendiğimde ben de senin kadar şoke oldum. Görmezden gelmeye ve bitirmeyi denedim ama..."

"Aman Tanrım, benim yanlış arama olduğumu ne zaman fark ettin?"

Buna hiçbir şekilde cevap veremiyordum. "Bilmiyorum, Liv, bir süre önce..."

"Söyle bana." Sesi derin ve kısıktı. Sanki duygularını zor zapt ediyormuş gibi dişlerinin arasından, "Çünkü öğrendiğin ânı hatırladığını ikimiz de biliyoruz," dedi.

"Liv..."

"Ne zamandı, Colin?"

"Bize spagetti yaptığın geceydi, tamam mı?" Biraz daha yaklaştım, anlamasını sağlamam lazımdı. "Ben..."

"Bekle. Bu, bir ay önceydi." Benden uzaklaştı, olayları anlamaya çalışırken gözleri etrafı taradı. "Spagetti gecesinde mi fark ettin? Vay be. Beni görmezden gelmedin, seni yalancı. Bana sürekli mesaj attın."

"Hayır, ben..."

"Ben bir randevudayken bana mesaj atmıştın, hatırlıyorum. Sen de bir randevudayken mesaj atmıştın, *sen* mesaj atmıştın..." Kendi sözünü keserek, "Aman Tanrım!" dedi. "Kendi kendime konuşurken gönderdiğim her mesajı okuyordun, değil mi?"

Bir şeyler söylemeye çalıştım ama o, konuşmaya devam etti. Her şeyi anlamaya başladığında, gözleri vahşice genişledi. "Bu yüzden mi ilk günden bu kadar harika seks yaptık? Yanlış Numara ile konuştuğum için, beni nasıl elde edeceğini zaten bildiğin için o role devam ettin yani?"

"Tanrım, Liv, hayır..."

"İlk seferimiz mutfak tezgâhındaydı!" Konuşurken öfkeden patlıyordu ama öfkesi, yüzündeki acıyı yok etmiyordu, bu da beni öldürüyordu. Tanrım, anlaması için her şeyimi verirdim.

"Bu sadece bir tesadüf..."

"Ah, Tanrım," Güldü, bir kahkaha attı ama gözleri yaşlarla doluydu. "Bahse girerim, hayatımın en iyi seksi olduğunu yazdığımda, kendini kral gibi hissettin. Aman Tanrım, bu senin için komik olmalı."

"Komik değildi. Lanet olsun. Öyle değildi."

Başını eğdi, gözlerini kıstı. "O zaman, Nick'le işlerin nasıl gittiğini anlat bana. Beni geçici olarak becerdiğini falan mı söyledin ona?" Onun ağlamasını izlerken, bu durumu asla toparlayamayacağımı biliyordum. "Tanrım. Hayır. Liv..."

"Hayır." Kapıya doğru yürüyüp çantasını ve ayakkabısını aldı. "Bana 'Liv' deme, yakınmışız gibi. Artık senin için Liv değilim ben." Kapıya doğru ilerledim ve elimi kapıya koydum. "Açıklamama izin vermelisin."

"Açıklama yok, hatırladın mı?" Başını salladı ve kapıdan çıkmak için elimi ittirdi. "Sıkıldığımızda çekip gidebileceğimizi söylemiştik, değil mi? Eh, ben sıkıldım."

Sözlerindeki kesinliği duyduğumda boğazıma bir korku düğümü dolandı. Yüzlerimiz aynı hizada olsun diye dizlerimi büktüm. Beni dinlemesine ihtiyacım vardı. "Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz."

"Hadi canım?" Gözlerini kıstı. "Tek bildiğim, yanlış bir numarayla ilişkim olduğu. Ve sen, başka biriymiş gibi davrandın, aynı zamanda içime girmek için mesajlarımı kullanarak beni resmen avladın. Yolumdan çekil. İşe gitmek için hazırlanmam gerekiyor."

"Öyle değildi."

"Umurumda bile değil, Colin. Hoşça kal."

Giderken kapıyı arkasından kapattı. Kendisiyle beraber, apartmandaki tüm oksijeni de götürmüştü sanki.

OLIVIA

"Bazen satıcılar cuma günleri gelir. Geçen hafta Chich-Fil-A[32] söylediler."

"Hadi ya?" Benimle yeni işe alım oryantasyonundan geçen diğer kız Bethanne'e gülümsedim ve öğle yemeği molamızın duygularımı etkilemesine izin vermemeye çalıştım. O sabah duşta hıçkıra hıçkıra ağladıktan sonra kendimi toparlamıştım. O pislik, ilk günümü mahvedemeyecekti, onu aklımdan çıkarmak zorundaydım. Bu yüzden, yeni işime odaklandım.

Sonunda telefonumu kapatmak zorunda kalana kadar, mesajlarıyla telefonumu öğlene kadar işgal etmesinin elbette bir faydası yoktu. İlk mesajı, yanlış numaradan geldiği için kafamı karıştırmıştı ama sonra onun Colin olduğunu hatırladım tabii. O lanet telefonu kullanması için bir sebep yoktu artık.

Dallama.

"Evet, yemin ederim her öğünde onu yiyebilirim." Uzun saçlarını geriye savurdu. "Peki senin çocuğun var mı? Koca? Erkek arkadaş?"

Ben yanıt verirken bocalamadan önce o, "Bir hafta önce bugün nişanlandım," dedi.

Kocaman, kare şeklindeki pırlantasını bana doğru uzattı. "Şuna baksana bir."

"Vay canına," dedim, dudaklarımı gülümsemeye zorlayarak. "*Jeff Bezos*'la mı evleniyorsun?"

Kıkırdadı. "Güzel iş çıkarmış, değil mi? Ama yüzük umurumda bile değil. Her günümü sonsuza kadar onunla geçirmek istiyorum."

"Ayyy." Yutkundum, ya da denedim ama boğazıma bir kaya oturmuştu sanki.

"En iyi arkadaşımla evleneceğimi söylemek, kulağa çok klişe geliyor ama -Tanrım- ona tapıyorum."

[32] Chick-Fil-A, Amerikan fast food restoran zinciri. -ed.n.

"Güzel."

"Mescla, onunla 7/24 takılmak istiyorum, her zaman."

"Yeter, tamam mı?"

"Ne?"

Kahretsin, bunu yüksek sesle söylemek istememiştim. Sözcükler ağzımdan çıkmıştı, onları zamanında durduramamıştım. Gülümsemeye çalıştım. "Şaka yapıyorum," dedim.

"Ah."

Başımı salladım ve gülümsedim, yani öyle sanıyordum.

"Aman Tanrım, sorun ne?" diye sordu.

Başımı salladım. Hiçbir şey söylememeye çalıştım ama bir inilti ya da inek böğürmesi gibi bir ses çıkardım.

"Ah, tatlım, ne oldu?"

Göremedim. Vay canına. Gözyaşlarımdan dünyayı görmez olmuştum.

"Affedersin." Ayağa kalkıp tuvalete kaçmaya çalıştım ama yan masadaki bir sandalyeye takıldım ve sandalye yüksek sesle yere düşerken ben de dizlerimin üzerine düştüm.

"Kahretsin," diye mırıldandım, utançtan ölmeden önce elimden geldiğince hızlı bir şekilde ayağa kalktım.

Ama çok hızlı koştum ve görüşüm bulanık olduğu için sağımdaki, tepsi taşıyan adamı göremedim. Yanından hışımla geçtiğim, tepsisi benim yüzümden havaya fırladı ve pat diye kafasına düştü. Benim bu dikkatsizliğim yüzünden, tepsideki makarnalar yağmur gibi üzerimize yağdı..

Karizmayı çizdirmiştim. Tuvalatlerin olduğu yere doğru tüm gücümle koştum ancak gözlerimde biriken yaşlar o kadar amansızdı ki erkekler tuvalatine mi girdim yoksa kadınlar tuvaletine mi, gerçekten bilmiyordum. O an bunu umursamıyordum.

Kendimi tuvalete kilitlediğimde aynadaki yansımama baktım ve Colin Beck'in suratına elimden geldiğince sert bir yumruk atmak istedim. İşteki ilk günümdü ve saçıma makarna yağmıştı, bununla da kalmamış, hem eyelinerım hem de maskaram, siyah bir çamur gibi akıyordu.

Yarım rulo tuvalet kağıdıyla inanılmaz derecede kapsamlı bir iş çıkardıktan sonra bile travmatik bir kazadan yeni kurtulmuş biri gibi görünüyordum. Özellikle de yemek tepsisi kazasından sonra alnımda kocaman kırmızı bir iz kaldığı için. Zil çalana kadar çaresizce tuvalette beklemek istiyordum. Sonra buranın lise olmadığını hatırladım tabii. Hayalimdeki işi sürdürmek istiyorsam histerik kıçımı kaldırıp buradan çıkmam gerekiyordu.

Tanrım, Colin'den gerçekten nefret ediyordum.

Sonunda işten eve geldiğimde, artık gözyaşlarım tükenmişti. Akşama kadar uyuşuk bir bunalım içindeydim ve kendimi yatağa atmak istiyordum sadece. Ama odama girdiğimde, yatağımın görüntüsü bende kusma isteği uyandırdı.

Zeki bir insan, o pis heriften harika bir yatak aldığı gerçeğiyle yetinirdi muhtemelen.

Ben zeki bir insan değildim.

Yatağı bazadan kaldırdım. Bunu yapmak beni terletmeye yetti. Merdivenlerden aşağı inleye inleye indim, asansöre bindiğimde neredeyse bayılacaktım. Neyse ki iyi bir adamla karşılaştım ve yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu. Ben ve adam, yatağı Colin'in kapısına kadar sürükledik ve kapının karşısındaki duvara dayadık. Başımı salladım ve adama, "Yatağı kapıya yaslamamız gerek," dedim.

"Affedersin, ne?"

"Öyle durmak zorunda."

Yatağı kapıya yasladıktan sonra, "Yardımın için çok teşekkür ederim," dedim.

Deli olduğumu fark etmiş gibi baktı bana. "Önemli değil," dedi.

Aynı şeyi, baza için de yaptım. (Yardım almadan.) Keten çarşafları da bir çöp torbasına tıkıştırıp baza ve yatağın yanına bıraktım. Eve geldiğimde, bunlarla Jack'in uğraşmayacağını

umuyordum. Fakat Colin denen o serserinin satın aldığı yatak artık benim sorunum değildi.

Gece yarısına doğru, telefonumu kapalı tuttuğumu hatırladım. Telefonu açar açmaz Colin'den ardı ardına mesajlar geldi. Bu, başka bir gözyaşı selinin başlamasına neden oldu. Kahretsin, kendime daha yeni geliyordum. Gönderdiği mesajların hiçbirini okumadan, şunu yazıp gönderdim:

Ben: Tanrı aşkına, eğer beni umursuyorsan, lütfen mesaj atmayı kes. Bunu yapamam.

Hemen yanıt verdi: *Gelip seninle konuşmama izin ver.*

Gözyaşlarım akarken gözlerimi kapadım.

Ben: Sanırım seni engelleyeceğim. Hoşça kal.

Onu engellediğim için hüngür hüngür ağladım. Çünkü bu, afili bir son gibiydi. Yanlış Numara'yı engellemek ve dolayısıyla ondan artık mesaj alamayacak olmak, hayatımın bir dönemini kapatmaktı.

Ama zoru seven biri olduğum için sonraki birkaç saat boyunca, kayıtlı mesajlarımızı baştan itibaren yeniden okudum. Zaten kimin uykuya ihtiyacı vardı ki? Ama Yanlış Numara'ya yazdığım o kadar çok utanç verici şey vardı ki Colin'in bunları bilmesini asla istemezdim. Tanrım...

Ona aşırı derecede kızgındım ve ondan iğrenmiştim ama daha da kötüsü, onu kaybetmek beni mahvetmişti. Demek ki zayıf biriydim... Paylaştığımız onca küçük ve komik şaka, kocaman ve dopdolu bir şeye dönüşmüştü ama her şey, yaprakları dökülmüş çıplak bir ağaç gibiydi şimdi.

Mesajınız Var'daki[33] o replik gibiydi:

"Bütün bu hiçlik, benim için pek çok şeyden daha anlamlıydı."

[33] Mesajınız Var (*İng.* You've Got Mail), 1998 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi. -ed.n.

COLIN

"Bok gibi görünüyorsun, Col."

"Söylediklerine dikkat et, Jillian." Annem, kız kardeşime baktıktan sonra gözlerini geniş bir gülümsemeyle bana çevirdi ve yüzüklerle dolu parmaklarıyla oynadı. "Otur, tatlım."

Babamın karşısındaki koltuğa oturdum ve içki menüsüne baktım. Elbette gelmeden önce içmiştim, bu yüzden biraz yalpalıyordum. Yine de babamın sert ifadesinden dolayı, kesinlikle daha fazla içkiye ihtiyacım olduğu izlenimini edindim. "Burada menü uygulamaları var mı?" diye sordum. "*Mozzarella sticks* var mıdır?"

Kardeşim homurdandı. Babam, "*Applebee's*'te[34] değiliz, Colin," dedi.

"Keşke öyle bir yerde olsaydık çünkü sanırım karaoke yapmak için tam havamdayım."

Jillian'ın gözleri kocaman oldu. Sarhoş olup olmadığımı anlamaya çalıştığını fark edebiliyordum. Keşke sarhoş olsaydım ama ne yazık ki babamın içindeki kavgayı ve annemin yüzündeki tuhaflığı görecek kadar ayıktım. Makul davranmaya karar verip, "Şaka yapıyorum, millet," dedim.

Babam, bir İskoç viskisi getirmesi için garsona işaret ettikten sonra bana, "İşler nasıl?" diye sordu.

---

[34] Applebee's, restoran bar zinciri. -ed.n

"İyi." Yavaşça başımı salladım. "Güzel bir yıl geçiriyorum," dedim.

Başıyla onayladı. "Harika. Bu, senin kendi işin değil ne yazık ki. Aslında hiç de iyi bir yıl geçirmiyorsun."

"Bu çok doğru, baba."

"Son zamanlarda terfi aldın mı?"

"Bunu bir ay önce de sorduğundan beri mi?" Başımı eğdim. "Hayır."

"Ha ha, komik adam." Babam kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. "Bir süredir bu pozisyonda sıkışıp kalmış gibisin."

"Sıkışıp kaldığım falan yok, işimi seviyorum."

"Dedi, sıkışıp kalan adam."

"Beyler, şunu kesebilir misiniz?" Kız kardeşim gözlerini devirdi. "Çok başarılı bir finansal analist olan Col'un korkunç, berbat, inanılmaz işi hakkında konuşmak her ne kadar heyecan verici olsa da, görüştüğü kız hakkında konuşmak istiyorum ben," dedi.

Bir an boğazım düğümlendi, yutkunamadım. "Şimdi sırası değil, Jill."

"Hayır, bu kız hakkında her şeyi duymak istiyoruz, tatlım." Annem bana bakıp, "Adı ne? Nereli?" diye sordu.

"Bunu konuşmayacağım."

"Bu sefer anneni kırmasan? Sanırım, adı Olivia," dedi babam.

"Tanrı aşkına."

"Dediklerine dikkat et, Colin," diye fısıldadı annem.

Derin bir nefes aldım. "Artık onunla görüşmüyorum, bu yüzden bir önemi yok."

Jillian, *özür dilerim* diye fısıldadı. Omuz silktim. Ancak babam, kendimi bok gibi hissetmem için atak yapma fırsatını yakalamıştı.

"Bu Olivia denen kıza ne oldu? Jillian, ciddi olabileceğinizi söylemişti sanki."

Jill'e tek kaşımı kaldırdım. "Öyle olmadığı ortaya çıktı."

"Kim bitirdi?"

"Baba, bu bizi ilgilendirmez," dedi Jillian.

Babam hemen onun üstüne gitti. "Neden? Biz bir aileyiz." Dikkatini bana çevirdi. "Ayrılmanızın nedenini bize de anlat," dedi.

Bir içkiye ihtiyacım vardı çünkü anladığım kadarıyla babam yine baskıcı havasındaydı. Bahsedebileceğim iyi bir şey bulmaya çalıştım ama sonra boş verdim. Aileydik, öyleyse neden çok açık bir şekilde dürüst olmayalım?

"Eh, aramızda duygusal birliktelik yoktu, sadece cinsel bir ilişkiydi ve gerçekten harikaydı. Zeki, komik ve çuval giyse bile süper seksiydi, yani her şey tıkır tıkır işliyordu, bilirsiniz."

"Kes şunu, Colin," diye uyardı babam. Masamızdaki konuşmaları Edward Russell'ın dinleyip dinlemediğini görmek için yan masamıza baktı.

"Hayır, *biz aileyiz* dedin ve haklısın, öyleyiz. Bu konuda konuşmam gereken kişi sensin." Boğazımı temizleyip sesimi alçalttım. "Tamam, yani her zaman çabucak yapıveriyorduk ve harika bir..."

"Kes şunu." Babam masanın üzerine eğildi ve işaret parmağını bana doğrulttu. "Hemen kes şunu, evlat, yoksa bu masadan kalkarız."

"Ah, hayır. Olmaz, akşam yemeği bu." Jillian'a sırıttım ama o da rahatsız olmuş görünüyordu. "Aslında o mezeleri yediğimiz, kokteylleri içtiğimiz ve karaoke yaptığımız sürece, akşam yemeği yememiz umurumda değil."

Jill kendine engel olamadı: "Hâlâ *Applebee's*'te değiliz, Col," diye mırıldandı.

"Bunu neden yapıyorsun?" Babam kızgın görünüyordu ama aynı zamanda kafası karışmış gibiydi. "Eğer burada olmak istemiyorsan daveti neden kabul ettin? Anlamıyorum."

"Sen Olivia olayını deşene kadar iyiydim."

"Tatlım, iyi misin?" Annem endişeli görünüyordu ve anaç sesindeki bir şey beni yumuşattı, ki bundan nefret ediyordum.

"Çok üzgünüm, böyle oldu..."

"Ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun," dedi babam.

Kafamı ona çevirdim. Tek istediğim, kendimi kaybetmekti. Masaları devirmek, canavar gibi kükremek, her şeyi parçalamak. Çünkü Olivia hakkında hiç konuşmak istemiyordum, özellikle de ailemle. "İyiyim ben."

"Kalk hadi," Babam ayağa kalktı, bana baktı. "Hadi, dışarı çıkalım," dedi.

Babam kibirli, kendini beğenmiş bir herifti ama asla şiddete başvurmazdı. Beni severdi ve yargılayıcı olsa da her zaman iyi bir baba olmuştu. O yüzden, bana bakarken ne diyeceğimi bilemedim.

"Otur, canım," dedi annem.

Ama babam inatçıydı. "Hadi, Col. Senin dışarıda bekliyorum."

Babam dışarı çıkarken, hepimiz şaşkınlıkla onu izledik.

"Hm." Jillian dirseklerini masaya dayadı. "Babam seni tekmeleyecek mi yoksa?"

"Ah, Tanrı aşkına, hayır." Yanakları kıpkırmızı olan annem, arkadaş grubundan kimsenin bizi izlemediğinden emin olmak için diğer masalara baktı. "Seninle özel olarak konuşmak istiyor."

Jillian'a baktım. "Ben ne yapacağım?"

Aman... Bana ne, dercesine baktı ve omuz silkti.

"Git, tatlım." Annem kesik kesik, bir fısıltı hâlinde konuşuyordu. "Biz olay çıkarmadan önce git, onunla konuş."

Gözlerimi devirip ayağa kalktım. "Tanrı korusun."

"Merak etme, arkandayım." Jillian yumruklarını havaya kaldırdı. "Senin yanındayım."

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı annem.

"Böyle iyiyim ama teşekkürler."

Masadan kalktım ve neler olduğunu anlamadan kulübün ana girişinden çıktım. Hâlâ bir uğultu vardı. Bu durum biraz eğlenceliydi ama içten içe, köpürüyor ve Olivia'nın adını ağzına almaya cüret eden herkesi yok etmek istiyordum.

"Gel buraya." Babam, Mercedes'ine yaslanmış, telefonuna bakıyordu. Park yerinde üşüyormuş gibiydi.

"Bu da ne şimdi, baba?" Evet, rol yapmayı bıraktım. Buradan defolup gitmek ve Olivia'nın soğuk, steril bir hatırlatıcısı hâline gelen dairemde olmak istiyordum. "Aklımızı kaybetmeyelim ve lanet kulübün otoparkında pes edelim. Ben şimdi gidiyorum."

"Leş ağzını birkaç saniyeliğine kapatabilir misin?" Telefonu cebine koydu ve bana baktı. "Senin için endişeleniyorum, o kadar."

"Saçmalık. Endişelendiğin tek şey, onaylamadığın kararlar almam."

"Bunun için endişelenmeyi uzun zaman önce bıraktım, evlat." Bana, bir aptalmışım gibi baktı. "İstesem de istemesem de sen bir bireysin ve çoğu zaman bu durumdan hoşlanmıyorum, tamam mı?"

Babamın yüzüne baktım, kızgın görünmüyordu. hâlâ kendini beğenmiş bir herif gibi görünüyordu ama kulüpteki gibi kızgın değildi. "Peki bu didişme de neyin nesi?"

"Yüzündeki o bakışı tanımamla ilgili."

Gözlerimi devirdim. "Bu mu?" diye sordum.

"Ukala." Kafasını salladı. "Aynı benim gibisin, her zaman her şeyi kontrol etmen gerekiyor. Ama kalbini kontrol edemezsin, salak. Aşkı kontrol edemezsin, seni kendini beğenmiş budala."

"Altını çizerek yazmalısın, baba."

"Ben ciddiyim. Duygular dağınık, korkunç ve şaşırtıcıdır. Kesinlikle kontrolümüz dışındadır ve bu, senin gibi biri için çok ağır olabilir. Daha önce hiç kalbin kırılmadı çünkü daha önce kontrolünü hiç bırakmadın. Bu yüzden, bununla nasıl başa çıkacağını bilmediğin için endişeleniyorum."

"Aslında uğrunda ölmeye değer bir *Manhattan brendi* diyetinde iyi gidiyorum."

"Şakacı olman güzel." Babam kulübeye doğru baktı ve cebindeki anahtarları şıngırdattı. "Ama şu anda kaybolmuş, boş ve korkmuş hissetmen normal."

Boğazım düğümlendi, lanet olsun. "Sen şu anda kimsin böyle, baba?"

Gözlerimin içine baktı. "Anneni iki kez kaybeden ve neredeyse başaramayan adamım," dedi.

Buna ne denirdi ki? "Ben, şey, bunu bilmiyordum."

"Bu gece, senin tam olarak nasıl hissettiğini anlamam için yüzüne bir kez bakmam yetti. Çünkü ben de o yoldan geçtim, evlat. Tavsiye veremem, çünkü annen bana geri döndü, çok şükür. Ama ne kadar derine düştüğünü biliyorum ve senin için burada olduğumuzu bilmeni istiyorum."

Gözlerim yanıyordu çünkü onu unutmak istemiyordum, lanet olsun. Bu, onun sonsuza kadar hayatımdan çıktığını gösteriyordu ve ben, böyle bir sonu kaldırabileceğimden emin değildim. Yine de babamın bir kez olsun soğukkanlı olması beni duygulandırdı. "Sağ ol, baba."

"Bir avukat olsaydın muhtemelen bir saat içinde daha iyi birini bulabilirdin tabii. Ama sen bir muhasebeci olmayı seçtin."

Gülmeye başladım. "Of, baba..."

"Hadi yemek yiyelim, evlat."

OLIVIA

Dergiyi açtım ve köşe yazıma baktım. *(Ah, Olivia!)* Kuşe kâğıdı, parlak sayfalardaki vesikalık fotoğrafımı ve yazılarımı görmek, beni tamamen çıldırttı. Tavsiye konseptli köşe yazıları yazacağım kimin aklına gelirdi ki? Her kelimesini ezbere bildiğim hâlde tekrar okudum:

Sevgili Ah, Olivia!

Erkek arkadaşımı başka bir kızla yakaladım. Üzgün olduğunu ve geri dönmem için bana yalvarmaktan vazgeçmeyeceğini söyledi. O hafta sonu kavga etmiştik ve sonrasında ilişkimize teknik olarak ara vermiştik. Yani aslında aldatmış olmuyor.

Bunu aşmak ve onunla tekrar bir araya gelmek istiyorum çünkü onu seviyorum. Ama yüzüne her baktığımda, duygusal olarak etkileniyorum. Onlara her gittiğimde, başka bir kadınla seks yaparkenki yüz ifadesi gözümde canlanıyor. Tamamen iğreniyorum ve onu itici buluyorum.

O yüzü nasıl unutabilirim? Yardım et!

Oh-no-that-O-face

Athens, GA[35]

Sevgili, Oh-no-that-O-face,

Bir zamanlar erkek arkadaşının inanılmaz derecede düz olan karnından pasta yiyen bu kıza inan ki bir süre daha iğrenmeye devam edeceksin. ITK! "Orgazm olmak üzereyim" ifadesini ve yoğun bakışlarını, benim erkeğimin o kızın göbek deliğinden dondurma yiyişini görmezden geldiğim kadar görmezden gelemezsin.

Çok, çok iğrenç.

Şimdi, benim hikâyem seninkinden biraz farklıydı. Çünkü erkek arkadaşım, onu affetmem için yalvarmak şöyle dursun, onu hayatının aşkıyla tanıştırdığım için bana teşekkür bile etti. Onun cesedini nereye gömdüğümü sana söylemeyeceğim ama hava güzel oldukça mezarının başında pasta yediğimi bilmen yeterli.

Yine de önemli olan onun hakkında nasıl hissettiğin, cidden. Adamı gerçekten seviyorsan ve onunla bir gelecek paylaşmak istiyorsan, terapi öneririm. Sorununu bir profesyonelle paylaşmış olsaydın, orada olanları unutup mutlu bir hayat yaşayabilirdin. Bundan eminim. Denemeni öneririm. İyi şanslar, Bayan O!

Sevgiler,

Olivia

[35] Athens, ABD'nin Georgia (GA) eyaletinde bir şehir. -ed.n.

Bu beni mutlu etti. Yazmak artık beni mutlu eden tek şeydi. Çünkü onu düşünmekten beni alıkoyan tek şey buydu. O korkunç sabahtan beri yazdıklarım, hayatım boyunca yazdıklarımdan daha fazlaydı. Çünkü yazmayı bıraktığım anda o pisliği düşünüyordum.

Eli'den sonra kalbimin bu kadar fazla acıyacağını hiç düşünmemiştim. İhaneti karşısında kör olmuştum, onunla aynı fikirde olmamamız benim için kesinlikle şoke ediciydi ama ayrıldıktan sonra aradaki çatlakları görebilmiştim. Oldukça uzun bir süredir birbirinden bağımsız ama birbirine paralel hayatlar yaşıyorduk ve artık gözüm bunu görmez olmuştu.

Öte yandan Colin... Her şey film mükemmelliğindeydi. Sonunun böyle olmasını istemezdim ama ilişkimiz şimdiye kadar istediğim her şeyden daha iyiydi.

Ama şimdi, leke almış bir hâldeydi.

Görünüşte mükemmel anılarımız gerçek miydi veya onunla paylaştığım şeyleri Yanlış Numara aracılığıyla manipüle etmesinin mi bir sonucuydu, asla bilemeyecektim.

Bu berbat bir durumdu, başka bir şey değil.

COLIN

"İşte anahtarın, dostum." Jack bana anahtarın yedeğini verdi ve daireme şöyle bir baktı. Dairemde kesinlikle bir farklılık yoktu. Çünkü Jack'in dekora hiçbir katkısı olmamıştı -misafir odasındaki dağınıklık dışında- ama *seninle birkaç hafta kalabilir miyim* cümlesinden sonra birkaç yıldır ev arkadaşım olmuştu ve şimdi, ayrılması çok tuhaftı.

Muhtemelen ikimiz için de en iyi olan kararı vermişti; Vanessa'nın yanına taşınıyordu. Sonunda ev bana kalıyordu ve Jack de bir yetişkin gibi davranmak zorunda kalacaktı. "Teşekkürler."

"Kalacak bir yere ihtiyacın olursa, bilirsin, bana yazmaktan çekinme." Sırıttı ve ellerini ceplerine soktu. Gülümsediği zaman Olivia'yla aynı burun hareketini yaptığını ilk kez fark ettim. "Sanırım artık bir şişme yatağım yok. Aptal kız kardeşler her şeyi mahvediyor."

Jack bana Olivia'ya ne olduğunu sorduğunda, çok fazla sarhoş olduğum bir geceden sonra, bunu anlatma işini Olivia'ya bırakmam gerektiğini düşündüm. Böylece istediği gibi sallayabilirdi. "Sana anlatması gereken kişi Livvie olmalı," demiştim ve sonra sanırım gerçekten hıçkırmıştım. Lanet bir pislik gibi.

Olivia'yı incittiğim için Jack'in kıçımı tekmelemesini beklemiştim. Salak Jack'se bana sarılmıştı. Zavallılığım, yüzümden apaçık belli oluyor olmalıydı. Çünkü, "Kahretsin, dostum," demiş ve beni lanet olası bir ayı gibi kucaklamıştı.

Tanrıya şükür, Jack bana sırtını dönmemişti. İkisini de kaybetmiş olsaydım, bu çok fazla olurdu.

"Cumartesi maç için Billy'ye mi gidiyorsun?" Garip bir veda istemediğim için *evet* demesini umuyordum.

"Biliyorsun."

"Cumartesi görüşürüz o zaman."

Jack başını salladı. "Cumartesi görüşürüz."

Kapıyı kapattıktan sonra, biraz müzik açıp çalışma odasına gittim. Olivia gerçeği öğreneli bir ay olmuştu ve ben onun fikrini değiştirmeye çalışmaktan vazgeçmiştim. Aramalarımı engellemiş, evine gitmeme izin vermemiş ve hatta babamla konuştuktan sonra gönderdiğim koca buket çiçeği -bu son çaremdi- almış ve her gün yavaş yavaş soldukları yere, lobiye bırakmıştı.

O günden beri yüzünü görmemiştim ve bu beni kahrediyordu.

Ama bu kadardı.

Bitmişti.

Köşe yazısını birkaç kez okumuştum, harikaydı. Tam da kendisine göre olan bir işe girdiği için onun adına mutluydum. Komik, kendini beğenmiş ve o kadar inanılmazdı ki onu çok özlediğim için okumayı bırakmak zorunda kaldım.

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve çalışmaya başladım ama geceyle ilgili görmezden gelemediğim bir şey vardı. Belki de Jack gidince yalnız kaldığım içindi. Ama her şey hâlâ berbattı. İşler normale dönmeliydi -ilişkimizin adını bile koymamıştık henüz- ama dünya çekilmez bir yer olmuştu şimdi.

Sandalyemde arkaya yaslandım, ellerimi çenemde gezdirdim. Jillian, bunun daha önce hiç terk edilmemiş olmamdan kaynaklandığını düşünüyordu. Ona göre, terk edilmiş olmanın şokundan dolayı bu kadar zorlanıyordum ve durumumun muhtemelen kızla hiçbir ilgisi yoktu.

Tamamen yanılıyordu.

O sabahı tekrar düşünmeye başladım. Her zaman yaptığım gibi, keşke ona söyleseydim dediğim her şeyi düşündüm. Bunlar, onunla yeniden birlikte olabilmem için bana yol katettirecek şeyler değildi. Ama hiç değilse bir açıklama yapmama izin verseydi. O zaman, belki de daha az berbat hissederdim kendimi.

Hmm.

Dergisinin web sitesine girdim ve "Ah, Olivia!" sayfasına tıkladım.

Acınası, zayıf, inanılmaz zayıf bir davranıştı belki ama bir e-posta göndermek için formu açtım. Normal şartlarda e-posta falan göndermezdim muhtemelen. Ama şimdi tedavi edici olabilirdi, değil mi? Kutucuktaki boşluğa baktım ve ne yazacağımı düşünmeye çalıştım.

Sevgili Olivia,

Düşünülemez olanı yaptım, iki kadına birden âşık oldum.

Biri çekici, esprili ve zekiydi; diğeri ise güzel, tutkulu ve tanıdığım herkesten daha eğlenceliydi. Her ikisiyle de konuşarak, dünyayı çılgınca eğlendiren yaklaşımlarını dinleyerek ve bulaşıcı kahkahalarında kaybolarak bir ömür

geçirebilirdim. Kendimi. onlarla birlikte olduğum zamanki kadar canlı hissetmemiştim hiç. Vahşi yeşil gözlerini ve minik çillerini hayal etmekten kendimi alamıyorum. Köpekler, asansör, biberli güveç.

Aynı kadın oldukları ortaya çıktı. Bu yüzden, onun benim için doğru kişi olduğuna emindim ama sanırım korkak biri olduğum için her şeyi mahvettim. Kırık bir ayakkabı topuğunu, çiğnediği sakızla tamir edebilen bu harika kadını, bana bir şans daha vermesi için nasıl ikna edeceğime dair bir tavsiyen var mı?

Bir şans daha vermesi için her şeyi yaparım, çünkü onu deliler gibi seviyorum.

-Robot Beyin, Omaha, Nebraska

OLIVIA

"Bu, kesinlikle o." Şarabımdan büyük bir yudum aldım, hâlâ inanamıyordum. Tüm öğleden sonra, bu gönderiyi tekrar tekrar okudum. Gelen kutuma düştüğü andan beri takıntılı olmuştum. Yazdığı şeyleri parmaklarımla tek tek saydım. "Onlar aynı kadın, köpekler, biberli güveç, asansör... Bu, tamamen biziz! Bir keresinde ona 'robot beyin' demiştim, bunu o yazmış olmalı."

Trae ve Sara'nın verandasında oturuyorduk. Aramızdaki ateş, yalımlar içinde yanarken ikisi de sohbete katkıda bulunmayı bırakmış, ben aynı şeyleri tekrarlayıp dururken beni izliyordu.

Sakızlı kırık topuk. Köpekler. Biberli güveç. Asansör...

Ama bu e-postanın ondan geldiğine inanamıyordum da.

Böyle yazmayı ne zaman öğrenmişti?

Beni bir saat ağlatmıştı. Çünkü onu hâlâ o kadar çok özlüyordum ki mideme kramplar giriyordu.

"Onunla konuşmayı düşünecek kadar sarhoş muyum?" dedim.

"Sarhoş olmalısın," dedi Sara, şişeye uzandı. "O köpeği arama."

Colin'den ayrıldıktan birkaç gün sonra, Sara'nın bana mesaj atması, beni birdenbire çok sevindirmişti. Sanki evren, bir arkadaşa ihtiyacım olduğunu biliyordu. Öğle yemeğinde buluşmuştuk ve bütün saçmalıklarımı onun üzerine boşaltmıştım. O gece beni evine yemeğe davet ettiğine göre, anlattıklarım çok da korkunç olmasa gerekti.

"Fakat." Trae, bebeğin sırtını okşadı. "Eğer onunla konuşmazsan da her zaman *acaba konuşmalı mıydım* diye merak edeceksin," dedi.

"Hı?"

"Pardon, ne?" Sara, ölümcül bir bakış attı ona.

"Henüz bir ay oldu ama onunla konuşmanın gerekip gerekmediğini ikinci kez düşünüyorsun. Zaman geçtikçe, onu neden dinlemediğini daha çok merak edeceksin."

"Hmm." Önemli bir noktaya değinmişti.

Ayağa kalktı ve sehpadan emziği aldı. "Kaybedecek bir şeyin yok."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve bunu bir düşündüm. "Yine de kalbimi acıtabilir."

"Zaten acıyor, tatlım," dedi, o tatlı küçük bebeği zıplatarak. "Hadi, ara herifi."

Pekâlâ, kahretsin. Gözlerini deviren Sara'ya baktım. "Muhtemelen haklı," dedi.

Telefon rehberime girdim, Colin'in engelini kaldırdım ve yazmaya başladım.

Ben: Robot Beyin, sen misin?

Hemen cevap vermesini beklemiyordum ama verdi.

Colin: Evet.

İç çektim ve mesaj attım: *Eminim hiçbir şeyi değiştirmeyecek ama yine de konuşmak istersen yarın sabah 8'de Corbyn Coffee'de buluşuruz.*

Cevap verdiğinde, bu mesajı zar zor göndermiştim.

Colin: Lanet olsun. Tamam. Orada olacağım.

Trae ve Sara'ya baktım, ağzım açık kalmıştı. "Ah, Tanrım. Yarın sabah benimle buluşacak."

Sara, beni uğurlamadan önce, sevimli bir sonbahar elbisesini ödünç almama izin verdi ve işim biter bitmez onu arayacağıma dair söz vermemi istedi. O gece pek uyuyamadım çünkü ne beklediğime dair bir fikrim yoktu, şaşkındım. Ve ne istediğime dair. Bir yanım, onun benden özür dilediğini ve benim de kabul ettiğimi hayal ediyordu; tapılacak seks gününü, ardından ölümsüz aşk itirafını ve sonsuza dek mutlu olacağımızı hayal ediyordu.

Ama diğer yanım gerçekçiydi. Onu affettiğimi hayal ettim; ona tüm kalbimle âşık olmadan tehlikeli sularına geri düştüğümü ama onun gerçekte nasıl hissettiğini asla bilemeyeceğimi... Şimdi tüm bunlara geri dönebileceğimi düşünmüyordum. Ne bekleyeceğimi ve bu dünyada ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

OLIVIA

"Merhaba, bundan bir tane daha alabilir miyim lütfen?" Kartımı ve bardağımı baristaya uzattım, derin bir nefes aldım. Sabah saat altıda, endişeli ve gergin bir şekilde uyanmıştım. Tekrar uyumak yerine, dizüstü bilgisayarımı alıp, buluşma saatini beklerken biraz iş yapmak istedim.

Saat 7:50. Hâlâ on dakikam var.

İçeceğimi aldıktan sonra cam kenarındaki masaya döndüm ve işime odaklanmaya çalıştım.

"Olivia?"

Başımı kaldırdım ve...

"Aman Tanrım. Merhaba, Nick." Gülümsedim ama gerçek şuydu ki ortadan kaybolmasını istiyordum. Colin birazdan burada olacaktı. Bu ikisini bir arada görmek beni o kadar sinirlendirip iğrendirebilirdi ki her şey mahvolurdu. .

"Nasılsın?" Gülümsemesi genişledi, onu öpme tarzımı komik bulup bulmadığını merak ettim. Bunu Colin'le konuşup gülmüş müydü?

"Dinle, Nick. Bu, yerine geçme kahramanlığı olayını biliyorum. Colin anlattı."

"Ah." Sarsılmış görünüyordu. "Şey..."

"Merak etme, kızgın değilim." Ona dostça gülümsemeye çalıştım. "Bunu neden yaptığını anlıyorum."

"Vay canına." Küçük bir kahkaha attı. "Bil diye söylüyorum, bu durum canımı sıktı gerçekten."

"Endişelenme." Boğazımı temizledim. "Bu arada, şunu sorayım. Colin'in nedenlerini tamamen anlıyorum ama sen neden kabul ettin bunu?"

Nick yine endişeli görünüyordu. "Şey..."

"Benim adıma kendini kötü hissettiğin için beni reddedilmişlik hissinden korumaya çalıştığını varsayıyorum. Colin'in yaptığı gibi."

Bu dediklerimden memnun bir şekilde başını salladı. "Öyle yapmaya çalıştım. Colin, senin işini ve birçok şeyini kaybederken ne çok şey yaşadığını anlattı bana. Senin tatlı, tapılası bir şekilde sakar bir köpek yavrusu gibi olduğunu ve kendini ortaya çıkarıp da seni mahvetmek istemediğini söylemişti."

"Vay." *Sakar bir köpek yavrusu.* Yumruklarımı sıktım. "Çok naziksin," diye mırıldandım.

Fısıltıyla, "Eh, bana bir şişe Scotch alması gerekiyor, yani o *kadar* nazik değilim," dedi.

Bunu komik bulacağımı mı düşünmüştü?

Nick bana biraz daha yaklaştı. "Aslında, ondan sonra sana çıkma teklifi etmek istedim ama Colin izin vermedi. Bu yüzden, seni aramadığım için lütfen kızma."

"Hadi ya?" Gerçek bir kahkaha atarak, Oscar'a layık bir performans sergiledim. "Seni bu durumdan vazgeçirebildiğine göre demek ki çok da istememişsin."

"Peki, şimdi soruyorum." Bu cümlesinden memnun görünüyordu. "Bir ara seni dışarı çıkarabilir miyim?"

"Colin'in ne diyeceğine takılmıyor musun artık?"

Sırıttı. "Onu çözdüm diyelim. Bir kamyon dolusu sorunun olduğunu ve zırdeli olduğunu söyledi ama beni kendi bölgesinden uzak tutmak için yalan söylediğini anlamalıydım."

"Herhangi bir kadından 'birinin kendi *bölgesi*' diye bahsetmenin rahatsız edici olduğunun farkındasın, değil mi, Nick?"

Zırdeli. Bir kamyon dolusu sorun. İçimde bir öfke patlamaya başlayınca, bir anda bir şeyleri tekmelemek istedim. Bu, üzüntü değil, öfkeydi. Çünkü aslında kendi duygularımla barışmıştım ve muhtemel bir gerçek aşk uğruna Colin'in özrünü dikkate almaya karar vermiştim.

Ve bu bir şakaydı. Ben onun için bir şakaydım, tıpkı her zaman olduğum gibi.

"Oha." Nick, elini sakalına götürdü. "Gerçekten üzgünüm. Seni gücendirmek istemedim, Colin'in kıskandığını düşündüğümü söylemeye çalışıyordum."

Her zaman kusursuz bir zamanlama yapan Colin, kapıdan içeri girdi. Bizi henüz görmemişti. Bir film yıldızı gibi içeri girerken bu kadar yakışıklı olması, canımı acıtıyordu. O anlamlı gözler... Hiç yabancısı olmadığım o ağzı, günün %99'unda naneli şeker tadındaydı. Fakat hepsi bir hiç içindi.

Güzellik israfı.

Colin o anda beni gördü, diğer her şey uçup gitti. Gözleri benim üzerimdeydi; bu dünyadaki, yaşanmış en uzun zaman dilimiydi. Ağzı bir gülümsemeyle kıvrılırken, Nick'i gördü.

Nick'in yanına gitti. "Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedi.

Nick önce bana sonra Colin'e baktı. "Dünya küçük."

Bilgisayarımı kapatıp çantama koydum. "Dinle, Beck. Bunu başka bir zaman yapmamız gerekecek."

Bunu dememle tüm dikkatini bana yöneltti. "Ne?"

Omuz silktim. "Nick bana çıkma teklifi etti ve sanırım senin yerine bu sabah onunla çıkacağım. Belki önümüzdeki hafta falan haberleşiriz."

"Sanırım Nick, seni daha sonra dışarı çıkarmaktan bahsetti." Colin arkadaşına baktı. "Nick, seni sonra dışarı çıkaracak."

"Sen ne zaman istersen," diye kekeledi Nick.

"Nick'in ne zamanı kastettiği umurumda değil, Colin." Masadan kalktım ve çenemi havaya kaldırdım. "Şimdi onunla çıkmak istiyorum."

"Bu ne şimdi?" İkimizi işaret ediyordu, sinirliydi. "Görüşmeye mi başladınız?"

"Hayır, hayır," dedi Nick. Colin'e öyle bir yalakalık ediyordu ki ona yumruk atmak istedim. "Onunla tesadüfen karşılaştım."

"İlişkimiz seni ilgilendirmez."

"Bir ilişkimiz yok," diye güldü Nick, Colin'e bakarak. Sanki ben manyağın tekiymişim gibi. "Cidden."

"Aman Tanrım, ona yalakalık yapmayı keser misin?" Nick'e gözlerimi devirdim, Colin'e döndüm. "Aslında onunla çıkmak istemiyorum ama seninle de konuşmak istemiyorum. Sonra görüşürüz, beyler."

Henüz iki adım atmıştım ki Colin çantamın askısını tutup beni geri çekti. "Konuşacaktık, ne oldu?"

"Arkadaşın Nick'le burada birkaç dakika konuştum ve bilmem gereken her şeyi öğrendim."

Colin yüzünü arkadaşına çevirdi. "Hayırdır, Nick?"

Nick'in yüzü kızardı, tamamen dağılmış görünüyordu. Sesini alçaltarak, "Neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok, dostum. Belki de onun hakkında haklıydın. Merhaba demek için masasına uğradım ve bir anda kafayı yedi."

"Seni duyabiliyorum, pislik," dedim, sıkılı dişlerimin arasından.

Nick yutkundu. Colin önce bana sonra Nick'e döndü. "Neden gidip bizi yalnız bırakmıyorsun?"

Nick, kapıya doğru giderken -neredeyse koşa koşa- Colin'le birbirimize baktık.

"Oturabilir miyiz?" Hâlâ çantamın askısından tutuyordu.

Alt dudağımı ısırıp, "Sanırım konuşmak istemiyorum," dedim.

Çenesini sıktı, elini uzatıp çeneme dokundu. "Lütfen?"

Başımı salladım fakat yüzümü sıcak avucuna bırakmak istedim. "Ben sadece..."

"Seni seviyorum."

Bunu duyunca dünyadaki her şey sessizleşti. "Ne?"

Sertçe yutkundu. "Seni seviyorum. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Evet, bunu geçici olarak yaşayacaktık ama bir şekilde sana âşık oldum. Kendime inanamıyorum ama birbirimize duyduğumuz nefrete rağmen, hayatımda sen olmayınca tamamen kayboldum."

COLIN

Söylediklerimi sindirmesini izledim.

Koyu kaşları, tam olarak anlamadığı bir şey üzerinde çalıştığı zamanlardaki gibi çatıldı ve gözlerini hızlı kırpıştırdı. Yeşil gözleri, içime işleyerek bakıyordu, beni görüyordu. Yemin ederim terlemeye başlamıştım.

Çünkü... Kahretsin, az önce ben neler demiştim?

Söylediklerim %100 doğruydu fakat kelimeler ağzımdan dökülene kadar bunu kendim bile bilmiyordum. Lanet olsun. Az önce, şoke edici haberler almış biri gibi hissetmemiştim. Olivia bana bakarken zaman yavaşlamış gibiydi. Eğer bir şey söylemezse, bir şeyler kaybedeceğimi hissettim.

Herhangi bir şey.

"Beni seviyorsun." Gözleri yüzümde gezinirken, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi.

"Evet."

"Ve buna kendin bile inanamıyorsun?"

"İnanamıyorum. Yani, sen inanabilir misin?" Ona dokunmamak için ellerimi ceketimin ceplerine soktum, gülümsedim. "Bu kadar zamandan sonra? Oldukça çılgın bir durum."

Dudaklarında, gözlerine yansımayan bir gülümsemeyle karşılık verdi. "*Bu çılgınca*. Demek istediğim, Colin Beck, benim benim gibi zırdeli bir pisliğe âşık mı oluyor? Buna kim inanabilir ki?"

Kahretsin. "Demek istediğim bu değildi."

Başını salladı. "Belki değildi ama tam olarak böyleyim. Hakkımda bildiğin her şeye rağmen, kendine rağmen *âşık oldun.* Bana âşık olduğunu sanıyorsun ama sen bile buna inanmakta güçlük çekiyorsun."

"Lanet olsun, Liv..."

"Bana öyle seslenme."

"Öyleyse, kahretsin, *Olivia.*" Dişlerimi gıcırdattım. "Duygularımdan, bir şakaymış gibi bahsetmesen olmaz mı?"

Çantasının askısını diğer omzuna geçirdi. "Ama bu bir şaka, Colin. Hadi ama. Benim seni sevmediğim gibi sen de beni sevmiyorsun. İkimiz de iyi sekse ve esprili şakalara bayılıyoruz, hepsi bu kadar."

Ona ne diyeceğimi bilemedim, duygularımı tamamen göz ardı ediyordu. "Yanılıyorsun."

"Yanılmıyorum." Ceketinin cebinden anahtarlarını çıkardı. "Yanlış Numara meselesini öğrenmeseydim, Audi'ne ikinci kez bir şey dökseydim ya da kulübe yanlış ayakkabılarla gelseydim benden vazgeçerdin."

"Vay be." Söyledikleri yüzünden kendimi daha beter hissetmeme şaşırmıştım ama sanırım ne kadar pislik olduğumu düşündüğünü asla bilemezdim. "Hm, sanırım bu her şeyi kapsıyor. Görüşürüz, Marshall."

Arkamı döndüm ve kafeden çıktım. Fısıltıyla, "Görüşürüz, Beck," dediğini duyduğumda, içimde bir şeyler ölmüştü.

Şükran Günü

OLIVIA

"Yine de dağınıklığını her zaman toplar." Annem, büyükannem ve Mags teyzem -üçü de *aptal* balkabağı süveteri giyiyordu- mutfakta dikilmişler ve sanki orada, ben de ailenin geri kalanıyla birlikte salonda değilmişim gibi benim hakkımda konuşuyorlardı.

"Dağınıklık toplama, yeteneklerin en iyisi." Jack yattığı yerden bana sırıttı, Nike ayakkabısıyla bacağımı tekmeledi. "Çok etkileyici.

"Kes şunu."

"O haklı, Liv," dedi Will, sırıtarak, "Bu, eşi benzeri olmayan bir şey."

"Çok komik. Bu arada ikiniz de süveterlerinizin içinde aptal gibi görünüyorsunuz." Ailemden kaçmak ve arka bahçede çocuklarla oynamak istiyordum ama Şükran Günü olduğu için içeride yetişkinlerle takılmak ve "ziyarette bulunmak" zorundaydım.

"Liv, son zamanlarda çok huysuz," dedi Jack.

"Dün beni ciddi bir şekilde yumrukladı ve şaka yapmıyordu," diye araya girdi Will.

"Sizi moronlar, susar mısınız lütfen?" Televizyonu daha iyi duyabilmek için öne eğildim. Babamın milyonlarca şovun ya da

dizinin Şükran Günü bölümlerinden oluşan bir DVD'sini izliyorduk, şu anda *Friends*'i izlemek fena değildi. Will, Colin'in adını anana kadar, bölümün çoğunu izlemiştim.

"Evet, Şikago'da terfi alıyor," dedi.

"Evini mi satıyor?" diye sordu Will.

"Evet. Binadaki en iyi daire olduğu için bir günde satılır."

"Ne zaman?"

İkisi de bana baktı. Vay canına, bunu sesli mi söylemiştim?

"Hey?" Ellerimi aceleyle hareket ettirdim. "Ne zaman taşınıyor, Jack?"

"Bu seni artık ilgilendirmez. Sanırım gelecek hafta satılacak. Bir ev bulana kadar otelde kalacak."

Gözlerimi kırpıştırdım, biraz başım dönüyordu. "Bana söylemediğine inanamıyorum."

Jack gözlerini kıstı. "Ondan nefret ediyorsun, sana neden söylesin ki?"

"Ondan nefret etmiyorum." Televizyona baktım. O, şimdi gidiyor muydu? Gidiyordu ve sanki birbirimizin yabancısıymışız gibi bana söylemeyecekti demek. Nefes alamadığımı hissettim.

Jack, "Gel buraya," diye geveledi ağzının içinden, duyulmasını istemiyormuş gibi iri gözlerle anneme bakarak.

Yere inip yanına oturdum. "Ne?"

Annem kaşlarını çatarak ve ocakta bir şeyler karıştırarak, "Kirlenme, Liv," diye bağırdı. "Hâlâ fotoğraf çektirmemiz gerekiyor."

Burada nasıl kirlenebilirdim ki? "Kirlenmem, anne."

Dikkatimi tekrar abime verdim. "Senin yüzünden taşındığına oldukça eminim. Onu mahvettin."

"*Ben* mi *onu* mahvettim?"

"Şşşş. Tanırım."

İkimiz de mutfağa baktık ama neyse ki Midge teyze patates ve gıda zehirlenmesi hakkında atıp tutuyordu, kimse benim küçük çığlığımı duyamıştı.

Sesimi alçalttım. "Sana öyle mi söyledi?" dedim.

"Bana hiçbir şey söylemedi ama onu çok iyi tanıyorum, daha önce onu hiç böyle görmemiştim. Daniela'ya evlenme teklifi ettiğinde ve reddedildiğinde bile."

Gözlerimi devirdim, onun yüzünü hayal etmemeye çalıştım.

"Artık seninle olamayacağını bildiği için seninle aynı apartmanda -aynı şehirde- kalamayacağını söylemiş kız kardeşine. Bu onu mahvediyormuş."

"Kapa çeneni." Kalbim boynumda atmaya başlamıştı. "Asla böyle bir şey demez."

"Yemin ederim. Jillian geçen gün bana mesaj attı. Colin bunları söylerken çok sarhoşmuş." Telefonunu cebinden çıkardı, bir an için ekranı kaydırdı ve sonra bana gösterdi. "Bir şey bilip bilmediğimi öğrenmek istedi."

Ekrana baktım, kelimesi kelimesine böyle demişti.

"Aman Tanrım." Ayağa kalktım, kazağımı aşağı çektim. "Gitmem gerek."

"Ne?" diye bağırdı annem, mutfaktan. "Nereye gidiyorsun? Bir saat sonra yemek yiyeceğiz."

Etrafıma baktım, herkes bana bakıyordu. "Ben, şey, gidip Colin'le konuşmalıyım."

"Ah, Tanrı aşkına, bugün Şükran Günü."

"Biliyorum, anne." Çantamı yerden aldım. "Geri geleceğim."

"Aile fotoğrafı çektireceğiz. Yarına kadar beklenmeyen şey ne?" Annem, önce Mag teyzeme baktı, sonra babama. "Fred, bunu yarına kadar bekleyebileceğini söylesene şu kıza," dedi.

"Yarına kadar bekleyebilir," diye mırıldandı babam, gözlerini açma zahmetine bile girmeden.

"Bekleyemez."

"Sürtmenin sırası mı, Liv?" diye sordu Will. Yetişkin bir aile babası olmasına rağmen, biri onun yapamadığı bir şeyi yapmaya cesaret ettiğinde, adil olmayan yetkilere sahip oluyordu hâla.

Şükran Günü'nde gitmek gibi.

"Sözlerine dikkat et, William," diye bağırdı annem. Bu tarz kelimeleri babamla yalnızken ve onu duyamayacağımızı sanırken, bir liman işçisi gibi kullandığını biliyordum ama yine de dehşet içindeydi.

"Colin şehirden ayrılmadan önce onunla konuşmam gerekiyor."

Jack'e artık nasıl bir bakış attıysam, Will, "Yok daha neler, Colin Beck ile aranda bir şey mi var?" diye sordu.

Herkes durup cevabımı beklerken gözlerimi kırpıştırdım. Babam bile gözlerini açmıştı.

Sadece başımı salladım.

"Ah, tatlım," dedi annem, acıyan bir gülümsemeyle. "O oğlanın yakışıklı olduğunu biliyorum ama senin tipin olduğunu sanmıyorum."

"Ne?"

"O çok hırslı, mükemmeliyetçi ve ısrarcı bir tip. Her zaman öyleydi. Azimli, motivasyonlu, başarılı..."

Sanki bu söyledikleriyle her şeyi açıklayabilmiş gibi sustu.

"Amacın ne, anne?"

Sadece kaşlarını havaya kaldırdı.

"Onu terk etmeden önce aylarca birlikte olduğumuzu bilmeni isterim," dedim.

"Ne?" Will neredeyse bağırmıştı. "Saçmalık derim."

"Ah, Livvie..." dedi annem. Aşırı hayalperest bir çocuk gibi yalan söylediğim için hayal kırıklığına uğramıştı sanki.

"Cidden bana inanmıyor musunuz?" Anahtarlarımı çıkardım ve Will'e, "Canın cehenneme," dedim.

"Söylediklerine dikkat et," diye mırıldanan annemin nefesi kesildi. "Yüce Tanrım..."

"Şimdi gidiyorum," dedim. Ailem bu durumdan rahatsız olsa da çaresiz bir hâlde kapıdan çıktım. Arabama bindim, vitesi ayarladım ve araba yolundan uçarak çıktım. Acaba çoktan gitmiş midir diye içim içimi yiyordu.

Maalesef bir şeye çarptım.

"Hay ben böyle işin!" Dikiz aynasına baktım, Jack'in arabasıydı. Vitesimi park hâlinde bırakıp arabadan indim ve onun arabasının yanına koştum. Sürücü kapısında büyük bir göçük vardı, kahretsin. Bundan daha da kötüsü, sağ arka tamponum şimdi yarı yarıya sarkıyordu.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.

Eve doğru baktım, yola koyulmaya karar verdim. Bu çılgınlıkla uğraşacak vaktim yoktu. Abimle daha sonra hesaplaşırdım. Arabama geri döndüm ve gazladım. Bunu yaparken, evin ön camına yığılmış ailemi gördüm. Beni izliyorlardı.

Onlara el salladım. "Şükran Günü'nüz kutlu olsun, pislikler."

Derin bir nefes alıp kapıyı tekrar çaldım.

Bu, kapıyı üçüncü çalışımdı ama gelen giden yoktu.

Hadi. Ama.

Çoktan gitmiş miydi? Onu kaçırmış mıydım? Eğer çoktan gitmişse de onu Şikago'da nasıl bulabileceğimi Jack biliyor mudur diye merak ettim. Kapıyı tekrar tıklatıp telefonumu çıkardım. Belki bizi bir araya getiren ve parçalayan şey, ona dokunabilirdi.

Ben: Üstünde tam olarak ne var, Yanlış Numara.

Bir planım olmadan, yaslandığım duvardan aşağı kaydım ve koridorda yere oturdum. Yokluğunun ne anlama geldiğini düşünmeye isteksizdim.

O gidemezdi. Gidemezdi.

Beş dakika sonra mesaj attım: *Koridordayım, şimdiye kadar gördüğün en seksi kazağı giyiyorum.*

Mesajı gönderdim ve sonra aptal kazağın bir selfiesini çekip gönderdim.

Cevap vermedi, on dakika sonra ayağa kalktım ve elimi kapısının üstünde gezdirdim. Yoğun gözyaşlarımı tutmak için

gözlerimi kırpıştırdım, her ihtimale karşı son bir kez denedim. İçeriden hâlâ ses gelmiyordu, ben de boğazımı temizleyip, alnımı kapısına yasladım.

"Kulağa tuhaf gelecek ama mesajlaşma fiyaskosu için seni affettiğimin farkında değildim bugüne kadar. Jack, senin Şikago'ya taşınacağını söylediği anda, seni görmekten ve gitmemen için yalvarmaktan başka hiçbir şeyin önemi kalmadı."

Bulanık, yaşlı gözlerimi kırpıştırarak alnımı kapıdan kaldırdım. "Tabii gitmek için can atmıyorsan. O zaman bana sık sık mesaj atman ve ziyaretine gelmeme izin vermen için yalvarırım," diye ekledim. Kapıdan uzaklaştım. Kendi kendime, "Kahretsin, muhtemelen evde bile değildir," dedim.

"O, evde."

Başım döndü. Colin oradaydı. Koridorda, iki kapı ötede ve siyah *North Face* ceketiyle evine doğru geliyordu. Yanakları bir süredir dışarıdaymış gibi kızarmıştı. Kaya gibi sert bir şekilde bakıyordu bana. Bir aydır hayalini kurduğum mavi gözlerinde hiç sıcaklık yoktu. Midem ağrıdı. Kelimeleri aklıma getirmeye çalıştım. Yolda pratik yapmıştım fakat söyleyebildiğim şey şuydu:

"Gerçekten bana haber vermeden Şikago'ya mı taşınacaktın?"

Bunu söylerken çatlayan sesimden nefret ediyordum.

"Neden sana söyleyeyim ki?" *Aptal balkabağı kazağıma* baktı, bu konu hakkında hiçbir şey söylemedi. "Bir önemi var mı ki?"

Başımı salladım.

Gözlerini kıstı. "Bu baş sallama ne anlama geliyor."

"*Evet* anlamına."

"Evet, ne, Marshall?" Devam etmem için işaret etti. "Burada neler olduğunu anlamama yardımcı ol."

Ellerimi ceketimin ceplerine soktum. "Özür dilemeye çalışıyorum."

"Bana kafa sallayarak mı?"

Başımı salladım.

"Dinle, benden ne istediğini bilmiyorum." Kaşlarını kaldırırken ses tonu sertti. "Ben batırdım, sen gittin. Seni sevdiğimi söyledim sana ve sen bana 'şaka olduğumu' söyledin. Şimdi ben taşınıyorum, sen geri dönüyorsun... Peki, burada benim ne yapmam gerekiyor?"

Bir yanıtım yoktu, sadece omuz silktim.

"Birdenbire dilsiz olman mükemmel, Liv ama artık bunu yapamam, tamam mı?" Ellerini ceplerine soktu. "Biliyorum, bu benim hatamdı ama seni kaybetmek başıma gelen en kötü şeydi. Her şey berbattı, her şey bana seni hatırlattı ve her zaman o kadar üzgündüm ki kendime bile katlanamıyordum. Seni asansörde görmeyi umarak ya da sevgi dolu bir salak gibi Starbucks'ta karşılaşabileceğimizi hayal ederek böyle yaşamaya devam edemem. Seni hâlâ seviyorum ama bu beni öldürüyor. Artık farklı bir şey yapmalıyım."

Kalbim çarpıyordu. "Beni hâlâ seviyor musun?"

Kafasını salladı. "Yapma, konu bu değil."

"Aman Tanrım, konu bu." Artık ağlıyordum ve bu, umurumda değildi. "Ben de seni seviyorum ve benim için de her şey berbat oldu. Herhangi birine sor. Geçen gün suratsız bir bebek gibi davrandığımı söylediği için Will'e yumruk attım."

Başını eğdi. "Yapmamışsındır."

"Yaptım. Ve Jack muhtemelen birazdan buraya gelir, çünkü senin taşındığını duyup buraya gelirken onun arabasına çarptım. N'apıp edip seni bulmam gerekiyordu."

"Ne?"

Gözlerimi devirdim. "Şükran Günü yemeğinden, bir hışımla ayrıldım. Arkama bakmadım bile. Jack'in Honda'sına çarptım. Yine de ailemle vakit kaybetmek istemedim, öylece çıkıp geldim."

"Abine vurup kaçtın mı?"

Başımı salladım. "Gitmeni engelleyecekse yine yaparım," dedim.

"Vay canına, haklıydım." Çenesini esneterek bana baktı, sanki ruhumun içini veya başka bir şeyi görebiliyormuş gibiydi.

"Ne konuda haklıydın?" diye sordum.

Ağzı gevşedi, bir bulmaca çözüyormuş gibi baktı bana. "Fleming's'e gittiğimizde ve o köpeğin park yerinde seni yere düşürmesine izin verdiğinde bir şey fark ettim. Hiç de fena değilsin, Livvie. Sen sadece... o kadar canlı, o ânın enerjisiyle dolu oluyorsun ki ara sıra küçük hasarlara sebep oluyor bu durum."

Ağzımı açtım ama bu sefer tek kelime edemedim.

"Ama tüm hasarlar buna değer, çünkü bunlar küçük bir bedel. Keşke senin gibi ânı yaşayabilseydim." Ellerini ceplerinden çıkardı, bir adım yaklaştı ve ceketimin kenarlarını tuttu. "Senin bu özelliğini ne kadar takdir ettiğimi bilemezsin."

"Colin..." Yakışıklı yüzüne baktım. Hayatım boyunca aldığım iltifatların hiçbiri benim için bu kadar önemli olmamıştı. "Yani ben senin kahramanın mıyım? Senin altındaki rüzgar olduğumu mu..."

Sözlerimi bir öpücükle susturdu, Colin'in *spesiyallerinden* biriydi bu. Aramızdakilerin ne kadar iyi olduğunu bana hatırlatırken ceketine tuttundum. Sanki bir hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. "Tekrar söyle," diyecek kadar, dudaklarını geri çekti.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyordum. "Seni seviyorum."

Bana gülümseyerek baktı. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum, Colin Beck."

"Ben de seni." Yüzümü avuçladı. Bana en tatlı, en ateşli öpücüğü verdi; sarıp sarmalayan, aptalca ama lezzetli, dayanılmaz bir şekilde sevildiğini hissettiren türden bir öpücüktü. Kendimi bıraktım, artık korkmuyordum.

Onunla uçsuz bucaksız okyanuslara dalmak istiyordum.

Colin'in acil alarm paneline çarptığım için alarmlar ötmeye başladıktan sonra bile, lanet olası, beni öpmeyi bırakmadı.

OLIVIA

İKİ HAFTA SONRA

Bay Yanlış Numara: Seni 7/24 çıplak hayal ettiğimi biliyor muydun? Kendime engel olamıyorum, bu bir sorun hâline geliyor.

Gülerek, yorganı kollarımın altına çektim. Mesaj attım: *Ben de. Geçen gün sanırım annen, beni sana bakarken gördü...*

Bay Yanlış Numara: Evet, bebeğim, söyle...

Nefesim kesildi, kıkırdarken neredeyse telefonu yere düşürüyordum. Yüzüm ona dönük olacak şekilde yuvarlandım ve şunu yazdım: *Mesaj atmamı ister misin? Yoksa kulağına fısıldamı mı tercih edersin?"*

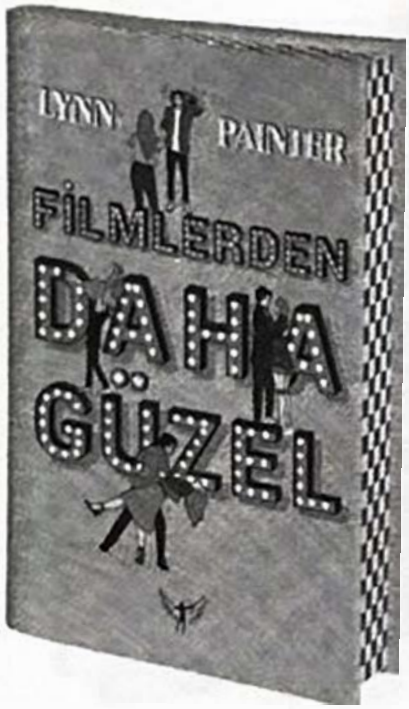
"Fısılda. Şimdi." Colin bir kaşını kaldırarak, gözlerinde çekici bir bakışla telefonumu almak için elini uzattı.

Telefonu ona vermek yerine yere fırlattım. "Yanlış Numara'ya artık ona ihtiyacım olmadığını söyleyip duruyorum ama beni rahat bırakmıyor," dedim.

Telefonunu benimkinin yanına attı, üstüme çıktı. "Onu suçlayabilir misin? Mükemmel yanlış aramanı bulduğunda, gitmesine izin veremezsin."

Sözlerinin damarlarımda bir bal gibi aktığını hissettim. "Seni seviyorum, Yanlış Numara," diye fısıldadım.

Burnumun ucunu öptü. "Ben de sizi seviyorum, Bayan Yanlış Arama."

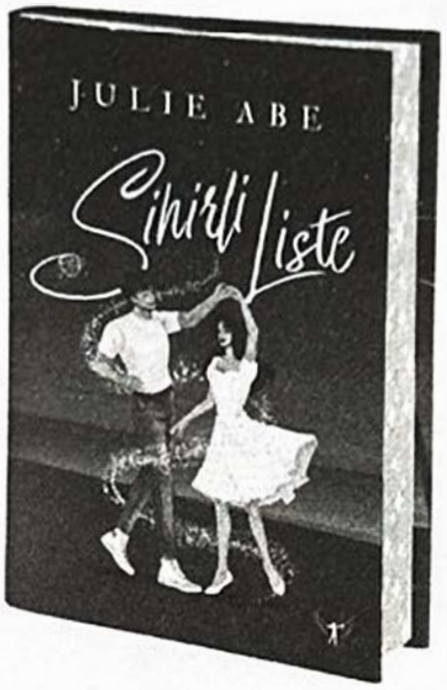
FİLMLERDEN DAHA GÜZEL

LYNN PAINTER

Liz Buxbaum, hayatı boyunca aşka inanan biri olmuştur. Aşk hayatında, umduğu heyecana sahip olamasa bile çocukluğundan beri iç içe olduğu romantik komedi filmleri sayesinde, bir gün O'nu bulacağını biliyordur. Bulmak zorundadır. Bu yüzden, çocukluk aşkı Michael Young, hayatına tekrar girince Liz'in bütün umutları yeşerir ve aklında kırk tilki dolaşmaya başlar. Böylece Liz, çocukluğundan beri en büyük düşmanı olan ve onu rezil etmeyi görev edinmiş Wesley Bennett ile aşk uğruna işbirliği yapmak zorunda kalır. Ama aşk her şeye değerdir, değil mi?

Liz, bir yandan Wes'le planlar yapıp adım adım Michael'a yaklaşmaya çalışırken öte yandan sürekli Wes'le takılmaya başlar. Bu durum, insanların dikkatini çekmeye başlayınca işlerin sarpa sarması kaçınılmaz bir hâl alır ve Liz, kendini hiç ummadığı bir yerde bulur.

Zaten söz konusu aşk olunca her şeyin planlandığı gibi gittiği nerede görülmüştür ki?

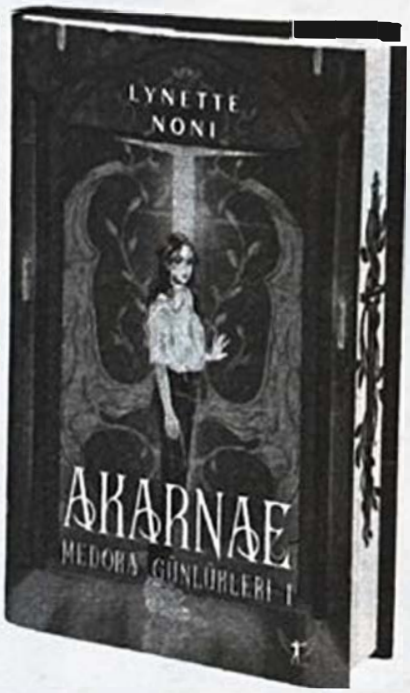

SİHİRLİ LİSTE

JULIE ABE

Julie Abe, Sihirli Liste'de, okurlarını sihir dolu bir dünyaya alıp götürürken bu serüveni, kapkekler, içine neşe kıvılcımı eklenmiş çaylar ve yıldızların altında dans edebileceğiniz büyülü bir kulübeyle tamamlıyor.

Lise hayatı boyunca sessiz bir kız olan Ellie Kobata, artık bazı riskler almaya ve hayatını değiştirecek bir yaz geçirmeye hazırdır. Bunu da on üç maddeden oluşan "Utangaçlığa Çözüm Listesi"ni tamamlayarak yapacaktır. Hızlı trene binecek, çizimlerini paylaştığı Instagram hesabını -belki- herkese açık hâle getirecek ve en iyi arkadaşı Lia ile efsanevi bir seyahate çıkacaktır. Ancak Ellie'nin listesindeki dört numaralı maddenin (Jack Yasuda'dan alınacak intikam) korkunç bir fiyaskoya dönüşeceğinden ve yaz tatilini büyüleyici olmaktan çıkarıp lanetli bir hâle getireceğinden emindir. Kendini, Lia ile çıkacağı yolculuk yerine, Jack'i sihir fuarına götürmek üzere arabasında mahsur kalmış hâlde bulur. Belki de Ellie ve Jack, Kaliforniya kıyılarına doğru yolculuk yaparken Ellie'nin listesindeki on üçüncü madde çoktan gerçek olmuştur: Âşık olmak..

AKARNAE

LYNETTE NONI

Tek bir adım, on altı yaşındaki Alexandra Jennings'in hayatının değişmesine yetmiştir. Yeni okulunun daha ilk gününde gizemli bir kapıdan geçip kendini bir hayal dünyası olan Medora'da mahsur kalmış bir hâlde bulmuştur.

Çaresizce evine dönmek isteyen Alex, bu konuda yalnızca Profesör Marselle'den yardım alabileceğini öğrenir. Profesörü ararken, Medora'dakl olağanüstü yeteneklere sahip gençleri eğiten Akarnae Akademisine gider. Bu yeni dünyaya ve onu kucaklayan dostlarına kısa sürede alışır. O sırada Akarnae'de garip şeyler olmaktadır ve Alex, beklenmedik bir şeyin, uğursuz bir şeyin yaklaşmakta olduğu korkusunu görmezden gelememiştir.

Ölümcül bir oyunda isteksiz bir piyon olan Alex'in omuzları, Medoralıları kurtarabilecek tek kişi olmanın verdiği ağırlıkla ezilir. Ya Medoralıları kurtarmak, eve dönmemi engellerse, diye de düşünmeden edemeyecektir

LYNN PAINTER'IN BU YENİ ROMANTİK KOMEDİSİNDE BİLİNMEYEN BİR NUMARADAN GELEN ATEŞLİ BİR MESAJIN NASIL ANONİM BİR İLİŞKİYE DÖNÜŞTÜĞÜNE TANIK OLACAKSINIZ.

Kötü şans, daima Olivia Marshall'ın peşinde olmuştur. Ya da belki de ailesinin düşündüğü gibi her şeyi batıran kişi bizzat Olivia'nın kendisidir. Ama yanlış numaradan gelen "Üstünde ne var?" mesajı, hayatının en ateşli, en eğlenceli *-anonim de olsa-* ilişkisine dönüşür ve Olivia bir an için artık şansının yaver gidebileceğini düşünür.

Colin Beck, Olivia'yı her zaman yakın arkadaşının sinir bozucu küçük kız kardeşi olarak görür. Başına gelen talihsiz bir olayın ardından Olivia, Colin'in evine taşınır. Colin, onun tamamen farklı ve insanın aklını başından alan çekici birine dönüştüğünü fark eder. Olivia'nın, haftalardır ateşli mesajlar gönderdiği karşı konulmaz Bayan Yanlış Arama olduğunu fark edene kadar mesafesini koruyabileceğinden emindir.

Ancak şimdi, işler karışmadan önce, ateşi harlayıp harlamayacağına karar vermesi gerekir.

ISBN: 978-605-304-819-0